

Ліягоша

**Шлюб у плані
Небесного
Батька, сс. 16–33**

**Генеральна
конференція—саме
для вас, сс. 4, 14**

**Благословення від
програм “Особистий
розвиток” і
“Обов’язок перед
Богом” сс. 46–57**

**Духовний бенкет
під час недільного
обіду, с. 66**

*Дванадцятирічний Ісус у храмі,
художник Карл Генріх Блох*

“І сталось, що третього дня [Йосип і Марія] відшукали у храмі [Ісуса], як сидів серед учителів, і вислухував їх, і запитував їх.

Усі ж, хто слухав Його, дивувалися розумові та Його відповідям.

І як вони Його вгледіли, то здивувались, а мати сказала до Нього: “... [Ми] із журбою шукали Тебе”...

А Він їм відповів: “Чого ж ви шукали Мене? Хіба ви не знали, що повинно Мені бути в тому, що належить Моєму Отцеві?” (Лука 2:46–49; див. Лука 2:46, переклад Джозефа Сміта).

ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого Президентства: Генеральна конференція—надзвичайне благословення
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 7** Послання візитного вчителювання: Збільшення духовності зміцнює сім'ї

СТАТТІ

- 14** Генеральна конференція саме для мене
Енн Сінгелтон
Від початку до кінця конференції я відчувала втішення і мені здавалося, що вона призначена мені одній.
- 22** Клаптик небес на землі
Старійшина Роберт Д. Хейлз
Храмовий шлюб укладається у певному місці. Целестіальний шлюб створюється упродовж життя.
- 28** Дати Богу шанс благословити нас
Майкл Р. Морріс
Досвід дорослої молоді в Аргентині показує, що наш послух дає Небесному Батькові можливість проливати благословення—і Він їх проливає.
- 34** Історія Товариства допомоги: Господнє бачення Своїх дочок
Джулі Б. Бек
Вивчаючи історію Товариства допомоги, сестри дізнаються про свою важливу роль у плані нашого Небесного Батька.

НА ОБКЛАДИНЦІ
Фотоілюстрації Роберта Кейсі.

РУБРИКИ

- 8** Через мале і просте
- 10** Служіння в Церкві: Я навчилася цьому завдяки служінню в Церкві
Еліс А. Льюїс
- 12** Ми говоримо про Христа: Як знайти спокій в час неспокою
Старійшина Пер Г. Малм
- 16** У що ми віримо: Обряд запечатування поєднує сім'ї навічно
- 18** Класика євангелії: Вічна природа шлюбу
Президент Н. Елдон Таннер

- 20** Наші домівки, наші сім'ї: Як я будую свій вічний шлюб
Розана Понтес Барбоса Невес
- 38** Голоси святих останніх днів
- 74** Церковні новини
- 79** Ідеї для домашнього сімейного вечора
- 80** До нових зустрічей: Храмові благословення тепер і у вічності
Стейсі Вікері

42

42 Сміливість служити

Готуєшся до місії? Дізнайся, як інші молоді люди долають перепони, що часто виникають, коли робиш правильний вибір.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: поїздка до Перу.

46 Особистий розвиток наших сімей

Гілларі Слотер і Елісса Дж. Керкхем
Програма “Особистий розвиток”, як правило, є особистою.. Але дві молоді жінки в Україні поширили вплив цієї програми на свої сім’ї.

49 Одне слово—і урок на все життя

Хезер Ріглі
Чому, сказавши це слово, я не відчула полегшення? Бо цінною була моральна чистота,—такою була відповідь.

50 Я—Божєє дитя?

Валері Шенк
Я не лише отримала свідчення, але й визнала свою божественну природу.

52 Дізнавайтеся, дійте, діліться

Адам С. Олсон
Що є спільного між програмою “Обов’язок перед Богом” і японським бойовим мистецтвом? Три простих слова.

54 Програма “Обов’язок перед Богом” з татом

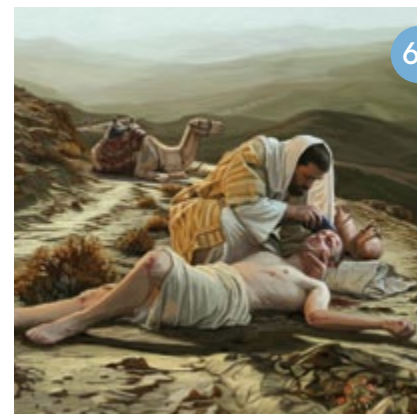
Пол Ванденберге
Твоя допомога ближче, ніж ти думав.

55 Подзвони своєму кворуму

Марк Тенсмайєр
Я не був у близьких стосунках зі священниками у своєму кворумі, але коли мені була потрібна допомога, я скористався нагодою.

56 Краща мета

Нерейда Сантафе де Салінас

68

58 Бути будівельником сім’ї

У кожного є більше однієї сім’ї. І кожній сім’ї може бути потрібна твоя допомога.

60 Підготовка до хрищення за померлих

Елісса Дж. Керкхем
Що ви можете робити до і в день відвідування храму та перебуваючи у храмі.

61 Щастя в євангелії

Старійшина Карлос А. Годой
Ставши одним із них, я зрозумів, чому святі останніх днів такі щасливі.

62 Наша сторінка

63 Чудова ідея

64 Початкове товариство вдома: Євангелію буде проповідано по всьому світу

Ана Марія Кобурн і Крістіна Франко

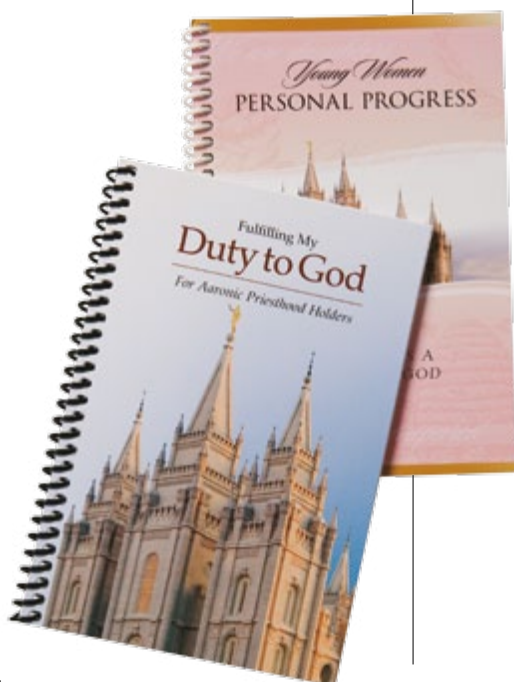
66 Гра за обідом

Рен Райдінг
Нова гра—Цитати із Писань—стає недільною традицією.

68 Історії про Ісуса: Ісус навчає, як ставитися до інших

Даяна Л. Мангум

70 Для молодших дітей

Офіційний міжнародний журнал Церкви Ісуса Христа
Святих Останніх Днів

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятьох Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Пол Б. Пайлер

Консультанти: Кейт Р. Едвардс, Крістоффель
Голден мол., Пер Г. Малм

Головний директор: Девід Л. Фрішкнет

Керівник редакційного відділу: Вінсент А. Вон

Керівник відділу графіки: Аллан Р. Лойборг

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічники головного редактора: Дженіфер

Л. Грінвуд, Адам С. Олсон

Заступник редактора: Райян Карр

Помічник редактора: Сюзен Барретт

Редколегія: Бріттани Бітті, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Ларен Портер Гонт, Перрі Гіллер,
Керрі Кастен, Дженніфер Медді, Ліа Мак-Кланган,
Мелісса Меррілл, Майкл Р. Морріс, Саллі Дж. Оудкерк,
Джошуа Дж. Перкі, Чед Е. Фарес, Джен Пінбороу,
Річард М. Ромні, Джанет Томас, Пол Ванденберге,
Марісса А. Віддсон, Мелісса Зентено

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Скотт Ван Кемпен

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Старші дизайнери: С. Кімбол Ботт, Томас С. Чайлд,

Коллін Хінклі, Ерік П. Джонсон, Скотт М. Муй

Склад видавництва: Коллет Небекер Оне, Говард
Дж. Браун, Джулі Бурдетт, Реджинальд Дж. Крістенсен,
Кім Фенстермейкер, Кетлін Говард, Деніс Кірбі, Джинні
Дж. Нільсон, Тай Пілчер

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження: Еван Ларсен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади звертайтеся до місцевого
розподільного центру Церкви або керівника приходу
чи філії.

**Рукописи і запитання надсилайте до Liahona,
Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; або електронною поштою на
адресу: liahona@ldschurch.org.**

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
латвійською, литовською, мальгаською, маршалійською,
монгольською, німецькою, норвезькою, польською,
португальською, російською, румунською, самоанською,
себуано, словенською, тагальською, тайянською,
тайською, тонганською, угорською, українською, урду,
фіджійською, фінською, французькою, хорватською,
чеською, шведською та японською мовами.
(Періодичність видання різна в залежності від мови).

© 2011 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для
разового некомерційного церковного або домашнього
використання. Ілюстративні матеріали не можна
копіювати, якщо інше не зазначено у відповідному
місці біля ілюстрації. Із запитаннями щодо авторських
прав звертайтеся до Офісу інтелектуальної власності
за адресою: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA; електронна
адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

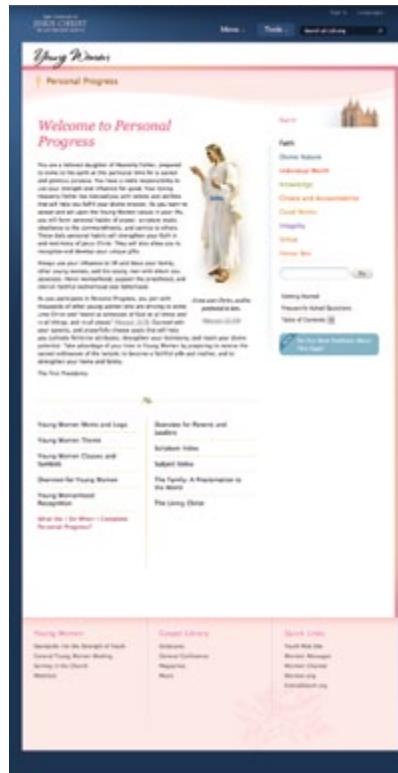
September 2011 Vol. 14 No. 9. LIAHONA (USPS 311-480)
Ukrainian, (ISSN 1096-5173) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be
included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake
Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone. (Canada Post
Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Більш докладно в он-лайн!

Liahona.Lds.org

ДЛЯ МОЛОДІ

Статті цього номера, призначені для молоді, допоможуть підліткам у виконанні програм "Особистий розвиток" чи "Обов'язок перед Богом". Щоб знайти інтерактивну версію та допомогу в он-лайні з програмами "Особистий розвиток" чи "Обов'язок перед Богом", зайдіть на сайти PersonalProgress.Lds.org або DutyToGod.Lds.org.

ВАШОЮ МОВОЮ

Журнал *Ліягона* та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті www.languages.Lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК ЦЬОГО НОМЕРА

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Активізація, 56

Божественна сутність, 50

**Генеральна конференція,
4, 14**

Десятина, 41

Ісус Христос, 12, 68

Мир, 12

**Місіонерська робота, 39, 42,
64, 70**

Мова, 49

Моральна чистота, 49

Навернення, 61

Надія, 12

**Обов'язок перед Богом, 52,
54**

Обряди, 16

Одкровення, 4, 7

Особистий розвиток, 46

Писання, 50, 66

Пророки, 4

Священство, 16, 54, 55, 56

Сімейна історія, 38

Сім'я, 7, 8, 16, 46, 54, 58, 80

Служіння, 10, 34, 55, 68

Спокута, 12

Товариство допомоги, 7, 34

**Храми, 9, 16, 28, 40, 46, 60,
63, 80**

Хрищення за померлих, 60

Церковні покликання, 10

Шлюб, 18, 20, 22, 28, 40

Президент
Дітер Ф. Ухтдорф
Другий радник у
Першому Президентстві

ГЕНЕРАЛЬНА КОНФЕРЕНЦІЯ— надзвичайне благословення

Один хороший член Церкви розмовляв зі своїм сусідом, який сповідував іншу релігію. Коли почали говорити про генеральну конференцію, сусід запитав: “Ви кажете, що у вас є пророки і апостоли? І двічі на рік під час всесвітньої конференції вони доносять через одкровення слово Боже?”

“Так і є”,—впевнено відповів той член Церкви.

Сусід якусь мить поміркував. Здавалося, що він дійсно зацікавився, а потім запитав: “Що вони сказали під час останньої генеральної конференції?”

У ту ж саму мить радість того хорошого члена Церкви, яку він відчував, розповідаючи про євангелію, змінилася збентеженням. Хоч як він намагався, однак не зміг пригадати подробиць жодного виступу.

Його другу це здалося дивним, і він сказав: “Ви кажете мені, що Бог промовляє до людей у наш час, і не можете пригадати, що Він сказав?”

Тому братові стало ніяково від цього зауваження. Він пообіцяв собі, що краще буде запам’ятовувати слова, з якими звертаються під час генеральної конференції Господні служителя.

Усі ми знаємо, як важко запам’ятати кожен виступ з генеральної конференції, і я впевнений, що нам не слід ніяквіти від того, що ми не пам’ятаємо їх усіх. Однак на кожній генеральній конференції є виступи, які можна вважати даром і благословенням, посланим

з небес спеціально для наших життєвих обставин.

Зараз, поки ми готуємося до генеральної конференції, я хочу запропонувати три основні принципи, що допоможуть сприйняти, запам’ятати і застосовувати слова, сказані Господніми служителями.

1. Члени Церкви мають право на особисте одкровення, коли вони слухають і вивчають натхненні слова, що звучать на генеральній конференції.

У процесі підготовки до генеральної конференції я запрошую вас поміркувати над запитаннями, на які ви хочете отримати відповідь. Наприклад, ви можете потребувати Господнього спрямування і проводу в тих складних ситуаціях, в яких ви опинились.

Відповіді на ваші молитви стосовно конкретних питань можуть міститися в певній промові або в окремій фразі. Іноді відповідь надходить через слово, фразу чи пісню, які, на перший погляд, не мають відношення до проблеми. Серце, сповнене вдячності за благословення в житті, та щире бажання почути і виконувати слова поради підготують шлях для особистого одкровення.

2. Не нехуйте посланням лише тому, що вам воно здається знайомим.

Навчаючи, пророки завжди вдавалися до повторень. Це закон навчання. Ви почувете, що теми і вчення на

генеральній конференції повторюються. Дозвольте вас заповнити: це не через брак фантазії чи уяви. Ми постійно чуємо послання на подібні теми, тому що Господь навчає нас і хоче закарбувати в нашому розумі й серці певні основоположні принципи великої вічної значущості, які необхідно зрозуміти й застосовувати в житті, перш ніж ми перейдемо до подальших кроків. Мудрий будівельник спочатку закладає фундамент, а вже потім зводить стіни і дах.

3. Слова, промовлені на генеральній конференції, повинні стати компасом, що вказуватиме шлях найближчими місяцями.

Якщо ми дослухаємося до спонукань Духа і діємо відповідно, вони стануть Ліягоною, яка проведе нас через непевні, сповнені небезпеки долини і гори, що чекають на нас попереду (див. 1 Нефій 16).

Від заснування світу Бог давав пророків, які у їхній час сповіщали людям волю небес. Наша відповідальність—слухати й застосовувати в житті слова послань, які Господь дає нам.

Наш милостивий і люблячий Небесний Батько не відмовився і не відмовиться від Своїх дітей. У наш час, як і в минулому, Він призначає апостолів і пророків. Він продовжує виявляти їм Свою волю.

Який чудовий привілей—чути послання Бога, звернені до кожного з нас під час генеральної конференції! Тож добре підготуйтеся до цього величного благословення: отримувати божественний провід через Його обраних служителів.

Це надзвичайне благословення. ■

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

- Прочитайте статтю разом. Заохотьте сім'ю визначити теми, на які вони звертатимуть увагу під час генеральної конференції.
- Щоб допомогти малим дітям, зверніться до поради президента Ухтдорфа: покажіть їм зображення генеральних авторитетів (вони містяться у конференційному номері *Ліягони*). Розкажіть, що на генеральній конференції будуть виступати члени Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Заохочуйте дітей слухати виступи конференції і малювати малюнки, які допоможуть запам'ятати те, про що вони дізналися. Батьки можуть зайти на сайт conferencegames.org, де знайдуть більше вправ для дітей, присвячених генеральній конференції.

Добре, краще, найкраще

Мері-Селест Льюїс

У своєму виступі на жовтневій конференції 2007 року старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, говорив про справи, які є “добрими, кращими і найкращими”. Коли він заговорив про “перевантаження дітей”, мене охопило відчуття провини й мені

стало мультко на моєму стільці.

Я знала, що робила надто багато. Я брала участь у шкільних виставах, вивчала складні предмети в школі та брала участь у кількох інших заходах. Я не дуже регулярно відвідувала заходи Товариства молодих жінок, і кожної неділі відчувала напруження, намагаючись в останню мить закінчити якесь домашнє завдання. Заняття музикою й участь у редколегії шкільної газети вже не приносили задоволення і перетворилися на роботу.

Виступ старійшини Оукса змусив мене замислитися над переліком своїх справ. Усі мої заняття були хорошими, але їх було надто багато. Я мала вибрати найкращі. Думуючи, від яких заходів мені відмовитися, я зрозуміла, що євангелія Ісуса Христа є найвищим пріоритетом для кожної людини. Я поставила молитву й вивчення Писань на перше місце у своєму переліку, і з того часу моє життя стало більш спокійним.

Старійшина Оукс навчив мене, що коли ми *в першу чергу* робимо, чого хоче від нас Господь, решта справ займе своє відповідне місце. Якщо я присвячу час вивченню Писань до того, як пограю в ігри чи навіть перед тим, як виконаю домашнє завдання, то все важливе буде зроблено. Коли Господь є центром мого життя, а не додатком до нього, тоді я досягаю більшого спокою й успіху.

Зараз я уважно дослухаюся до порад, даних під час генеральної конференції!

ДІТЯМ

Завдяки генеральній конференції я можу знаходити відповіді

Президент Ухтдорф навчає, що коли ви замислюєтеся над певними питаннями ще до початку генеральної конференції, то Господь може промовляти до вас через Своїх пророків і апостолів під час конференції.

1. Разом із сім'єю чи класом обговоріть, що вам необхідно дізнатися: чи то кожному окремо, чи всім разом. (Наприклад: Як мені зміцнити своє свідчення? Як мені вирішити певну проблему в школі?) На аркуші паперу або в щоденнику

запиши свої запитання.

2. Упродовж тижнів, що передують конференції, ти можеш думати чи молитися про ці запитання.
3. Уважно слухай конференцію (буде корисно робити нотатки). Потім напиши, як Господь за допомогою провідників Церкви відповів на твої запитання.
4. На іншому аркуші паперу ти можеш намалювати малюнок, на якому буде зображено, як ти виконуєш те, про що дізнався.

Збільшення духовності зміцнює сім'ю

Джулі Б. Бек, генеральний президент Товариства допомоги, сказала: “Мое свідчення про цінність дочок Бога надзвичайно зросло. ... [Н]іколи ще не було такої великої потреби у міцній вірі та особистій праведності. Ще ніколи не було такої великої потреби у сильних сім'ях та домівках”.

Сестри можуть створити міцні домівки і сім'ю, коли діють відповідно до особистого одкровення. “Спроможність стати гідним особистого одкровення, отримати його і діяти згідно з ним—це єдина найважливіша навичка, яку можна здобути в цьому житті,—продовжувала сестра Бек.— Процес отримання Духа Господа починається з бажання мати цей Дух і передбачає певну міру гідності. Дотримання заповідей, покаяння і поновлення завітів, в які ми вступаємо під час хрищення, ведуть до благословення—завжди мати з нами Дух Господа. Коли жінка вступає в храмові завіти і дотримується їх, це також додає в її життя духовної сили та енергії. Велику кількість відповідей на складні запитання можна знайти, читаючи Писання, оскільки Писання допомагають отримати одкровення. ... Щоденна молитва також важлива для того, щоб Дух Господа був з нами”¹.

Коли ми допомагаємо членам своєї сім'ї зрозуміти вічний план Небесного Батька, ми також допомагаємо їм зміцнюватися духовно. “Що ми можемо робити, аби краще підготувати своїх дітей до виконання їхніх вічних ролей?—запитував старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— “Мабуть, найбільш повна відповідь є такою: навчайте їх жити за принципами євангелії”. Це навчання відбувається через щоденну молитву, вивчення Писань, спільне прийняття їжі, а також щотижневий домашній сімейний вечір та щотижневе відвідування церкви. Старійшина Баллард пояснює: “Ми готуємося до вічного життя щодня, прямо зараз. Якщо ми не готуємося до вічного життя, то готуємося до чогось меншого, ймовірно, набагато меншого”².

Вивчіть поданий матеріал і знайдіть спосіб обговорити його з сестрами, яких ви відвідуєте. Звертайтеся до запитань, які допоможуть вам зміцнити ваших сестер і перетворити Товариство допомоги на активну частину свого власного життя.

Що я можу зробити?

1. Як я можу допомогти своїм сестрам збільшити духовну впевненість?
2. Як я можу покращити особисту здатність розпізнавати Святого Духа й відповідати на Його спонукання?

З Писань:

Приповісті 22:6;
1 Івана 3:22;
Учення і Завіти
11:13–14; 19:38;
68:25

Більш докладна інформація міститься на сайті www.reliefsociety.org.

З нашої історії

Пророк Джозеф Сміт у квітні 1842 року навчав сестер на зборах Товариства допомоги, що вони мають урочистий обов'язок прагнути особистого спасіння. Він сказав: “Після [мого] навчання ви будете відповідати за ваші власні гріхи; це честь, якої бажає кожен—ходити так перед нашим Небесним Батьком, щоб спастися. Ми всі відповідаємо перед Богом за те, як покращували світло й мудрість, дані нам Господом, аби ми могли спастися”³. Він навчав їх бути праведними людьми, стати святим народом і підготуватися до храмових обрядів та завітів.

ПОСИЛАННЯ

1. Джулі Б. Бек, “І також на рабів та невольниць за тих днів вилаю Духа Свого”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 10, 11.
2. М. Рассел Баллард, “Spiritual Development,” *Ensign*, Nov. 1978, 65, 66.
3. *Учення Президентів Церкви: Джозеф Сміт* (2007), сс. 359–360.

Через мале і просте

“Через мале і просте відбувається велике”
(Алма 37:6).

ПРО ІСТОРІЮ ЦЕРКВИ В УСЬОМУ СВІТІ

Сьєрра-Леоне

У 1981 році Мішель Самура, який народився в Сьєрра-Леоне, почув про євангелію в Голландії і там охрився. Коли він повернувся до Фрітауна, столиці Сьєрра-Леоне, то попросив прислати місіонерів, але оскільки Церква не була готова послати туди місіонерів, йому надіслали церковну літературу. Брат Самура почав навчати інших і проводити неофіційні збори. Члени Церкви, які були охривлені в інших країнах і повернулися до

Сьєрра-Леоне, чинили так само. 1988 рік став визначальним для країни. У січні на перших офіційних зборах головував один з членів Церкви, який охрився у Німеччині. У травні приїхали два місіонерських подружжя, а у червні в країні відбулися перші 14 хривень. У серпні було організовано першу філію—Годеріх. У 2004 році було проведено церемонію початку будівництва першого у Сьєрра-Леоне будинку зборів святих останніх днів.

ЦЕРКВА У СЬЄРРА-ЛЕОНЕ	
Членів Церкви	8907
Місій	1
Округів	2
Філій	23

ЗДОРОВІ СІМЕЙНІ ЗАХОДИ

Сім'ї, які регулярно проводять здорові заходи, можуть відчувати більшу любов і гармонію. Сімейні заходи є нагодою для батьків поговорити з дітьми про євангелію і, як правило, діти з більшою охотою слухають і слухаються батьків, коли відчувають з ними близькість.

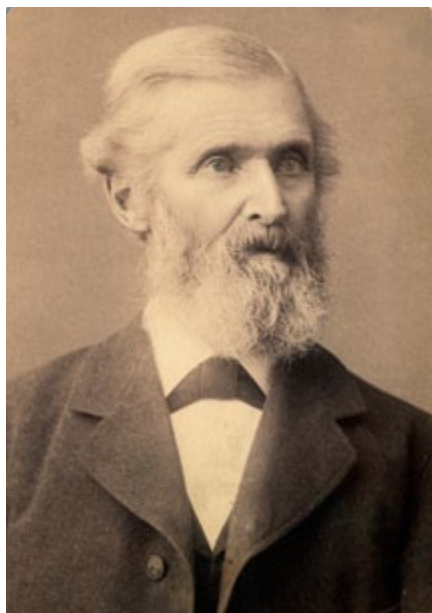
До здорових сімейних заходів відносяться такі:

- **Домашній сімейний вечір:** Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) сказав: “Дуже важливо, щоб батьки і матері сідали разом зі своїми дітьми, молилися разом, навчали їх шляхам Господа, розглядали свої сімейні проблеми і давали дітям можливість показувати свої таланти”¹.
- **Сімейне служіння:** Ви можете відвідати літнього члена свого приходу або зібрати сміття на прилеглий території.
- **Розмови сам на сам з мамою чи батьком:** це дасть можливість дітям розвивати особисті й індивідуальні стосунки з батьками.

ПОСИЛАННЯ

1. Гордон Б. Хінклі, “До чоловіків, що мають священство”, *Ліягона*, лист. 2002, с. 58.

Трумен О. Енджелл

Трумен Осборн Енджелл (1810–1887) кілька десятиліть служив у Церкві архітектором. Він спроектував багато важливих будівель, серед яких і Солт-Лейкський храм, і керував їхнім зведенням. Упродовж років служіння у Церкві Трумен був смирним і слухняним.

Він народився 5 червня 1810 року в Провіденсі, шт. Род-Айленд, США. У підлітковому віці місцевий ремісник навчав його теслярській справі та виготовленню виробів з дерева.

У 22-річному віці він познайомився з Церквою завдяки своїй сестрі, яка отримала Книгу Мормона від місіонера Томаса Б. Марша. У січні 1833 року Трумен охрестився разом зі своєю матір'ю Фібі та дружиною Поллі.

Невдовзі після того як Трумена було висвячено членом Другого кворуму сімдесятників, пророк Джозеф Сміт звернувся до нього з проханням побудувати крамницю в Кертленді, шт. Огайо. Трумен відмовився, сказавши пророку, що готується їхати на місію. Однак наступного дня Трумен здалеку

побачив Перше Президентство і відчув спонукання прийняти доручення Джозефа Сміта стосовно будівництва. Пізніше він писав: “Тоді моя рішучість змінилася послухом”¹.

У 1856 році Президент Бригам Янг послав Трумена на місію в Європу, давши йому настанову “робити замальовки важливих архітектурних споруд”, щоб він “був краще підготовлений продовжувати” роботу над Солт-Лейкським храмом та іншими спорудами².

У 1867 році Трумена покликали бути церковним архітектором. (Церква більше офіційно не покликає церковного архітектора). Хоча роки важкої праці підірвали здоров'я Трумена, він смиренно прийняв покликання. Він писав у своєму щоденнику: “Я відчуваю себе виснаженим, але якщо Президент і мої брати мають відчуття, що слід

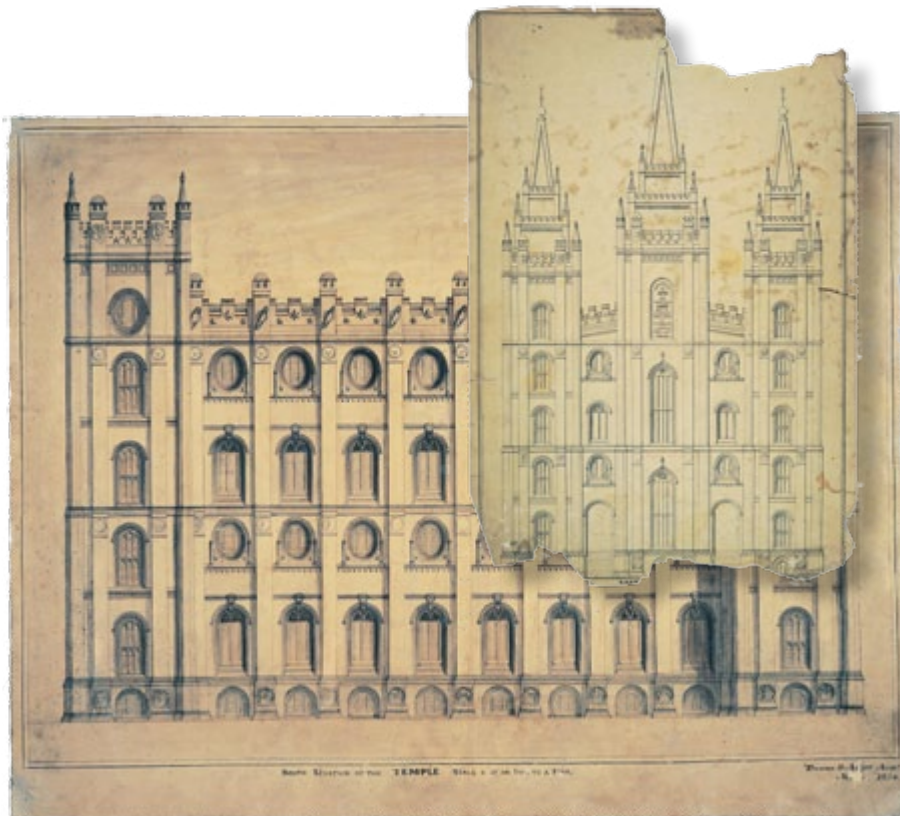
підтримати такого земляного черв'яка, як я, у якості церковного архітектора, то я буду намагатися служити їм і не посоромити себе. ...Нехай Господь мені в цьому допомагає”³.

Трумен керував багатьма будівельними проектами в Юті, серед яких Лайон-Хауз, Біхайв-Хауз, будівля законодавчого органу Території Юта і храм у Сент-Джорджі, шт. Юта.

Трумен не дожив до дня освячення Солт-Лейкського храму в 1893 році, однак він вірно служив церковним архітектором до своєї смерті в 1887 році.

ПОСИЛАННЯ

1. Truman O. Angell, in Kate B. Carter, *Our Pioneer Heritage*, 20 vols. (1958–77), 10:197.
2. Див. Carter, *Our Pioneer Heritage*, 10:204.
3. У Paul L. Anderson, “Truman O. Angell: Architect and Saint,” у *Supporting Saints: Life Stories of Nineteenth-Century Mormons*, ed. Donald Q. Cannon and David J. Whittaker (1985), 161; правопис узгоджено з сучасними правилами.

Я НАВЧИЛАСЯ ЦЬОМУ ЗАВДЯКИ СЛУЖІННЮ В ЦЕРКВІ

Еліс А. Льюїс

“Члени Церкви несуть відповідальність за своє духовне та матеріальне благополуччя,—стверджується в Довіднику 2: Керування Церквою.—Благословенні даром свободи волі, вони мають привілей самостійно приймати рішення стосовно власного життя, вирішувати власні проблеми і старатися покладатися на власні сили. Члени Церкви здійснюють це за натхненням від Господа і працею власних рук” ([2010], 6.1.1).

Мені було 57 років, я щойно розлучилась, майже ніколи не працювала, крім як удома, і тепер мені вкрай було потрібно знайти роботу. Я виростила чотирьох дітей, і тепер я була зовсім самотня, маючи за плечима 32 роки шлюбного життя, нетривале навчання в коледжі й велику тривогу через те, що мала шукати роботу в такому віці.

Я сиділа, чекаючи співбесіди на посаду фахівця з планування та проведення заходів в бібліотеці нашої округи, думаючи про себе, що я, мабуть, з'їхала з глузду, вважаючи, що можу претендувати на таку посаду. Я щойно зібралася з силами піднятися й піти звідти, коли секретарка раптом сказала, що на мене чекають в конференц-залі. Мені стало нездобре, але я випрямилася, подумки помолилася і рушила вперед.

Двоє кваліфікованих професіоналів сказали мені, що для цієї посади необхідно мати досвід у кількох

галузях, і почали розпитувати про мій досвід. Для виконання тієї роботи потрібна була людина, яка вміла організувати великі конференції, в тому числі робити оголошення, запрошення, організувати харчування й прибирання. Чи мала я необхідний досвід? Я подумала, що ні, як раптом у моїй голові промайнув спогад про конференцію Товариства допомоги колу. Я була радником у президентстві Товариства допомоги колу. Завдяки цьому я навчилася організувати великі зібрання, купувати велику кількість продуктів для великої кількості людей. Я чесно могла сказати, що вже робила те, що вимагалось.

Співбесіда продовжувалася: “Чи ви добре володієте комп'ютером? Ви будете підтримувати зв'язок з відвідувачами, і вам потрібно буде складати графік використання конференц-залу”. Все, що я в ту мить відчувала,—це вдячність людям, які навчили мене користуватися

комп'ютером, щоб я могла готувати бюлетень і розклад заходів приходу й писати інформаційний бюлетень колу. Так, я добре володіла комп'ютером.

“Вам також потрібно буде розробляти програми й проводити навчання для людей. Чи ви зможете проводити заняття для дітей та дорослих?”—запитали вони. Відразу ж пригадалися всі ті домашні академії та скаутські заняття для дітей, які я проводила. Я пояснила, що все своє доросле життя проводила заняття для дорослих та дітей. Я знала, що була винахідливою і мала схильність до містечтва, тому не сумнівалася, що зможу створювати цікаві програми для дітей та дорослих.

Я дуже зраділа, коли мене прийняли на роботу. Мені вона дуже подобалася, і я намагалася виконувати її так, як церковне покликання: звеличувати свою роботу, проходити ще одну милю

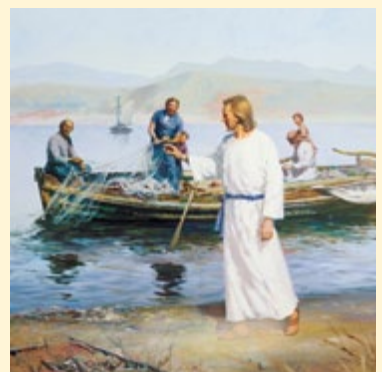
і не скаржитися, коли доводилося працювати більше. Я запровадила комп'ютерний клас англійською мовою, залучила когось із юних студентів проводити заняття іспанською. Я вела класи мистецтва й рукоділля, запрошувала багатьох авторів та відомих промовців. Я прикрашала бібліотеку до кожного свята і організовувала тематичні виставки книг.

Одного дня хтось подзвонив мені на роботу, назвавши себе співробітником адміністрації губернатора, і запитав, чи не цікавить мене посада помічника губернатора. Сміючись, я запитала: "Хто ви?" Чоловік сказав, що це не жарт і що він запрошує мене прийти наступного дня на співбесіду. Я пішла, але мене не залишало відчуття, що зі мною жартують. Виявилося, що ні. Співбесіда пройшла добре, і мене відразу ж взяли на роботу.

На своїй новій роботі я виконувала навички, які здобула

упродовж років, коли виступала в церкві. Губернатор не міг бути на всіх заходах, куди його запрошували; отже, замість нього доводилося виступати членам його команди. Усі ті виступи в церкві й служіння провідником дали мені необхідний досвід, завдяки якому я виступала публічно разом із сенаторами, офіційними особами місцевого і національного рівня та знаменитими людьми. Сім років я працювала помічником губернатора, поки ми обоє не пішли на пенсію.

Що було б зі мною, якби я не мала такого великого досвіду, який здобула під час служіння в церковних покликаннях? Усе, чого я навчилася як слуга Господа в Його Церкві, дало мені життя, багате благословеннями. Коли я служила, то не лише допомагала іншим, але і стрімко зростала. Я глибоко вдячна за євангелію і маю міцне свідчення про цінність служіння у Церкві. ■

ІНВЕСТИЦІЯ НА ВСЕ ЖИТТЯ

"Церква може попросити вас піти на жертви. Вона може попросити вас пожертвувати чимось найкращим. Це не матиме ціни, бо ви побачите, що зробили інвестицію, яка приносить дивіденди до кінця вашого життя".

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008),
"Life's Obligations," *Liahona*, May 1999, 6.

Старійшина
Пер Г. Малм
Сімдесятник

Як знайти СПОКІЙ В ЧАС НЕСПОКОЮ

*“Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені,
—і Я вас заспокою!” (Матвій 11:28).*

У НЕСПОКІЙНОМУ СВІТІ

“Спаситель [розмовляв] з учнями перед Своїм розп’яттям, коли вони відчували страх, були збентежені й переслідувані. Звертаючись до всіх них з останньою порадою за Свого смертного життя, Він сказав: “Це Я вам розповів, щоб мали ви мир у Мені. Страждання зазнаєте у світі,— але будьте відважні: Я світ перемиг!” (Іван 16:33).

Отже, у світі, де панує горе, давайте пам’ятати свою віру. ...Тож живімо більш повно, сміливо і відважно, ніж це було на будь-якому етапі нашої історії.

Христос перемиг світ і приготував шлях для нас”.

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Цей найвеличніший з усіх розподілів”, *Ліягона*, лип. 2007, с. 20.

У центрі Гетеборга, Швеція, є широкий бульвар з прекрасними деревами пообіч. Одного дня я побачив дупло у стовбурі одного величезного дерева, то ж я з цікавості зазирнув усередину і побачив, що дерево було зовсім пустотілим.

Я був здивований, як це дерево все ще стояло. То ж я подивився вгору і побачив широку сталеву стрічку, яка обвивала верхівку стовбура. До цієї стрічки кріпилися декілька сталевих дротів, які, в свою чергу, були приєднані та закріплені до прилеглих будинків. Здалеку воно виглядало, як і інші дерева; і тільки подивившись всередину, можна було визначити, що замість міцної твердої серцевини стовбур насправді порожній. Так само як деревце зростає сантиметр за сантиметром у міцне дерево, так і ми крок за кроком ростемо у нашій здатності бути міцними як ззовні, так і всередині, на

відміну від того пустотілого дерева.

Саме завдяки зцілюючій Спокуті Ісуса Христа ми можемо мати силу непохитно стояти і наповнювати свої душі світлом, розумінням, радістю і любов’ю.

Віра в Ісуса Христа і життя за Його вченнями дають нам тверду надію, і ця надія стає міцним якорем для наших душ. Ми можемо стати стійкими і непохитними. Ми можемо мати тривалий внутрішній спокій; ми можемо увійти в покій Господа. Тільки якщо ми відвернемося від світла та істини, відчуття порожнечі, як дупло в тому дереві, поширяться на найпотаємніші куточки наших душ.

Давайте зосереджуватися на тому, що сприятиме тривалому спокою розуму і серця. Тоді “зміцніє [наша] впевненість у присутності Бога” (УЗ 121:45). Обіцяння увійти в покій Господа, отримати дар миру—це набагато більше

від мирського задоволення, що минає. Це воістину небесний дар: “Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається” (Іван 14:27). Він має владу зцілити і зміцнити душу. Він є Ісус Христос. ■

З виступу “Спокій душам вашим”, Ліягона, лист. 2010, сс. 101–102.

Щоб знайти більш докладну інформацію на цю тему, див. Мосія 24:15; УЗ 6:34, 36; 59:23; 78:17–18; Joseph V. Wirthlin, “Peace Within,” *Ensign*, May 1991, 36 і Ніл А. Максвелл, “Оточені руками Його любові”, *Ліягона*, лист. 2002, с. 16.

“І приступило до Нього багато народу, що мали з собою кривих, калік, сліпих, німих і інших багато, і клали їх до Ісусових ніг. І він уздоровлював їх.

А народ не виходив із дива, бо бачив, що говорять німі, каліки стають здорові, криві ходять, і бачать сліпі,— і славив він Бога Ізраїлевого!”
(*Матвій 15:30–31*).

ЯК МИ МОЖЕМО ЗНАЙТИ СПОКІЙ У ТАКІ ТРИВОЖНІ ЧАСИ?

Старійшина Джеффри Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, допомагає знайти відповідь на це запитання в статті “Цей найвеличніший з усіх розподілів” (*Ліягона*, лип. 2007, с. 18).

1. “Ми повинні жити з якомога більшою вірою. ... Ми не повинні впадати у заціпеніння через [події], що чекають на нас десь у майбутньому”.
2. “Ми ніколи не повинні дозволяти страху й батькові страху (тобто Сатані) відвертати нас від віри і праведного життя”.
3. “Лише вірте. Бог на варті. Він знає ваше ім’я і Він знає вашу потребу”.

Ви можете пошукати в Писаннях вірші, в яких ідеться про надію, мир і віру в Ісуса Христа.

ГЕНЕРАЛЬНА КОНФЕРЕНЦІЯ САМЕ ДЛЯ

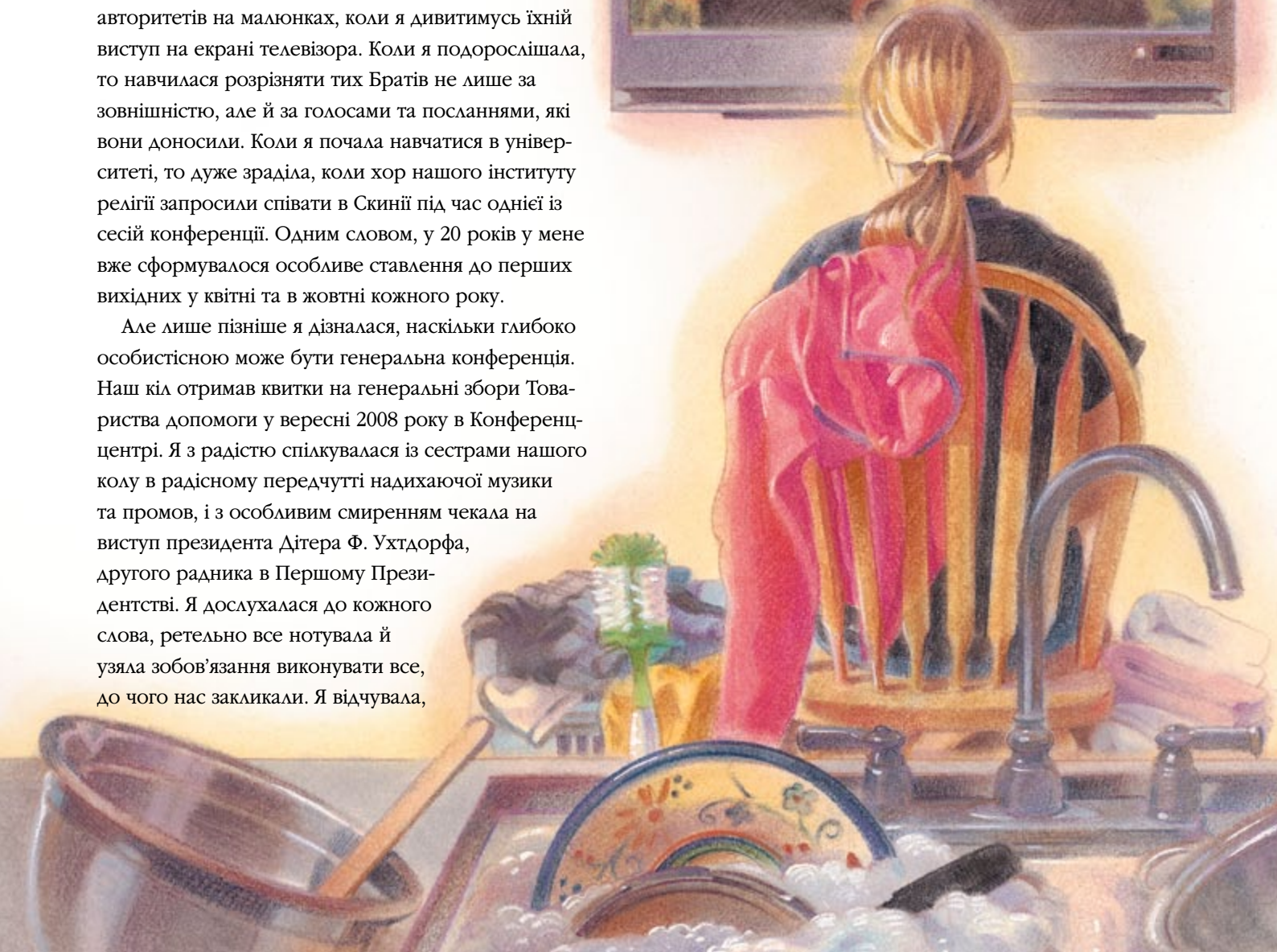
МЕНЕ

Те, про що я дізналася, було дуже страшним, але Небесний Батько знав про мої потреби в ту першу суботу й неділю жовтня.

Енн Сінгелтон

Я зростала в домівці, де генеральної конференції чекали, як свята. Я пам'ятаю, як ще дівчинкою отримувала завдання у Недільній школі знаходити зображення генеральних авторитетів на малюнках, коли я дивитимусь їхній виступ на екрані телевізора. Коли я подорослішала, то навчилася розрізняти тих Братів не лише за зовнішністю, але й за голосами та посланнями, які вони доносили. Коли я почала навчатися в університеті, то дуже зраділа, коли хор нашого інституту релігії запросили співати в Скинії під час однієї із сесій конференції. Одним словом, у 20 років у мене вже сформувалося особливе ставлення до перших вихідних у квітні та в жовтні кожного року.

Але лише пізніше я дізналася, наскільки глибоко особистісною може бути генеральна конференція. Наш кіл отримав квитки на генеральні збори Товариства допомоги у вересні 2008 року в Конференц-центрі. Я з радістю спілкувалася із сестрами нашого колу в радісному передчутті надихаючої музики та промов, і з особливим смиренням чекала на виступ президента Дітера Ф. Ухтдорфа, другого радника в Першому Президентстві. Я дослухалася до кожного слова, ретельно все нотувала й узяла зобов'язання виконувати все, до чого нас закликали. Я відчувала,

що то була чудова прелюдія до сесій генеральної конференції, яка мала відбутися в наступні вихідні.

Але раптом мій світ похитнувся. Наступного четверга під час робочого дня мені подзвонив мій лікар, який повідомив, що аналізи, які я робила минулого тижня, вказують на наявність раку.

Наступні дні були суцільним маревом сумніву, страхів, тривоги, суму, розпачу й болю. У мені боролось так багато почуттів, що я не могла спати, а сльози лилися неперервним потоком. Я ніколи не була такою наляканою.

Коли настав ранок суботи, я мала намір слухати конференцію, займаючись якоюсь роботою. Я сподівалася, що клопоти відволікатимуть мене від моїх переживань. Але я відклала прання й залишила посуд у раковині, наблизившись до телевізора. Моє серце мало не перестало битися, коли старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, почав першу сесію такими словами: “Ми не можемо передбачити всіх труднощів і життєвих негараздів, навіть тих, які чекають нас за наступним поворотом, але, маючи віру й надію, ми знаємо, без тіні сумнівів, що євангелія Ісуса Христа є істинною і найкраще чекає попереду”¹.

Я подумала, що наступний виступ неодмінно буде присвячений моральній чистоті чи Суботньому дню. Але в кожному наступному посланні також ішлося про те, як мати надію в часи випробувань!

Неділя була спокійним днем, коли вся моя сім'я молилася і постилася за мене. Я продовжувала слухати слова надії, як і напередодні, а в кінці прозвучало потужне послання старійшини Квентіна А. Кука, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів: “Я свідчу, що Спокута Ісуса Христа покриває всі випробування і труднощі, з якими будь-хто з нас зустрічається в цьому житті,— сказав він.— Часом, коли нам хочеться сказати: “Сподіваюся, Ти знаєш, як мені важко”, ми можемо відчути

впевненість, що Він поруч і що ми в безпеці, в Його ніжних руках”².

Можливо, через піст або молитви, чи просто мій смиренний настрій, але від початку до кінця я відчувала, що це моя особиста генеральна конференція, яка була спрямована до мене однієї.

В наступні дні, тижні й місяці я пережила багато труднощів, пов'язаних з аналізами, операціями, хіміотерапією та опромінюванням. Я б хотіла вам сказати, що ніколи не впадала у відчай упродовж тих 12 місяців. Але це не так. Однак у ті миті я також відчувала підтримку завдяки молитвам і посту членів приходу та сім'ї, благословенням священства, які надавав мій батько, та вірі моєї матері. Я повністю прочитала Книгу Мормона упродовж перших місяців лікування, знаючи, що слово Бога приносить втіху.

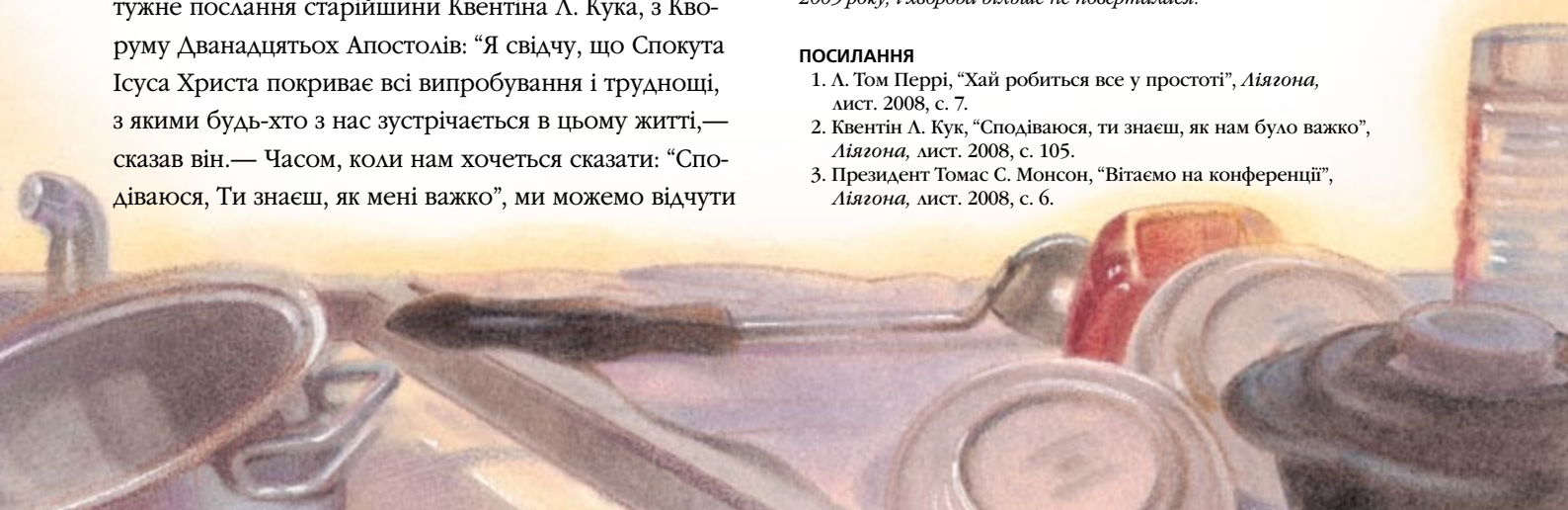
Однак у найважчі дні я завжди зверталася до свого потріпаного номера журналу *Ensign* за листопад 2008 року й читала ті слова, які линули від люблячого Батька через Його натхненних служителів безпосередньо до серця, сповненого страхом. Я була вражена фразою, сказаною Президентом Томасом С. Монсоном у вступному слові, яку спочатку не запам'ятала: “Наш Небесний Батько знає про кожного з нас і наші потреби. Сповнімося ж Його духа, беручи участь у цій 178-й піврічній генеральній конференції Церкви!”³.

Я здобула свідчення про цю істину. Небесний Батько знав про мої потреби в ту суботу й неділю жовтня. Він знав, як мені потрібно надіятися на Його любов, на Його план для мене. Він промовляв, а я—слухала. ■

Примітка: сестра Сінгелтон закінчила лікуватися від раку в червні 2009 року, і хвороба більше не поверталася.

ПОСИЛАННЯ

1. Л. Том Перрі, “Хай робиться все у простоті”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 7.
2. Квентін А. Кук, “Сподіваюся, ти знаєш, як нам було важко”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 105.
3. Президент Томас С. Монсон, “Вітаємо на конференції”, *Ліягона*, лист. 2008, с. 6.

Обряд запечаткування

ПОЄДНУЄ СІМ'Ю НАВІЧНО

Живучи на землі, владою священства ми можемо укладати священні завіти (обіцяння) з Богом у святому храмі. Один з цих завітів—це можливість чоловіка і дружини запечататися (укласти шлюб навічно) і запечатати до себе своїх дітей. Це означає, що за умови дотримання своїх завітів з Господом та одне з одним смерть не може розлучити нас назавжди. Цей обряд запечаткування є важливою частиною плану нашого Небесного Батька, завдяки якому ми зможемо жити з Ним вічно. (Див. УЗ 128:9–10; 132:19).

Після того як ми уклали храмовий завіт для себе, ми можемо досліджувати сімейну історію та виконувати храмові обряди для наших померлих родичів. Завдяки цьому храмові обряди стануть доступними і їм (див. УЗ 138:29–37).

Про владу священства запечатувати сім'ю пророкувалося як у давнину (див. Малахія 4:5–6), так і в наш час (див. УЗ 2). В обох пророцтвах сказано, що пророк Ілля “посадить у серця дітей обіцяння, дані батькам, і серця дітей повернуться до їхніх батьків” (УЗ 2:2).

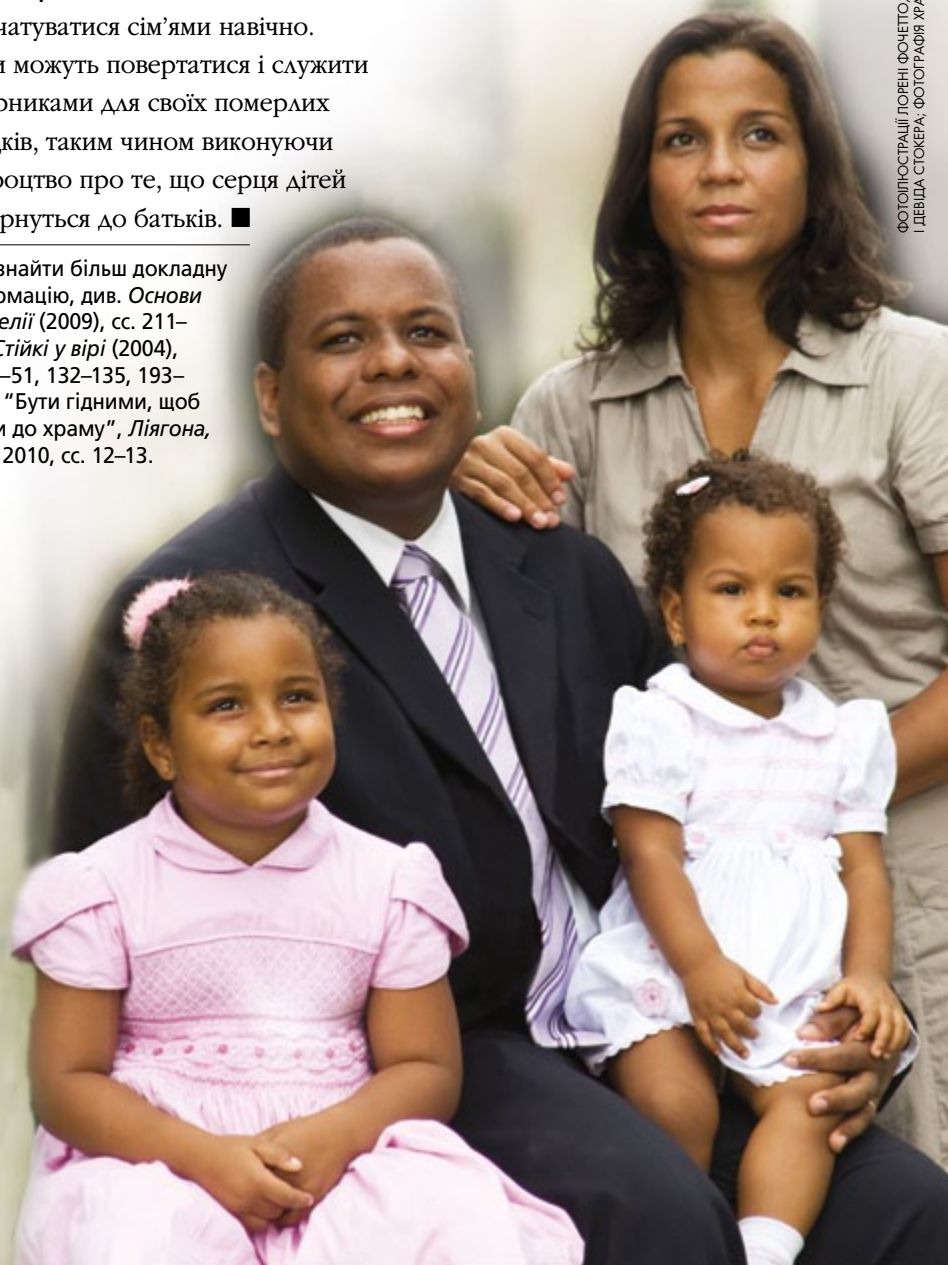
Обіцяне повернення Іллі здійснилося 3 квітня 1836 року в тоді недавно збудованому Кертлендському храмі в шт. Огайо, США, коли Ілля,

серед інших, явився і передав свої ключі пророкові Джозефу Сміту (див. УЗ 110:13–15).

Зараз в усьому світі є 134 діючі храми, де гідні святі останніх днів можуть укладати завіти з Богом і запечатуватися сім'ями навічно. Вони можуть повертатися і служити повірниками для своїх померлих предків, таким чином виконуючи пророцтво про те, що серця дітей повернуться до батьків. ■

Щоб знайти більш докладну інформацію, див. *Основи євангелії* (2009), сс. 211–214; *Сійкі у вірі* (2004), сс. 50–51, 132–135, 193–196; і “Бути гідними, щоб увійти до храму”, *Ліягона*, серп. 2010, сс. 12–13.

“І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв'яжеш, те зв'язане буде на небі” (Матвій 16:19).

ФОТОІЛЮСТРАЦІЇ ЛОРЕН ФОНЕТО, ДЖОНА ЛОКА, КРЕЙГА ДІМОНДА, МЕТЬО РІЙЕРА І ДЕВІДА СТОКЕРА; ФОТОГРАФІЯ ХРАМУ В РЕСІВЕ, БРАЗИЛІЯ, ЗРОБЛЕНА ЛОРЕН ФОНЕТО

Ми повинні укласти певні завіти й пройти певні обряди, щоб повернутися і жити з нашим Небесним Батьком:

1. Нас хрестять і конфірмають (див. Матвій 3:16–17; Іван 3:5; 2 Нефій 31:5–18).

2. Чоловіки отримують Ааронове священство, а потім Мелхиседекове священство (див. УЗ 128:11).

3. У храмі ми укладаємо додаткові завіти, які є складовою ендаументу.

4. Чоловіки і дружини запечатуються (укладають шлюб) у храмі на час і на всю вічність.

5. Діти, які народжуються у запечатаного подружжя, народжуються “у завіті”. Діти, не народжені в завіті, можуть бути запечатані до своїх батьків.

6. Після цього ми готуємо імена предків для храмової роботи і виконуємо для них у храмі необхідні обряди (див. 1 Коринтянам 15:29; УЗ 128:15–16, 24).

ВІЧНА ПРИРОДА ШЛЮБУ

**Президент
Н. Елдон Таннер
(1898–1982)**

Перший радник у
Першому Президентстві

Нейтан Елдон Таннер народився 9 травня 1898 року в Солт-Лейк-Сіті, шт. Юта. Його було висвячено в апостоли у 1962 році, і в період з 1963 по 1982 рік він служив радником у Першому Президентстві за часів керівництва чотирьох Президентів Церкви. Далі подано уривки з його промови “Целестіальні шлюби і вічні сім’ї”, виголошеної на квітневій генеральній конференції 1980 року. Щоб знайти повний текст виступу англійською мовою, зайдіть на сайт conference.lds.org.

Людина відчуває найбільше щастя в житті, очікуючи весілля. ... Сміливо можна сказати, що коли пара одружується, то вони обоє впевнені, що роблять правильний вибір. Але надто часто медовий місяць минає, починаються труднощі, і шлюб закінчується розлученням.

Велика кількість розлучень підштовхує деяких людей до такого стилю життя, який спонукає їх вважати, що вони можуть обійтися без, здавалось би, позбавлених сенсу ритуалів, що проводяться священиками або офіційними установами. Часто я думаю про те, наскільки добре вони знають про мету Сотворіння землі, на якій вони перебувають, і наскільки глибоко вони дослідили Писання, щоб зрозуміти, чому Бог створив чоловіка і жінку й запровадив священний обряд шлюбу.

Давайте спочатку розглянемо мету Сотворіння землі. З Писань стає зрозумілим, що воно відбулося для того, аби надати синам і дочкам Бога місце, де вони перебуватимуть у смертному житті й доведуть, що завдяки дотриманню заповідей Бога гідні повернутися в присутність Бога, звідки вони й прийшли.

Після Сотворіння землі “сказав Бог: “Сотворімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою. ...

І Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх.

І поблагословив їх Бог, і сказав Бог до них: “Плодіться й розмножуйтеся, і наповнюйте землю, оволодійте нею” (Буття 1:26–28).

Коли Бог створив жінку і дав її чоловікові, Він сказав: “Покине тому чоловік свого батька та матір свою, та й пристане до жінки своєї,— і стануть вони одним тілом” (Буття 2:24).

Так, шлюб встановлено Богом, і після цього першого згадування про чоловіка і дружину ми знаходимо в Писаннях інші згадування як доказ того, що чоловік і жінка ставали чоловіком і дружиною під час шлюбної церемонії, після якої відбувався весільний бенкет. Ми прийшли сюди не лише для того, щоб їсти, пити і звеселитися (див. 2 Нефій 28:7). Нам було дано

землю, щоб оволодівати нею, і настанову розмножуватися і наповнювати її. Цікаво зазначити, що Бог сказав “розмножуватися”, а не лише “наповнювати” землю (див. Буття 1:28).

Нам важливо зрозуміти, і ми дізнаємося про це з Писань, що Бог є вічним, що Його творіння є вічними і що Його істини є вічними. Отже, коли Він дав Єву Адамові за дружину, цей союз був вічним. Шлюб, у тому вигляді, як його встановив Бог і як його здійснюють у Його святих храмах,— не триває лише до смерті. У Еклезіяста ми читаємо: “Я знаю, що все, що Бог робить, воно зостається навіки” (Еклезіяст 3:14).

Коли Христос попросив Петра сказати Йому, Ким Він є, Петро відповів: “Ти— Христос, Син Бога Живого”. Ісус дав Петрові запевнення, що він дізнався про це

Н. Елдон Таннер зі своїми дочками, приблизно 1927 рік. Його п'ята і остання дочка Хелена народилася в 1931 році.

через одкровення від Бога Батька і що на цій скелі одкровення Він збудує Свою Церкву. Потім Він сказав: “І ключі тобі дам від Царства Небесного, і що на землі ти зв'яжеш, те зв'язане буде на небі, а що на землі ти розв'яжеш, те розв'язане буде на небі!” (див. Матвій 16:15–19).

Коли фарисеї прийшли до Ісуса, спокушаючи Його запитаннями про розлучення, Його відповідь містила наступне:

“Чи ви не читали, що Той, Хто створив споконвіку людей, “створив їх чоловіком і жінкою?”

І сказав: “Покине тому чоловік батька й матір, і пристане до дружини своєї,— і стануть обое вони одним тілом”,

тому-то немає вже двох, але одне тіло. Тож, що Бог спарував,—людина нехай не розлучує!” (Матвій 19:4–6).

Цей уривок з Писань вказує на те, що целестіальний шлюб, встановлений Богом і виконаний Його повноваженням у Його святих храмах, є вічним, і подружжя, таким чином поєднані, запечатуються на час і на всю вічність, а їхні діти народжуються в завіті вічної евангелії. Вони стануть вічною сім'єю відповідно до їхньої вірності. ...

Ісус Христос прийшов на землю, щоб донести до нас саме це послання—ким ми є і що від нас очікується. Він дав нам евангельський план життя і спасіння й сказав, що немає іншого імені під небесами, яким ми можемо бути спасенні (див. Дії 4:12). У нас є та сама евангелія, відновлена в ці останні дні, і сучасний пророк, ... який промовляє від імені Бога. Саме у такий спосіб Бог спілкувався з людьми упродовж століть. ...

Я знаю, що завдяки евангелії Ісуса Христа і дотриманню Божих заповідей та завітів, які ми з Ним укладаємо, кожен з нас може перетворити свій дім на земні небеса, поки ми готуємося самі й готуємо наших дітей повернутися до нашого Небесного Батька. ■

Орфографію, розділові знаки та вживання великої літери узгоджено із сучасним правописом.

ЯК Я БУДУЮ СВІЙ ВІЧНИЙ ШЛЮБ

Розана Понтес Барбоса Невес

Ше в підлітковому віці я почала вірити в те, що шлюб може бути прекрасним і вічним. Однак мені було важко завжди у це вірити, оскільки ті шлюби, які я спостерігала поки зростала, не були міцними, тому в серці я боялася шлюбу. Але я твердо вирішила, що невдача і нещастя не є правилом і що Небесний Батько допоможе мені дізнатися, як створити щасливий шлюб.

Коли мені було 26 років, ми з Сідні уклали шлюб у храмі Сан-Паулу, Бразилія. Ще під час побачень ми намагалися підготувати себе духовно і морально до найважливішої події у своєму житті. Ми вирішили, який саме шлюб хочемо мати, ми разом встановлювали цілі й ділилися думками—своїм свідченням про євангелію, своїми бажаннями і тривогами та своїми мріями. Ми також читали разом пораду пророків щодо шлюбу. Ми робили все, що могли, аби приготуватися, бажаючи забезпечити щастя й безпеку одне одному та нашим майбутнім дітям. Ми просили Господа дати нам мудрості, щоб жити щасливим життям.

Зараз ми в шлюбі вже 18 років. Упродовж цих років ми продовжуємо здобувати знання завдяки законам євангелії, порадам провідників

і, звичайно ж, Духу. Ось дещо з того, що ми робимо, аби мати сильний, щасливий шлюб:

1. Ми щодня молимося разом. Коли ми молимося ввечері, то дякуємо Небесному Батькові за свій шлюб, за любов, яку відчуваємо

одне до одного, і просимо, щоб наші почуття зміцнювалися і щоб ми могли стати сильнішими особистостями перед лицем задумів супротивника, який докладає всіх зусиль, щоб зруйнувати сім'ю.

2. Ми просимо пробачення. Ми намагаємося ніколи не допускати

ШЛЮБ У ПЛАНІ НЕБЕСНОГО БАТЬКА

Коли чоловік і дружина наближаються до Господа (див. 3 Нефій 27:14), коли вони навчаються служити і плекати одне одного, коли вони долають разом життєві труднощі, розвиваються разом і стають одним, і коли вони благословенні єднанням своїх різних сутностей, тоді вони починають розуміти ту

повноту, якої для Своїх дітей бажає Небесний Батько. Найвище щастя, що є самою метою плану Батька, досягається через укладання і шанування вічних шлюбних завітів”.

Старійшина Девід А. Беднар, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Шлюб є невід’ємною частиною Його вічного плану”, *Ліягона*, черв. 2006, с. 54.

4. Ми захищаємо інститут шлюбу. Коли випадає нагода, особливо, коли ми в присутності людей, які критикують інститут шлюбу, ми захищаємо сім’ї і свої вірування.
5. Ми багато говоримо і слухаємо. Ми відкладаємо те, що робимо, аби по-справжньому слухати співбесідника.
6. Ми ставимося одне до одного з любов’ю і повагою. Ми не ображаємо, не звинувачуємо і не критикуємо одне одного.
7. Ми продовжуємо шукати допомоги і поради стосовно шлюбу в Писаннях і словах сучасних пророків. Ми не знаємо всього. Ми недосконалі й схильні забувати та робити помилки. Ми вирішили, що не будемо чекати, поки проблеми створять нам клопоти; натомість ми працюємо над тим, щоб шлюб був міцний ще до виникнення складної ситуації.

Усе це дієво допомагало нам з чоловіком у зміцненні стосунків. Я знаю, що коли ми розповідаємо про своє життя і свої почуття Небесному Батькові та просимо у Нього поради, Святий Дух надихне нас і ми зможемо стати вічною сім’єю, пройшовши через усі важкі часи. Ми також знаємо, що Небесний Батько допомагатиме нам, якщо ми будемо прагнути пізнавати й виконувати Його волю. ■

того, щоб гординя заважала нам попросити пробачення або визнати свою неправоту. Любов і єдність більш важливі, ніж те, хто є правим, а хто винним.

3. Ми ніколи не кажемо поганого одне про одного. Зрозуміло, що жоден з нас не є досконалим, але ми не кажемо поганого одне про одного, і коли ми в присутності інших людей, то кажемо щось хороше одне про одного.

ЩАСЛИВІ ШЛЮБИ

“Щасливі шлюби й сім’ї засновуються й зберігаються на принципах віри, молитви, покаяння, прощення, поваги, любові, співчуття, праці, а також здорового відпочинку”.

“Сім’я: Проголошення світові”, *Ліягона*, лист. 2010, с. 129.

КЛАПТИК НЕБЕС НА ЗЕМЛІ

Старійшина
Роберт Д. Хейлз
З Кворуму
Дванадцятьох Апостолів

Целестіальний шлюб вимагає, щоб ми жили освяченим, гідним життям за целестіальними принципами. Це веде до щастя в цьому житті й до піднесення в наступному.

Х*рамовий шлюб* вказує на місце, куди ви йдете, щоб укласти вічний шлюб. *Целестіальний шлюб*—це те, що ви створюєте, якщо залишаєтеся вірними завітам, укладеним під час церемонії храмового шлюбу.

Після того як обітницю було складено, целестіальний шлюб вимагає, щоб ми жили освяченим, гідним життям за целестіальними принципами. Це веде до щастя в цьому житті і до піднесення в наступному. Якщо ми живемо за законами целестіального шлюбу, тоді ми, разом із своїм подружжям і сім'єю, зможемо мати клаптик небес на землі. І живучи за тими законами, ми застосовуємо ті самі закони, за якими живуть на небесах. Ми навчаємося жити з Небесним Батьком і Сином та нашими сім'ями у прийдешніх вічностях. На мій погляд, це і є посланням, з яким звертається до світу Церква Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Коли ви обираєте собі супутника життя, переконайтеся, що ви обоє маєте бажання встановити у шлюбі цілестіальні стосунки, хочете мати супутника життя на всю вічність, сім'ю у вічності й бажаєте жити в присутності нашого Небесного Батька.

Вибір супутника

Одинокі члени Церкви часто запитують: “Як мені знайти саме ту людину, з якою я укладу шлюб?” Хочу сказати, як підходити до вирішення цього питання: оцініть духовний рівень свого потенційного супутника. По-перше, якщо ця людина є членом Церкви, то чи вона активна й цілком віддана чи пасивна або антагоністично налаштована? По-друге, якщо ця людина не є членом Церкви, чи приймає вона євангелію та її вчення, а може навпаки—не визначила свого ставлення або воно є антагоністичним?

Якщо ви укладаєте шлюб з активним членом Церкви у храмі на час і на всю вічність у новому й вічному завіті, чи будуть у вас проблеми? Так. Чи зможете ви їх вирішувати? Так. Чи зможете ви їх краще вирішувати і зміцнювати своє свідчення, ніж якби ви не мали храмового шлюбу? Так. Але якщо ви укладете шлюб із людиною, яка вороже налаштована до Церкви чи пасивно ставить до євангелії, ви створюєте ситуацію, коли вам одного дня доведеться вибирати між тією людиною і Церквою. Це дуже велика відповідальність.

Коли ви обираєте собі супутника життя, переконайтеся, що ви обоє маєте бажання встановити у шлюбі цілестіальні стосунки, хочете мати супутника життя на всю вічність, сім'ю у вічності й бажаєте жити в присутності нашого Небесного Батька.

Дотримання закону

Господь чітко сказав, що ми можемо бути разом навіки зі своїм

супутником лише тоді, коли дотримуємося закону. У сучасному одкровенні сказано:

“Приготуй своє серце, щоб сприйняти й підкоритися настановам, які Я збираюся дати тобі; бо всі ті, кому цей закон відкрито, мусять коритися йому.

Бо ось, Я відкриваю вам новий і вічний завіт” (УЗ 132:3–4).

Кожен член Церкви має прочитати і вивчити 132-й розділ Учення і Завітів. Чи усвідомлюєте ви, що немає нікого між Господом і запечатувачем, коли він виконує обряд запечаткування? Це прекрасна і зворушлива церемонія.

Глибинна мета храмового шлюбу була роз'яснена Самим Викупителем, коли Він сказав: “А що стосується нового і вічного завіту, його було встановлено для повноти Моеї слави; і той, хто отримує її повноту, мусить і буде додержуватися закону, інакше його буде проклято” (УЗ 132:6).

Господь також сказав: “Отже, якщо чоловік бере собі дружину в цьому світі та одружується з нею не через Мене і не через Мое слово, і вступає в завіт з нею, доки він у цьому світі, а вона з ним, їхній завіт і шлюб не мають сили, коли вони помирають і коли вони поза цим світом; отже, вони не зв'язані жодним законом, коли вони поза цим світом” (УЗ 132:15).

Чи усвідомлюємо ми сказане нам в Ученні і Завітах: якщо ми не укладемо цілестіальний шлюб, то не зможемо здобути найвищий ступінь слави в цілестіальному царстві (див. УЗ 131:1–4)? Зрозумілим також є те, що станеться з людьми, які ніколи не отримують благословень

храмового шлюбу: вони залишаться разом лише до того часу, поки смерть не розлучить їх—дуже сумне явище.

Мета євангелії і мета целестіального шлюбу полягає не лише в тому, щоб ми залишалися разом, але і щоб були гідні найвищої нагороди Небесного Батька: піднесення у целестіальному царстві, зростання у царстві і вічне життя з нашими сім'ями.

Спільне сходження

Целестіальний шлюб можна порівняти зі сходженням на гору. Ви прив'яжете себе до свого вічного напарника і розпочинаєте шлях вгору. Коли з'являються діти, ви прив'яжете до себе і їх та продовжуєте свою подорож. Вірьовки триматимуть всіх підкорювачів вершини разом, однак вітер, дощ, сніг і лід—мирські випробування—будуть перешкоджати вам, намагаючись скинути з гори.

Як же досягнути вершини? Якщо мама чи тато здадуться і обріжуть вірьовку, яка поєднує їх одне з одним та з дітьми, то існує ймовірність, що один або інший упаде з гори і, можливо, потягне за собою інших членів сім'ї. Уся сім'я може впасти з гори і не досягнути вічної вершини. Ми не можемо цього допустити. Давайте завжди пам'ятати, що, як сім'я, ми зв'язані в гірську команду, яка намагається повернутися в присутність нашого Небесного Батька.

Усі добре знають цю приказку: “Ти піднімай мене, а я підніматиму тебе, і зійдемо разом”.

Партнерство у шлюбі—це не

милиця. Ви не укладаєте шлюб з людиною, яку вважаєте трохи вищою за ангелів, щоб потім спиратися на неї. Натомість ви розвиваєте себе і свої дари й таланти. Розвиваючись, ви зростаєте разом, підтримуючи і зміцнюючи одне одного.

Перш ніж одружитися, я сказав своїй дружині: “Знаєш, Мері, я думаю, щоб досягнути успіху в бізнесі, мені доведеться багато працювати як у країні, так і за кордоном. Чи хочеш ти подорожувати разом зі мною?” Вона відповіла ствердно. Через десять років нашого подружнього життя

Целестіальний шлюб можна порівняти зі сходженням на гору. Ви прив'яжете себе до свого вічного напарника і розпочинаєте шлях вгору. Коли з'являються діти, ви прив'яжете до себе і їх та продовжуєте свою подорож.

Секрет щасливого шлюбу полягає в тому, щоб захищати ахіллесову п'яту, а не зловживати слабкостями тих, кого ви знаєте найкраще, любите найбільше аби внаслідок цього, завдати їм найсильнішого болю.

мене послали до Англії, і вона поїхала зі мною. Потім ми поїхали до Німеччини, а пізніше—до Іспанії. Вона звикла до різних країн, різних культур і вивчила інші мови, тому що налаштувалася на те, що ми будемо працювати і зростати разом.

Пам'ятайте, що вам слід ставитися одне до одного з добротою і поважати те, ким кожен з вас є і хоче бути.

Я пам'ятаю одну жінку у своєму приході в той час, коли служив єпископом. У неї з чоловіком були проблеми у шлюбі. Коли вони говорили зі мною, то вона принижувала свого чоловіка в усіх основних аспектах, де чоловіка треба хвалити, аби він відчував самоповагу. Вона говорила, який він нездатний батько, який він

нікудишній у шлюбних стосунках, як погано він забезпечує сім'ю і не вміє спілкуватися.

Я запитав у неї: “Навіщо ви кажете так про чоловіка, якого повинні любити і підтримувати?”

Вона відповіла: “Набагато краще сперечатися з тим, кого любиш, бо знаєш, як можна йому дошкулити найсильніше”.

І вона казала це *серйозно*.

Однак як святі останніх днів ми повинні застосовувати свободу волі й використовувати всі можливості для зростання. У кожного є слабкості. Супротивник знає ахіллесову п'яту ваших рідних, друзів, сусідів по кімнаті, братів, сестер і батьків. А ви знаєте *свою* ахіллесову п'яту? Чи знаєте ви ситуацію, якої вам слід уникати, і свої слабкості? Секрет щасливого шлюбу полягає в тому, щоб захищати ахіллесову п'яту, а не зловживати слабкостями тих, кого ви знаєте найкраще, любите найбільше аби внаслідок цього, завдати їм найсильнішого болю.

“Отже, зміцнюй своїх братів в усіх своїх розмовах, в усіх своїх молитвах, в усіх своїх увіщуваннях і в усіх своїх діяннях” (УЗ 108:7). Іншими словами, щодня ви маєте допомагати одне одному молитвами, увіщуваннями і вчинками.

Мені пригадується одне подружжя, яке щойно закінчило коледж. Одні батьки дали їм дім, інші—меблі й нову машину. Їм було дано все у світі. Через три роки вони розлучилися. Вони не працювали і не жертвували. Вони спиралися одне на одного і на батьків, як на милицю, самі стали

каліками і не зросли. Вони не навчилися долати труднощів. Вони не переймалися тим, щоб їхній шлюб був дієвим. Слідкуйте за тим, щоб ви жертвували, ділилися і зростали разом.

Підтримувати одне одного

Після того як упродовж п'яти років я служив президентом кворуму старійшин, президентом філії та єпископом, ми переїхали у новий приход. Мою дружину невдовзі покликали президентом Товариства допомоги. Вона пішла на свою першу співбесіду з єпископом, у той час як я дивився за нашими двома наймолодшими дітьми, які бігали по коридорах, паркувальному майданчику і залу для проведення заходів. Мені вперше довелося чекати. Я чекав півтори години. Коли Мері вийшла з кабінету єпископа, один з хлопців був у мене на руках, а іншого я тримав за руку. Мені не вистачило сміливості щось сказати, але в моєму погляді можна було прочитати: "Чи ти розумієш, що мені довелося чекати півтори години?"

Усе, що вона зробила,—це підняла п'ять пальців і сказала: "П'ять років". Саме стільки вона чекала на мене. Тоді я почав усвідомлювати, що моє завдання полягатиме в тому, аби підтримувати свою дружину в її покликанні так само, як вона підтримувала мене у моїх.

Я прошу вас не спиратися на своє подружжя, як на милицю, але стояти міцно, зміцнювати одне одного і просити допомоги, коли ви разом молитесь щовечора. Я свідчу, що моменти мого життя, коли я був

нешчасливим, пригніченим або сумним, наставали тоді, коли я відступав, навіть дуже незначною мірою, від учень Господа. Я молюся про те, щоб ви мали істинне щастя і знайшли радість цілестіального шлюбу, який дасть відчуття небес на землі. ■

З виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга, що проводився 9 листопада 1976 р. Повний текст виступу англійською мовою знаходиться на сайті speeches.byu.edu.

Я прошу вас не спиратися на своє подружжя, як на милицю, але стояти міцно, зміцнювати одне одного і просити допомоги, коли ви разом молитесь щовечора.

Дати Богу

ШАНС БЛАГОСЛОВИТИ НАС

Як вдалося округу в Аргентині, до якого входить лише кілька невеличких філій, мати 17 храмових шлюбів менш ніж за чотири роки? Провідники кажуть, що відповідь проста: послухність.

ФОТОГРАФІЯ ХРАМУ В БУЕНОСАЙРЕСІ НЕСТОРА КУРЕЛО, КАРТА ВИГОТОВЛЕНА MOUNTAIN HIGH MAPS © 1993 DIGITAL WISDOM, INC.

Майкл Р. Морріс

Співробітник редакції церковних журналів

Коли 21-річна Гізела Сільва переїхала разом із сім'єю з Мендози, Аргентина, до найпівденнішого в країні міста Ушуая, вона задумувалася, чи не втратила вона шанси мати храмовий шлюб. Як не як, а у Мендозі був кіл, до якого входило дуже багато приходів святих останніх днів, а у віддаленій Ушуаї, що знаходиться на острові Вогняна Земля, було лише 600 членів Церкви, які ходили в три маленькі філії.

“Мої батьки одружилися у храмі, і я хотіла й для себе такого ж благословення—вийти заміж за вірного члена Церкви, за того, з ким би я могла створити вічну сім'ю,—згадує вона.— Але коли я приїхала в Ушуаю, тут було настільки мало молоді, що у мене виникли сумніви, чи це збудеться”.

Лукас Романо турбувався про те саме, що й Гізела. У час, коли він служив на місії в Уругваї, його сім'я переїхала до Ушуаї. Повернувшись до них після закінчення місії, він скоро помітив, що кількість молодих неодружених чоловіків переважала кількість незаміжніх молодих жінок. Проте він вирішив, що послухається поради місцевих провідників—ходити на побачення лише з членами Церкви.

Триматися цієї поради стало легше після того, як Лукас зустрів у церкві Гізелу і вона записалася у клас англійської мови у школі, в якій він навчає. Він почав проводити її після занять

додому, і невдовзі вони почали ходити на побачення. Їхні стосунки розвивалися, і коли вони про них молилися, то, як обоє кажуть, підтвердження приходило до них “рядок за рядком, приписання за приписанням” (2 Нефій 28:30; УЗ 98:12).

У квітні 2005 року Лукас і Гізела офіційно взяли шлюб, як того вимагає закон Аргентини, а потім були запечатані в Буенос-Айреському храмі, Аргентина. Їхнє запечатування стало знаковим для молодих членів Церкви в Ушуаї: воно стало першим з 17 храмових шлюбів, які було укладено менш ніж за чотири роки.

Розповідь про великий успіх

Як вдалося округу, до якого входить лише кілька невеличких філій, мати так багато храмових шлюбів за такий короткий час? Відповідь, за словами місцевих провідників, проста: послухність.

“Це розповідь про великий успіх,—каже Марселіно Тоссен, колишній президент округу в Ушуаї.— Ці молоді люди подають чудовий приклад членам Церкви. Одна з рис, яку вони мають,—послушність Господу, пророкам та їхнім місцевим провідникам, а ще вони дослухаються до натхнення від Духа. Ця риса об’єднує молодих людей тут, в Ушуайському окрузі”.

Проте президент Тоссен визнає, що місцеві провідники “мали докласти великі зусилля по всьому округу, перш ніж їхнє навчання й поради стосовно важливості храмового шлюбу принесли свої результати.

Роберто Ігнасіо Сільва, президент колу в Ушуаї, каже, що коли він із сім’єю переїхав у 2004 році в Ушуаю, то передусім звернув увагу на те, як багато було неодружених колишніх місіонерів і незаміжних молодих жінок. Його дочка Гізела теж увійшла в їх число. Він сказав, що доросла молодь мала мету одружитися в храмі, проте їх потрібно було заохотити і направити.

“Я сказав їм, що якщо ми хочемо мати вічного супутника життя, то не повинні шукати когось досконалого,—каже президент Сільва.— Але ми повинні молитися і прохати Господа допомогти нам, і ми повинні залишатися вірними в Церкві”.

Крім збільшення кількості заходів для неодруженої молоді, у тому числі й проведення духовних вечорів та спільних заходів з неодруженою молоддю з Ріо-Галлегос та інших міст, що на півночі, провідники наголошували на важливості молитви, вірності та гідності. Вони також закликали дорослу молодь розвивати в собі достатньо віри, щоб подолати свої страхи.

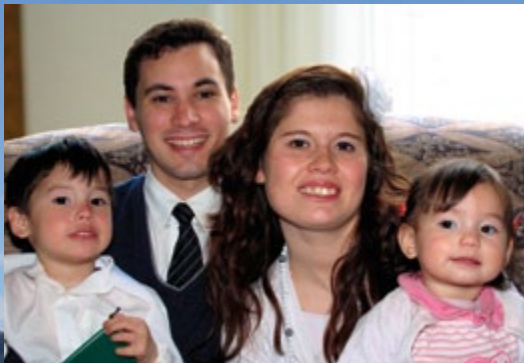
У нас не було нічого

“Одна з проблем, яка турбує тут молодь,—це те, як вони можуть одружуватися, якщо мають так небагато,—каже президент Сільва.— Ми допомогли їм зрозуміти, що до одруження ми їм не повинні мати все”.

Рут Родрігес познайомилася з Емануелем Сільвою, коли їх обох

“Найбільше благословення від храмового шлюбу—це щастя, яке я відчуваю, знаючи, що ми з’єднані як вічна сім’я”,—каже Рут Сільва, на фотографії вона по центру зі своїм чоловіком Емануелем та їхньою дочкою Баріною. Вгорі: Езекїль і Марина Фрау з їхньою дочкою Айлін. Внизу: Лукас і Гізела Романо з їхніми дітьми, Бенхаміном і Ребекою.

ФОТОГРАФІЇ МАЙКЛА Р. МОРРІСА, ЗА ВИНЯТКОМ ЗАЗНАЧЕНИХ; ФОН © ІСТОСКРНОТО.

у лютому 2006 року попросили організувати спільний захід округу для неодруженої молоді в Ріо-Галлеросі, що більш як за 200 миль (320 км) на північ. Друг, який попросив їх попрацювати разом, сподівався, що у них все піде на лад. “Воно так і сталося”,—згадує Емануель, який уже два роки як повернувся додому, відслуживши місію в місії Тусон, Аризона.

Коли через шість місяців він одружився з Рут, їхня підготовка, духовна і матеріальна, допомогла їм подолати страхи стосовно майбутнього.

“Я відчув любов Небесного Батька і те, що Він хотів, аби я створив свою сім’ю,— розповідає Емануель про відповіді на свої молитви.— Оскільки я поставив собі мету, Він вказав мені шлях і допоміг знайти дружину”.

Рут додає, що цілі, які вони поставили перед собою як подружжя, допомагали їм рухатися вперед. Однією з таких цілей було багато працювати, щоб назбирати грошей на подорож до храму. “Іноді нам щось хотілося, купити,—каже вона,—але ми казали собі: “Ні, нам треба економити, щоб з’їздити до храму”.

На політ в Буенос-Айрес, Аргентина, де знаходиться храм, і повернення додому пішли всі їхні заощадження. “Після цього у нас не було нічого”,— каже Емануель; це звично чути з вуст всіх молодят. Сьогодні він і Рут сміються зі спогаду про це, відчуючи вдячність за те, що їхня віра дозволила їм мати “чудовий досвід”—бути запечатаними у храмі, досвід, який для них означає все.

“Коли ми думаємо про шлюб, то у нас може виникнути багато страхів,—каже Рут.— Як бути, коли в нас немає того чи того? Що буде з матеріальним становищем? Як виховувати дітей? Але якщо ми дослухаємося до слова Господа, ходимо у храм і створюємо сім’ї, нам більше не потрібно тривожитися. Господь буде благословляти нас так, що ми й уявити собі ніколи цього не могли.

Ви не можете спланувати все

На час, коли Езекііль Агустін Фрау втратив на початку 2006 року роботу, він вже приблизно два роки жив вдома, повернувшись після служіння на місії в Колумбії. Він все ще був неодруженим, однак відчував, що його майбутня дружина була не в Ушуаї. Він вирішив поїхати до храму, щоб шукати скерування.

“Мені хотілося більше відчутти Святого Духа, дізнатися волю Господа стосовно себе і шукати натхнення,—каже він.— Храм допоміг мені знайти це”.

Коли він прибув до Буенос-Айреса після триденної поїздки автобусом, подолавши 2000 миль (3200 км), то жив у друзів, а потім у родича, часто відвідуючи храм. Через кілька тижнів Езекііль витратив усі гроші і задумався над тим, щоб повернутися в Ушуаю. Однак місцевий єпископ знайшов йому роботу, тож він вирішив залишитися.

Невдовзі на церковному заході Езекііль зустрів молоду жінку на ім'я Марина Мас. Вони легко розговорилися, і він швидко відчув, що йому приємно бути з нею. Коли він знову зустрів Марину на зібранні неодруженої молоді, вона сказала слова, що вразили його.

“Ми повинні жити на рівні тієї людини, з якою збираємося одружитися”,—згадує Езекііль слова Марини під час обговорення цілей.

Зі свого боку, Марина молилася, щоб знайти гідного супутника життя. Вона була знайома з дуже багатьма молодими чоловіками, однак духовність Езекііля відразу ж справила на неї враження

Спільний друг допоміг Езекіілю знайти житло, щоб йому було ближче до роботи, оскільки тоді йому доводилося їхати на роботу три години автобусом. І вийшло так, що це його нове житло—у місті з населенням 13 мільйонів—було всього за два квартали від Марининого дому.

“Я не планував жити за два квартали від її дому,—згадує він.— Я навіть і не знав, де вона живе”.

Через те, що Езекііль жив так близько від Марини, він досить часто бачився з нею і в її сім'ї його радо приймали. Збіг обставин був відповіддю на його молитви.

Вони ходили на побачення і невдовзі почали планувати своє спільне майбутнє. Після шлюбу в храмі восени 2006 року вони переїхали в Ушуаю.

“Ми не завжди можемо знати, який план для нас має Небесний Батько, і ми не можемо спланувати

БОЖЕСТВЕННА КОНЦЕПЦІЯ ШЛЮБУ

“Яка це чудова справа—шлюб за планом нашого Небесного Батька, за планом, наданим за Його божественною мудрістю для щастя й безпеки Його дітей та продовження роду людського. ...

Дійсно, ніхто, читаючи Писання—і давні, і сучасні—не може сумніватися у божественній концепції шлюбу. Найприємніші почуття, найшляхетніші і найрадісніші імпульси людського серця знаходять своє вираження у шлюбі, що стоїть чистим та незаплямованим над злом цього світу”.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008),
“What God Hath Joined Together,” *Ensign*,
May 1991, 71.

все,—каже Езекіїль, озираючись у минуле.— Але ми можемо бути слухняними і дати йому шанс благословити нас”.

Як прекрасно мати сім’ю

Президент Тоссен каже, що одним з найбільших благословень, який храмовий шлюб дав Ушуаї, це те, що “настає день, коли у Церкві будуть керувати діти завіту. Завдяки цьому тут розповсюдиться євангелія, і Господь буде благословляти Церкву”, так само як Він благословляє вірні подружжя, які уклали шлюб у храмі.

“Коли я була маленькою і наші провідники говорили нам про шлюб, усі історії закінчувалися щасливо”,—каже Рут Сільва. Вона усвідомлює: щоб “жити довго і щасливо”, необхідна праця, і каже: “Але я відчуваю, що ці історії були справжніми. Найбільше благословення від храмового

шлюбу—це щастя, яке я відчуваю, знаючи, що ми з’єднані як вічна сім’я”.

Її приклад допоміг її батьку увійти у води хрищення в 2008 році, а потім, через рік, поїхати сім’єю у храм, де вони були запечатані.

“Благословення, якому я радію найбільше, крім виховання дітей у євангелії,—це радість і мир у моєму серці, які приносить знання, що я виконав спасительний обряд вічного шлюбу,—додає Лукас Романо.— Бути зі своєю дружиною та дітьми—ось що оновлює це почуття щастя. Як снігова куля, воно постійно зростає. З кожним днем я все більше вдячний Господу за те, що одружений і створив сім’ю”.

Марина Фрау додає: “Як прекрасно мати сім’ю. Часом буває складно, бо треба багато навчатися, але це прекрасно”. ■

“Якщо ми хочемо мати вічного супутника життя, то не повинні шукати когось досконалого. Але ми повинні молитися і прохати Господа допомогти нам, і ми повинні залишатися вірними в Церкві”,— сказав Роберто Ігнасіо Сільва, президент округу в Ушуаї, молодим людям, багато з яких (на фотографії вгорі) прийняли цю пораду всім серцем й одружилися в храмі в Буенос-Айресі, Аргентина.

Джулі Б. Бек

Генеральний президент Товариства допомоги

Історія Товариства допомоги:

ГОСПОДНЄ БАЧЕННЯ СВОЇХ ДОЧОК

*Як дочки
Бога, що праг-
нуть вічного
життя, ми
можемо йти
вперед з впев-
неністю, яка
надихається
прикладами
тих, хто про-
йшов перед
нами.*

Коли нас покликали служити новим генеральним президентством Товариства допомоги, нам дали вивчати історію Товариства допомоги. Ми з молитвою взяли за це, бажаючи знати, чого за Господньою волею маємо навчитися і як діяти відповідно до отриманого знання. Завдяки вивченню нам відкрилася багата спадщина духовної сили і внеску жінок-святих останніх днів. Це був вражаючий запис про справи Господа з Його дочками і про Його сподівання стосовно них. Завдяки нашому вивченню та натхненню, що прийшло завдяки йому, ми дізналися про цілі Товариства допомоги. Ми дізналися, що у нашій підготовці до благословень вічного життя Господь хотів, щоб Його дочки збільшили віру та особисту праведність, зміцнювали сім'ї та домівки і шукали нужденних та допомагали їм. Сестри, читаючи з молитвою їхню історію сьогодні, так само як і ми, розширяють розуміння, отримують відповіді й натхнення.

Ми сподіваємося, що, вивчаючи історію і роботу Товариства допомоги, ми побачимо, як наш Небесний Батько допомагав сестрам у минулому. Дізнаючись, як Він допомагав

їм, ми здобудемо свідчення про те, що Він також буде допомагати і нам сьогодні. Ми дізнаємося: якщо—через Святого Духа—Бог міг направляти жінок більш як сто років тому назад, Він може робити те саме і для жінок у наші дні.

Сестра Елайза Р. Сноу, другий генеральний президент нашого Товариства допомоги, була сильним і відданим провідником у той ранній період історії Церкви. Вона розуміла, що Дух “задовольняє і виконує кожную потребу людського серця і заповнює всі пустоти”. У різні періоди свого життя вона боролася з поганим станом здоров'я та самотністю. Проте вона була зміцнена настільки, що могла отримувати особисті одкровення й діяти за ними. Для неї особисте одкровення і постійна присутність Духа були як те джерело. Вона сказала: “І чи це не наш привілей жити так, щоб це джерело постійно живило наші душі?”¹

Подібні приклади в усій нашій історії допомагають нам пам'ятати, що здатність отримувати особисте одкровення і діяти за ним—це єдине найважливіше вміння, яке ми можемо здобути у цьому житті. З ним ми не зазнаємо невдачі; без нього ми не можемо бути успішними.

Збільшення віри та особистої праведності

Історія Товариства допомоги сьогодні є важливою для сестер по всьому світу.

Наша історія відкриває довгий ряд сильних, праведних, вірних та відданих жінок. Цей спадок почався з Єви, і історія цих жінок належить кожній з нас і дає побачити наше майбутнє. Якщо ми збираємося додавати до цього спадку праведних, відданих жінок, нам це вдасться, бо ми будемо на тому, що вони вже зробили. Завдяки нашому вивченню цієї історії ми дізналися про силу і великі здібності жінок з Церкви, які приходять

через їхню віру в Господа Ісуса Христа і Його відновлену евангелію. Ця віра давала жінкам здатність робити правильний вибір і долати труднощі та негаразди. А це, у свою чергу, давало їм можливість зробити палкість своєї віри і силу своїх завітів прикладами, які вони показували у своєму житті. У кожній країні можна знайти спадок віри серед жінок, які допомагали встановлювати Церкву і зміцнювати домівки святих останніх днів.

Сільвія Е. Олред, перший радник у генеральному президентстві Товариства допомоги, розповідала про свою матір, Хільду Альваренгу, яка була покликана служити президентом Товариства допомоги у філії у Сальвадорі, коли вона стала наверхненою у свої 30 років. Вона сказала президенту філії, що не має досвіду, не підготовлена і не відповідає вимогам для цього. Однак президент філії все одно її покликав. За час свого служіння вона набула навичок провідництва і розвинула нові дари, такі як: уміння навчати, виступати перед людьми, організувати збори, заходи та здійснювати проекти служіння. Вона допомагала іншим у філії ставати будівничими царства². Сьогодні, як і в нашому минулому, Небесний Батько очікує, що його дочки відіграватимуть провідну

роль у кожному приході чи кожній філії. Сестри, такі як Хільда Альваренга, стануть піонерами і є прикладом для майбутніх поколінь.

Історія може сьогодні допомогти жінкам, в житті яких багато труднощів.

Коли наше президентство подорожувало по світу, ми бували в сім'ях сестер. Ми бачили, з чим вони борються, і знаємо, які великі проблеми вони мають. Багато сестер відчувають себе знесиленими. Декому з них

Зміцнення сімей і домівок

необхідну для нас перспективу, аби зосередитися на суттєвому, що благословлятиме наше життя вічно.

Збільшення віри, зміцнення сімей та служіння іншим є такими ж важливими справами сьогодні, як і тоді, коли було організовано Товариство допомоги.

Наша історія навчає нас, що в житті праведних жінок міцна віра є рушійною і стабілізуючою силою. Віра в Спокуту Ісуса Христа не лише зміцнює нас, але й дає можливість робити важкі справи і жити зразковим життям. Наша історія навчає нас, що милосердя, чиста любов Христова, яка ніколи не слабне, допомогла жінкам прекрасно витерпіти деякі дуже важкі випробування. Ми збільшуємо нашу віру й особисту праведність, коли приймаємо рішення узгодити свою волю з Божою волею. Коли ми робимо це, то відчуваємо мир. Коли ж ми її не узгоджуємо, то відчуваємо провину. Це Дух каже

важко знайти час, щоб кожного дня молитися і вивчати Писання та робити те, що допомагатиме їм відчувати Духа у своєму житті. Ми живемо в час дедалі більших труднощів, коли ми оточені віруваннями та звичаями, які можуть стати на заваді у досягненні нашої вічної мети. Оскільки ми як жінки маємо величезний вплив на тих, хто навколо нас, ми повинні зробити все для нас можливе, щоб залишатися духовно сильними.

Історія нашого Товариства допомоги допомагає нам зосередитися на тому, що є важливим, і визначити пріоритети в тому, що ми робимо. Щодня нам дається нагода зробити вибір, який збільшуватиме нашу віру і зміцнюватиме наші сім'ї. Більше 60 років тому Белл С. Спаффорд, дев'ятий генеральний президент нашого Товариства допомоги, попросила сестер визначити цінність їхніх інтересів, оцінити те, в чому вони беруть участь, і спростити їхнє життя, роблячи те, що дає довготривалі результати, і тим самим звільнити себе від занять, які є менш важливими³. Її порада цінна й сьогодні. Вивчення нашої історії допомагає нам отримати

нам, що слід покаятися і знову підпорядкувати свою волю Божій. Покаяння—це принцип, яким ми керуємося щодня, щоб залишатися духовно сильними.

Ми дізналися з нашої історії, що міцні сім'ї не є випадковістю. Жити за Господнім планом з точністю, цілеспрямованістю і рішучістю—це усвідомлений, сповнений віри вибір у сучасному світі. Це сповнене віри, милосердне служіння заради того, щоб зміцнювати тих, хто навколо нас, і навчати всі сім'ї.

Наша історія багата зразками для наслідування сестер, які піклувалися про те, щоб “допомагати бідним” і “спасати душі”⁴. Емі Браун Лайман служила восьмим генеральним президентом Товариства допомоги під час Другої світової війни. Вона порадила сестрам зміцнювати їхню віру і триматися. Вона звернула їхню увагу на те, що треба зробити їхні домівки безпечним місцем і пріоритетом у їхньому житті⁵.

Вступаючи в Товариство допомоги, кожна сестра стає складовою великого всесвітнього сестринства, об'єданого в учнівстві. Це стається, коли вона починає

Пошук нужденних і допомога їм

брати в ньому участь разом з іншими, хто рішуче дотримується своїх завітів і віддає все, що має, на побудову Господнього царства.

Наша історія допомагає нам зрозуміти наш нерозривний зв'язок зі священством.

Господь має важливу роботу для Своїх синів і Своїх дочок. Кворуми священства і Товариства допомоги виконують Господню роботу. Пророк Джозеф Сміт сказав: “Я організую жінок під проводом священства і за зразком священства”⁶.

Тепер, як і в минулому, президент Товариства допомоги діє під керівництвом єпископа або президента філії, який тримає ключі священства, щоб керувати приходом чи філією.

Барбара У. Уіндер, 11-й генеральний президент нашого Товариства допомоги, сказала: “Я так хочу, я так бажаю, щоб ми були об'єднані, єдині зі священством, служачи в царстві Бога і будуючи його тут сьогодні”⁷.

Крім усього, це не дрібниця—знати, що кожна сестра має доступ до всіх обрядів спасіння і може увійти в завіти, які дають їй виконати свою земну й вічну місію. Кожна сестра може мати постійне напарництво Святого Духа, Який направляє її, приносить їй втішення та підтверджує її праведні вчинки. Вона також має повний доступ до духовних дарів, які збільшують її здатність жити з упевненістю й відчувати захист. Наша історія навчає нас, як жінки в минулому користувалися цими благословеннями.

Знання нашої історії допомагає нам підготуватися до благословень вічного життя.

Ми дізналися, що в минулому сестри з Товариства допомоги мали важкі часи, але й сьогодні ми також воюємо з рішучим ворогом, який хоче зруйнувати нашу віру та сім'ї і залишити нас самотніми і страждаючими.

Історія нашого Товариства допомоги дає нам контекст для всього, що ми робимо. Через пророка Джозефа Сміта Спасителя дав жінкам цього розподілу покликання допомагати у виконанні Його роботи.

З нашої історії ми дізналися, хто ми є і якою важливою є наша роль у плані Небесного Батька. Ми не можемо передати свої обов'язки нікому іншому. Оскільки Небесний Батько знає і любить нас, Він буде підтримувати нас, якщо ми будемо узгоджувати свою волю з Його. “Отже, якщо ви просуватиметеся вперед, бенкетуючи словом Христа, і витерпите до кінця, ось так каже Батько: Ви будете мати вічне життя” (2 Нефії 31:20). ■

ПОСИЛАННЯ

1. Eliza R. Snow, процитовано в *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), chapter 4.
2. Див. *Daughters in My Kingdom*, chapter 6.
3. Див. *Daughters in My Kingdom*, вступ.
4. Див. *Daughters in My Kingdom*, chapter 2.
5. Див. *Daughters in My Kingdom*, chapter 5.
6. Джозеф Сміт, процитовано в *Daughters in My Kingdom*, chapter 2.
7. Barbara W. Winder, процитовано в *Daughters in My Kingdom*, chapter 8.

ЙОГО ОБІЦЯННЯ БУЛО ВИКОНАНЕ

У 2009 році під час спільних зборів священства і Товариства допомоги провідник нашої групи первосвящеників розповів про бажання президентства нашого колу, щоб кожний дорослий впродовж року подавав імена своїх родичів у храм. Він ознайомив нас з програмами колу і приходу, які були призначені допомогти членам Церкви досягнути цієї мети. На завершення він як вповноважена особа, що відповідає за програму сімейно-історичної роботи, дав обіцяння: якщо ми будемо старатися, щоб досягнути мети, поставленої колом, у нас все буде виходити.

Після зборів ми з дружиною обговорювали це обіцяння і зійшлися на тому, що воно не може стосуватися мене; ми вже 40 років витратили на дослідження кожної гілки мого

сімейного дерева. Моїх предків було важко знаходити, і вже кілька років у нас не було помітного прогресу в цій роботі. Ми вважали: зробити щось більше вже не зможемо. Проте обіцяння провідника групи знову й знову згадувалося мені впродовж кількох наступних днів. Я вирішив повірити його обіцянню. Почавши з карти родоводу, я намагався придумати, що я можу зробити.

Ретельно все обдумуючи впродовж трьох днів, я відчув натхнення, що слід десь пошукати інформацію про одного з моїх предків, на яких закінчувались записи у моїй карті родоводу. Менш ніж за півдня пошуків в Інтернеті я виявив, що інший чоловік знайшов це ім'я в одній парафії в Англії. Серед нещодавно знайдених ним імен було ім'я тієї людини, яка була

в кінці моєї карти родоводу. Виходячи з цих даних, я зміг продовжити свою генеалогічну лінію ще на п'ять поколінь—аж до 1650 року—і додати дівочі імена кількох жінок у моїй лінії та імена кількох братів і сестер. Ми з дружиною були приголомшені і були просто у захваті.

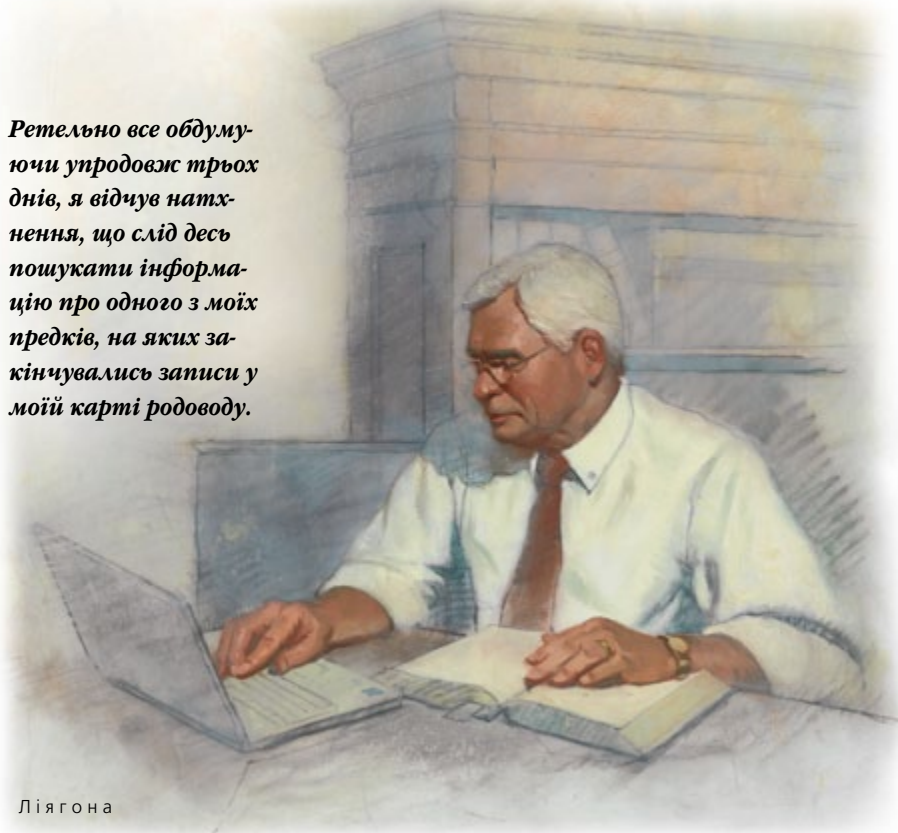
Через деякий час я почав розшукувати в Інтернеті інформацію про прапрадіда, який, як вважалося, зник. Після недовгого пошуку я його знайшов. Я виявив, що він невдовзі після смерті своєї першої дружини переїхав з Пенсильванії, США, до Вісконсина, США. Завдяки інформації, зібраній із записів у Вісконсині, я додав до своєї сімейної історії ще більш як 400 імен.

З часом я знайшов 100 предків, які брали участь у війні за незалежність Америки та громадянській війні. Я довів шість ліній до 1600-х років.

За попередні 40 років моїх досліджень я записав у карту свого родоводу майже 65 імен і майже 3000 імен ввів у мою базу даних. За 20 місяців після того, як провідник нашої групи первосвящеників дав нам обіцяння, я додав більше 70 імен у карту родоводу і більше 17000 імен у базу даних, у тому числі й імена двох президентів Сполучених Штатів!

Господь каже нам, що Його слово “буде здійснено, чи [Його] власним голосом, чи голосом [Його] слуг, все одно” (УЗ 1:38). Справді, обіцяння Небесного Батька, дане через натхненного, вповноваженого провідника священства, було виконане. ■
Тед Бейнбрідж, Колорадо, США

Ретельно все обдумуючи впродовж трьох днів, я відчув натхнення, що слід десь пошукати інформацію про одного з моїх предків, на яких закінчувались записи у моїй карті родоводу.

ДУХ ПРОМОВЛЯВ ЧЕРЕЗ МЕНЕ

Отримавши своє покликання служити в Тулузькій місії у Франції, я була в захопленні від того, що служитиму в іншій країні і вивчу нову мову. Хоч я французьку мову раніше не вивчала, та все ж була впевнена, що легко зможу навчитися розмовляти нею.

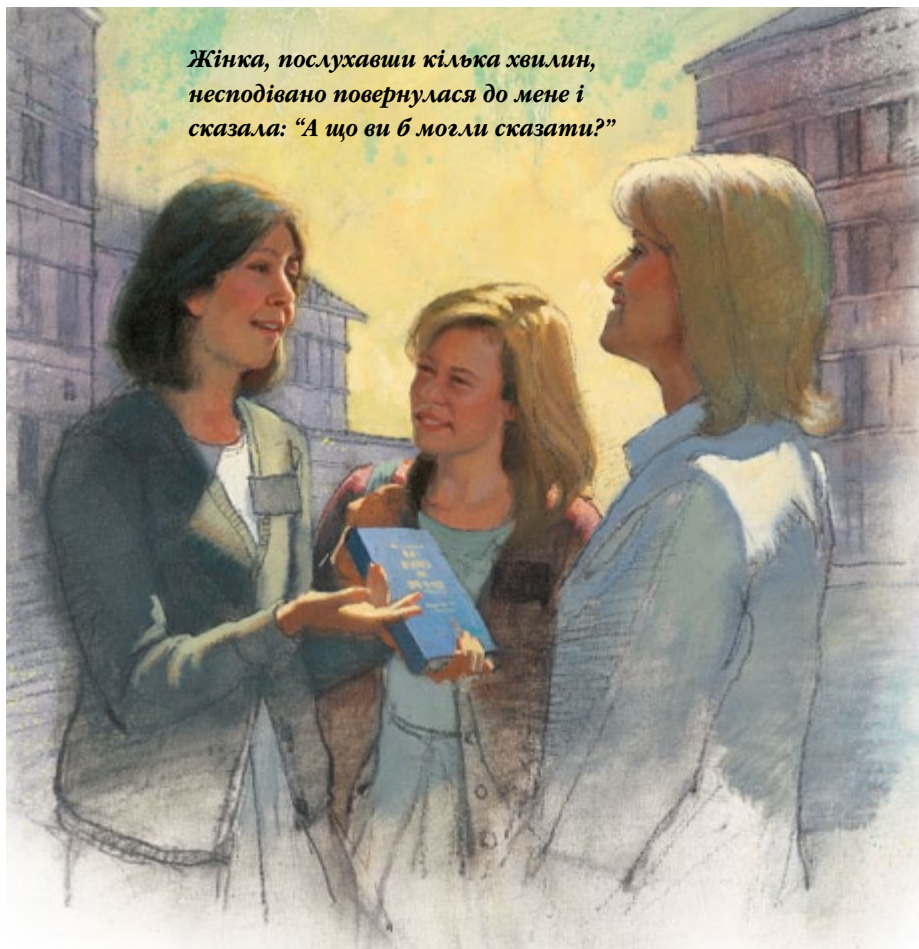
Президент колу, рукопокладаючи мене як місіонера, благословив мене даром мов. Це благословення додало мені впевненості в тому, що я зможу вивчити французьку швидко.

Коли я прибула в Центр підготовки місіонерів в Прово, Юта, то енергійно взялася за її вивчення, але часу для цього в ЦПМ було в мене мало. Мені важко було справлятися з усім, я боролася з труднощами щодня. Залишаючи ЦПМ, я відчувала, що дуже мало просунулася у вивченні французької. Я думала, коли ж уже до мене прийде дар мов.

На місії мене спершу призначили в невеличке місто на півдні Франції. Якось по обіді в один з перших днів після мого приїзду ми з напарницею працювали на вулиці, контактуючи з людьми. Під час спілкування з людьми, я говорила мало—мені було важко розуміти їх, а їм—мене.

Ми підійшли до однієї жінки, і моя напарниця почала розповідати їй про Церкву. Та, послухавши кілька хвилин, несподівано повернулася до мене і сказала: “А що ви б могли сказати?”

Жінка, послухавши кілька хвилин, несподівано повернулася до мене і сказала: “А що ви б могли сказати?”

Я схвильовано й відчайдушно намагалася згадати щось з того, що вивчила. Тремтячим голосом я принесла просте свідчення про Небесного Батька і Книгу Мормона. Коли я свідчила, Дух свідчив мені, що сказане мною було істиною. Я не знаю, чи відчула щось та жінка, але вона посміхнулася, знову повернулася до моєї напарниці і попросила її продовжити розповідь.

Цей випадок дав мені важливий урок. Я дізналася, що хоч я й не могла вільно говорити французькою, Дух міг говорити через мене. Я дізналася, що, можливо, благословення, яке я отримала від президента свого колу, насправді було благословенням говорити мовою Духа.

Президент Томас С. Монсон навчав: “Є одна мова ... спільна для всіх місіонерів—це мова Духа. Вона

не вивчається з підручників, укладених ученими, і не опановується читанням і запам'ятовуванням. Мова Духа дається тому, хто прагне усім серцем пізнати Бога і виконувати Його божественні заповіді. Оволодіння цією мовою дозволяє людині руйнувати бар'єри, долати перепони і торкатися людського серця” (“The Spirit Giveth Life,” *Liahona*, June 1997, 4).

Прошли роки, а той випадок все ще залишається у моїй пам'яті. Від мене більше не вимагається проповідувати евангелію французькою мовою, але мені потрібна допомога Духа, коли мене просять провести урок або виступити у церкві. Коли я відчуваю, що мені важко висловлюватися, мене втішає згадка про те, що Дух може говорити до сердець всіх Божих дітей. ■
Крісті Руш Банц, Юта, США

ХРАМ БУВ ЗАЧИНЕНИЙ!

Наш шлюб у храмі було призначено на 7 липня 2009 року, і ми з нетерпінням чекали того дня. Ми виростили в місцевості неподалік храму в Абі, Нігерія, і нам було приємно, що хоч ми вже й переїхали звідти, усе ж багато друзів та членів сім'ї і далі живуть там і зможуть приєднатися до нас або в храмі, або пізніше на прийомі.

Ми прибули в Абу, провівши в дорозі з Лагоса більше шести годин, і закінчили останні приготування до нашого запечаткування та прийому. Але за три дні до дати, призначеної для нашого шлюбу, нам сказали, що храм несподівано зачинили до подальшого оголошення. Ми засумували й збентежилися. Ніхто не міг сказати нам, коли храм, який був зачинений через заворушення у тому краї, буде відчинено. Розчаровані, ми сказали друзям і сім'ї, що наше запечаткування відкладається, і ми сумні повернулися до Лагоса, не знаючи, коли зможемо призначити іншу дату для нашого запечатання у храмі.

Повернувшись до Лагоса, ми палко молилися, щоб храм в Абі, Нігерія, знову відчинився. Проїшов тиждень; жодних новин про те, коли храм знову буде відчинений, не було. Той один тиждень був для нас як рік. Ми з нетерпінням чекали на одруження у храмі і його святкування з друзями та сім'єю.

Оскільки час минав і новин про те, коли знову відкриється храм, не було, ми відчули, що необхідно шукати інший вихід. Оскільки храм

Наш шлюб—це те, що я завжди зберігаю в серці, з ним пов'язана історія, яку мені ніколи не забути.

в Абі, Нігерія, був єдиним у цій країні, ми зрозуміли, що нам необхідно буде їхати у храм в Аккрі, Гана, якщо ми збираємося бути запечатаними якомога скоріше. На жаль, ця подорож вимагала грошей, яких у нас не було. Але ми завжди планували одружитися у храмі і знали, що нам слід рухатися далі.

Позичивши гроші у родичів та друзів, ми оформили закордонний паспорт, подзвонили у храм в Аккрі, Гана, щоб визначити дату запечаткування, і купили квитки на літак, щоб летіти в Гану.

Ми прибули в Аккру 14 серпня 2009 року, а наступного дня відправилися до храму. У кімнаті запечаткування з нами були лише запечатувач та двоє свідків. Ні друзів, ні сім'ї—жодного, хто б знав

нас. Але в чужій країні, у далекому від дому краї ми знали: ми були там, де повинні були бути, роблячи те, що повинні були робити. У цей момент ми відчули сили вічності і чіткіше зрозуміли любов, яку Небесний Батько має до всіх Своїх дітей.

Як це не сумно, але моя дружина померла в 2010 році при народженні нашої першої дитини. Мені дуже її не вистачає, але велике втішення приносить знання того, що ми запечатані у храмі. Я буду вічно вдячний за те, що ми не відклали наш храмовий шлюб, очікуючи на більш зручний час. Наш шлюб—це те, що я завжди зберігаю в серці, з ним пов'язана історія, яку мені ніколи не забути. ■

Чінеду Енверезу, Лагос, Нігерія

А ЧИ ЗМОЖУ Я ЗНАЙТИ РОБОТУ?

Я пильно дивився на згорнуту банкноту у своїй руці, розуміючи, що мені ще потрібно заплатити десятину з грошей, які я одержав за останній тиждень на своїй роботі, де працював влітку. Я мав віддати 90 рендів як десятину, а в мене була лише одна 100-рендова купюра.

Тільки-но розпочалося моє навчання на останньому курсі медичної школи, і в мене було багато витрат на навчання. Тож я сидів, згортаючи і розгортаючи ту 100-рендову банкноту, думаючи про сплату десятини. Моя літня робота закінчилася, і навряд чи мені вдасться знайти роботу, яка б вписувалася у мій напружений розклад. Однак мої батьки навчили мене платити повну десятину. Ці гроші належали Господу, і я знав це. Думаючи про це, я поклав гроші в конверт і заплатив десятину.

У наступні дні, шукаючи роботу, я молився, щоб отвори небесні відчинилися для мене. Мені потрібна була робота, яка б вписувалася у мій розклад, за яку б добре платили і щоб вона давала мені час для навчання. Одним словом, мені потрібно було, щоб сталося диво.

Через два тижні один друг запропонував мені попроситися на роботу в госпіталі, де наша медична школа тільки-но відкрила нове навчальне відділення. Я підійшов до офісу і постукав у двері. Жінка, яка була в офісі, викладала у нас два роки тому і пам'ятала мене.

“Я подумав, може ви шукаєте, кого найняти працювати інструктором

для вашої нової програми,—сказав я.— Якщо шукаєте, то я хотів би, щоб ви взяли мене на роботу”.

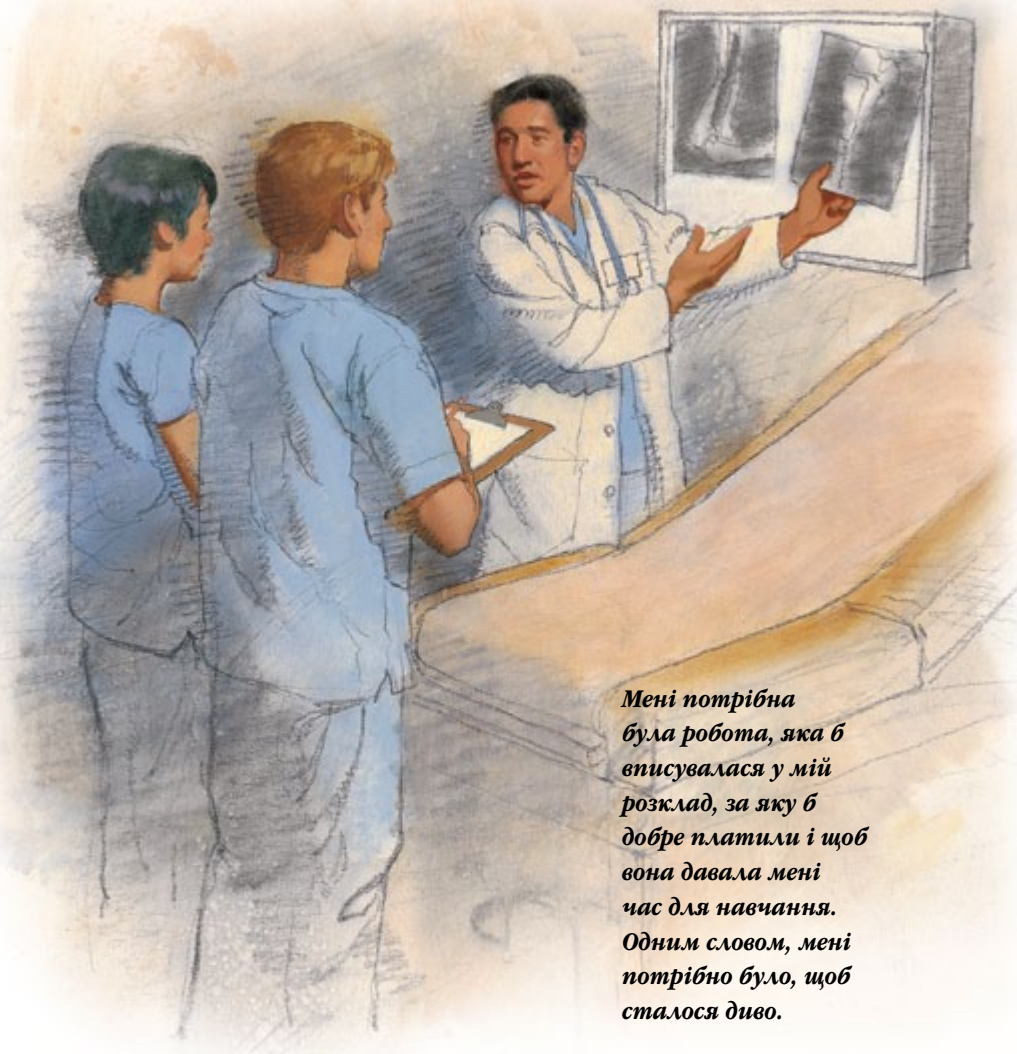
“Так воно і є,—відповіла вона.— Нам потрібна людина, щоб інструкувати групу другокурсників впродовж години після обіду. Заняття може починатися в різний час; вам потрібно буде обстежувати щодня по одному новому пацієнту, а потім ви можете навчати студентів. Впораєтесь?”—запитала вона.

Господь допоміг мені знайти саме ту роботу, яка була мені потрібна! Це була відповідь на мою молитву.

Попрацювавши місяць, я побачив, наскільки я був благословенний. Мої зарплатні квитанції показували, що мені щомісячно платили втричі більше, ніж я сподівався. Крім того, я отримав ще й відпускні.

Господь відкрив отвори небесні і пролив на мене благословення набагато більші, ніж я будь-коли чекав. Завдяки цьому моя віра стосовно принципу десятини зміцнилася. ■

Грег Бургойн, Південно-Африканська Республіка

Мені потрібна була робота, яка б вписувалася у мій розклад, за яку б добре платили і щоб вона давала мені час для навчання. Одним словом, мені потрібно було, щоб сталося диво.

СМІЛИВІСТЬ

СЛУЖИТИ

Сучасні пророки попросили кожного гідного і спроможного молодого чоловіка відслужити місію повного дня, а також радо вітають бажання молодих жінок служити на місії. Доросла молодь по всьому світу відгукнулася на цей заклик, однак щоб іти за пророком, необхідні віра й сміливість. У наведених далі історіях молоді колишні місіонери розповідають, як вони знаходили силу долати перепони, що виникали після їхнього рішення служити на місії і готуватися до неї.

ВІРНА СВОЄМУ РІШЕННЮ

Коли мені виповнився 21 рік, я почала відчувати спонукання служити на місії. Я ніколи не планувала служити на місії, тож ці думки були для мене несподіванкою. Мої провідники священства заохочували мене молитися про місію, і я так і зробила.

Відповідь до мене прийшла дуже ясна: я знала, що Бог хотів, щоб я служила на місії. Спочатку я відчувала захват від того, що буду

служити, але тепер, коли я збиралася відправитися на місію, труднощів виникло більше, ніж я очікувала.

Мій начальник не розумів, чому я їду на 18 місяців, і не хотів дати мені час, щоб підготуватися до від'їзду. Він поставив переді мною альтернативу: "Працюй або не працюй. Це твій вибір". Як не страшно було залишитися без роботи в останні тижні перед місією, я все ж вибрала піти з тієї роботи.

Заповнити медичну довідку також виявилось складно. Мій лікар на моїй батьківщині, в Росії, ніколи до цього в очі не бачив місіонерських медичних форм Церкви і відмовився їх підписувати.

Перешкоди на кшталт цих заставили мене задуматися, чи й справді я зробила правильний вибір. Кілька разів я наближалася до того, щоб змінити своє рішення. Але в такі часи сумнівів я згадувала відповідь, яку отримала на свою молитву, і була здатна дотриматися свого рішення—поїхати служити. Урешті-решт я знайшла вихід з цих та інших труднощів, що виникли.

Мене було покликано служити в Російську Санкт-Петербурзьку місію. Перші кілька місяців на місії були нелегкими. Але завдяки тому, що я навчилася усувати перешкоди, готуючись до служіння, я змогла вистояти у труднощах, які

зустрічалися на моїй місії. Моя місія і труднощі, що виникли у період підготовки до неї, навчили мене, що з Господньою допомогою я можу подолати труднощі. Олена Огнева-Андерсон, Юта, США

МОЄ ЖИТТЯ НАЛЕЖИТЬ ЙОМУ

Коли мені виповнилося 18 років, дуже багато членів Церкви у моєму приході і в колі почали говорити мені, що я повинен їхати на місію. І хоч я завжди планував служити на місії, мені все ж не подобався такий натиск.

Невдовзі я розпочав навчання на першому курсі коледжу. Завдяки старанній праці, я отримав у нагороду стипендію, яка дозволила мені навчатися в Німеччині. Німеччина різко відрізнялася від моєї батьківщини, Мексики, проте я швидко засвоїв її культуру і вивчив мову.

Зрештою мені запропонували постійну роботу в одній престижній європейській компанії. Несподівано я відчув, що служіння на місії є для мене скоріше обов'язком, ніж бажанням. Я подумав, що піду на ту роботу і матиму успіх у мирському житті.

Одного сніжного зимового дня ми поїхали в місто Хайдерберг з моєю подругою Мелані. Після кількох годин дороги занесло снігом, і ми, їдучи, почали куняти. Ми рухалися зі швидкістю 65 миль (105 км) на годину, коли поїхали на червоне світло і врізалися в автобус.

Коли я прийшов до тяти, то побачив поліцію, машину швидкої допомоги і Мелані, яка плакала. Машина була розбита, а я все ще був у ній. Сльози потекли з очей, коли я усвідомив, наскільки я благословенний, що залишився живим. Я почав молитися і дякувати своєму Небесному Батьку за те, що дав мені вижити, однак новий страх прийшов до мене—я не міг рухати своїми ногами.

Дорогою до шпиталю я почув, як медсестри кажуть: якщо травмовано хребет, то, можливо, я не зможу більше ходити. Я молився всім серцем до мого Небесного Батька. Спершу я знову подякував Йому за те, що вижив, і усвідомив, що моє життя—не лише моє. Потім я пообіцяв Йому: “Якщо з ногами все буде добре і я зможу ходити, я буду служити на місії всім своїм серцем і всім своїм розумом”.

Я провів у шпиталі чотири години, діагноз був обнадійливий: я знову зможу ходити. У мене вже не було жодного сумніву, чи служити мені на місії. Натомість я відчув сильне бажання ділитися своїм свідченням про те, що Бог живий, що Він—наш Небесний Батько і що Він може творити чудеса у нашому житті.

Після того випадку я вирішив відмовитися від роботи, яку мені запропонували. Я знав, що мій час і все, що я маю, належить Господу. Чому ж мені не віддати йому трохи того часу і відслужити Йому два роки?

Після закінчення навчання я був покликаний служити у Франкфурт, Німеччина. На місії я свідчив про мого Небесного Батька. Я знаю, що Він живий, що Він мій Батько.

Він дав мені життя, і воно завжди буде належати Йому.

Махонрі Гонсалес, Морелос, Мексика

Я ЗМІНИЛА СВОЮ ДУМКУ

Мені було 21 рік, і я була співвласницею салону краси. Я була вчителем у Початковому товаристві в церкві. У мене було хороше життя, але я відчувала якийсь неспокій. Здавалося, що є ще щось, що мені потрібно зробити—тільки я не знала, що саме.

Якось у неділю мій єпископ покликав мене до себе в офіс і спитав, чи не думаю я служити на місії. Я була абсолютно не підготовлена для цього. Я була членом Церкви всього два роки і ніколи не думала про те, щоб служити на місії.

Я відповіла єпископу, що, на мою думку, місія—не для мене. Коли я виходила з його офісу, він сказав: “Ну що ж, коли зміниш свою думку, дай мені знати”. Я думала, що на цьому питанні й закрилося, однак єпископові слова не йшли мені з думки.

Я запитувала себе, хіба я можу служити на місії. Я була єдиним членом Церкви в сім'ї. Як до цього поставиться моя сім'я? Що я буду робити зі своєю частиною салону краси? Чи зможу я провести в служінні півтора роки?

Роздумуючи над цими питаннями, я відчула спонукання почитати Книгу Мормона. Я взяла її і відкрила на восьмому розділі книги Алми. Читаючи про Алму і Амулека, які виконували свою місію, я дізналася, що мені також потрібно “проголосити слова Бога” (вірш 30).

МАЮЧИ ПРАВО НА ГОСПОДНЮ ДОПОМОГУ

“Дехто з вас, можливо, сором'язливий за характером або вважає себе

непідготовленим, щоб відповісти ствердно, коли його покликають служити. Пам'ятайте, що це—Господня робота, і якщо ми маємо від Господа доручення, то маємо й право на Господню допомогу. Господь зміцнить спину, щоб вона витримала покладений на неї тягар”.

Президент Томас С. Монсон, “Господу потрібні місіонери”, *Ліягона*, січ. 2011, с. 4.

Наступної неділі я сказала своєму єпископу, що змінила думку і хочу служити на місії.

Моя сім'я підтримала мене, я змогла продати свою частину салону краси. Я служила в Каракасі, Венесуела, і ще й досі отримую благословення за те, що з честю служила Господу.

Джессіка Бексіс, Айдахо, США

НАВЕРНЕНИЙ ДО ЄВАНГЕЛІЇ — І МІСІЯ

Я виріс у Церкві і завжди планував служити на місії. Але коли настав час служити, мені дуже захотілося самому відчутися таке ж могутнє навернення, про яке розповідали інші люди, що приєдналися до Церкви.

Я знав, що служіння на місії вимагає певних жертв. У мене була хороша робота, на якій мені добре платили, і я роздумував, а чи зможу я знайти таку ж саму після свого

повернення. Мене турбувало те, що я маю призупинити свою освіту й залишити сім'ю та друзів. Проте в глибині душі я знав, що служити на місії—це правильно, тому я продовжував готуватися.

Частиною цієї підготовки було те, що я ходив зі старійшинами у моїй місцевості навчати людей. Одного вечора ми з місіонерами навчали чоловіка про Слово мудрості, але він не хотів сприймати цей принцип. Коли ми пішли від нього, то я можу сказати, що старійшини занепали духом, і я також відчував сум.

Я не розумів, через що саме сумував, бо я ж зовсім не знав цього чоловіка. Я все думав про це і зрозумів, що у мене виникли ці почуття, бо я відчував Духа під час того уроку. Я був засмучений тим, що цей чоловік відкинув те, що приносило мені стільки радості.

Завдяки цій думці я зрозумів, я був справді наверненим. Я знав, що євангелія є істинною, і я не міг дочекатися, щоб ділитися нею. Невдовзі мене було покликано служити в Італійську Римську місію.

Я щедро був благословенний за жертви, на які пішов, готуючись до місії. Я навчав євангелії багатьох чудових людей, я знайшов друзів на все життя і вивчив англійську мову. Благословення продовжували приходити до мене і після мого повернення додому. Мене прийняли на ту саму роботу, на якій я був до місії, і я навіть отримав підвищення.

Однак, можливо, найбільшим благословенням було зміцнене свідчення про євангелію. Моя місія була періодом незрівнянного духовного зростання, за яке я завжди буду вдячним. ■

Марко Брандо, Італія

Особистий розвиток НАШИХ СІМЕЙ

Гілларі Слотер і
Елісса Дж. Керкхем

“**Н**оді одна людина може змінити все навколо себе. Якщо ви почнете із самих себе—якщо у вас є сміливість розпочати із самих себе,—тоді все навколо вас може в належний час впорядкуватися само собою”,—каже Катя Калашникова з Києва, Україна.

Завдяки вірі та програмі “Особистий розвиток” Катя Калашникова та Іванна Рубанчук з Воскресенського приходу змогли знайти ту сміливість, яка дала їм можливість зміцнити свої сім’ї й підготуватися до храму.

Робити зміни

Сім’ї Каті та Іванни приєдналися до Церкви невдовзі після того, як у 1992 році була організована Київська Українська місія. Однак обидві сім’ї

поступово стали неактивними ще до того, як кожна з дівчат досягла віку, щоб охреститися.

Сім’я Іванни, коли їй було 13 років, переїхала в дім, що знаходився неподалік каплиці святих останніх днів. Коли вони з мамою проходили повз неї, її мама згадувала скільки всього хорошого принесла Церква в її життя. Вона заохочувала Іванну ходити до Церкви. “Моя мама знала, що в Церкві, на відміну від світу, мене будуть навчати тільки хорошому”,—каже Іванна. Вона почала ходити на збори й заходи та на зустрічі з місіонерами, і коли місіонери запитали, чи хоче вона охреститися, вона погодилася.

Історія Каті

Каті було 15 років, вона поверталася з подорожі, в якій вона була

з групою молоді. Вона була здивована, дізнавшись, що її батько запросив місіонерів навчати її. Він дав їй зрозуміти, що їй добре було б їх послухати, а йому це нецікаво.

Катя призначила час для зустрічі з місіонерами. “Коли я слухала, я відчула, що це—правильна дорога, якою слід йти. Я пам’ятала ті почуття, які в мене були, коли я ходила в церкву дитиною. Через деякий час я вирішила охреститися”,—каже вона.

Особистий розвиток

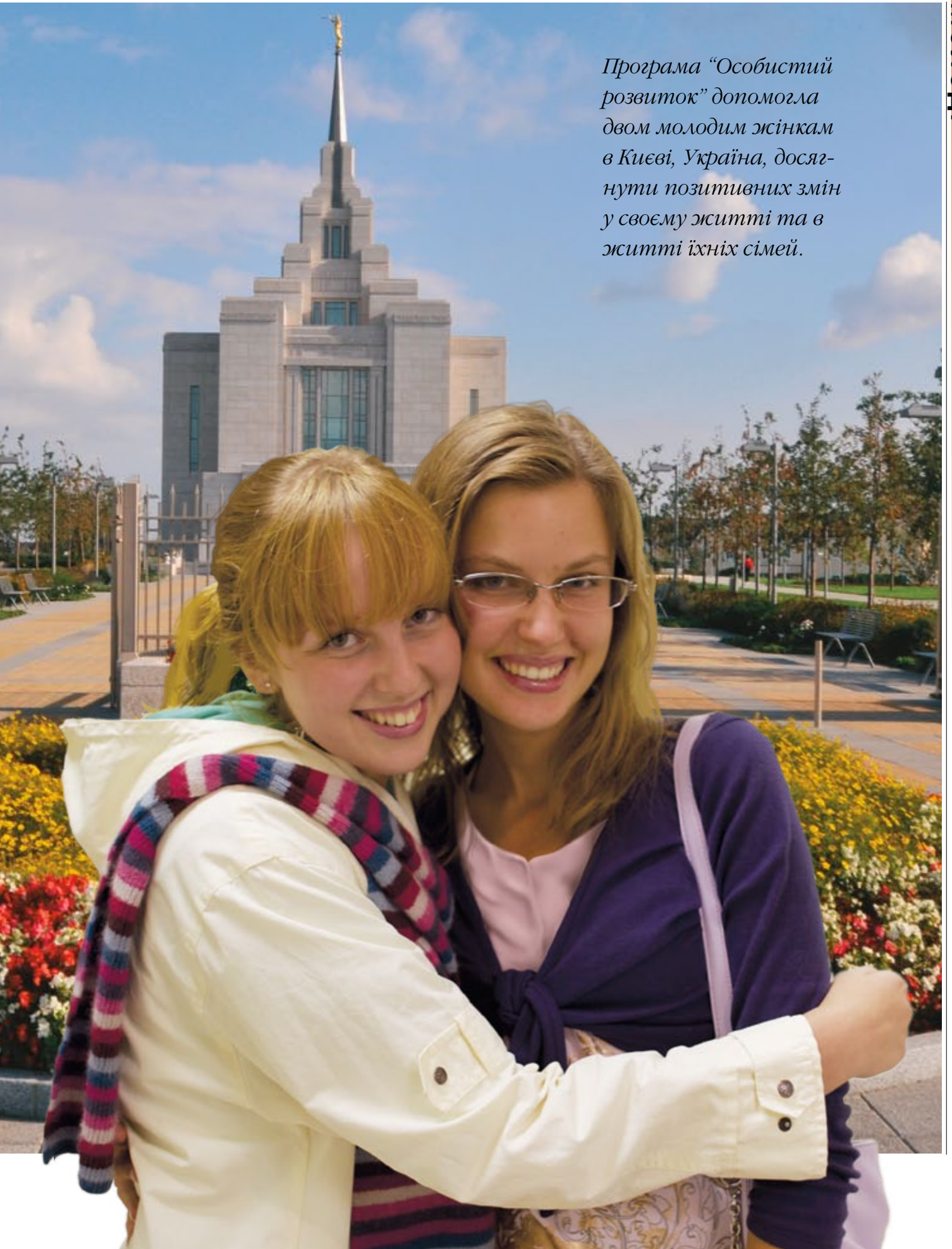
Обом молодим жінкам довелося дещо змінити в собі, щоб стати членами Церкви, і програма “Особистий розвиток” допомогла їм зробити таку зміну. “Я тоді ще росла. У мене були свої звички. Навіть моя манера одягатися потребувала зміни,—згадує Катя.—Програма “Особистий розвиток” потроху допомагала мені змінюватися. Вона дала мені силу бути дочкою Бога не лише в церкві, але й щодня”.

Завдяки “Особистому розвитку”, Іванна і Катя привчилися молитися, вивчати Священні Писання і користуватися тільки належними ЗМІ, що духовно зміцнило їх. Вони також навчилися, як проводити уроки та служити іншим. Одним словом, ця програма допомогла їм більше

Катя Калашникова здобула знання, працюючи за програмою “Особистий розвиток”, яке спонукало її батьків разом з нею відвідувати Церкву. На протилежній сторінці: Катя та її подруга Іванна Рубанчук стоять перед Київським Українським храмом.

Програма “Особистий розвиток” допомогла двом молодим жінкам в Києві, Україна, досягнути позитивних змін у своєму житті та в житті їхніх сімей.

наблизитися до Бога і стати кращим прикладом для своїх сімей.

“Особистий розвиток” допоміг мені. Кожне виконане завдання давало мені зростати; воно додавало мені знання й сміливості,—каже Іванна.— Це особливо було добре для мене, оскільки більшість членів моєї сім’ї не є активними членами Церкви”.

Вести прикладом

Зміни, що відбулися в Іванні завдяки “Особистому розвитку”, допомогли їй стати прикладом для своєї сім’ї. “Увесь цей час мої батьки бачили, як я змінювалася. Вони були дуже раді, що я хожу до Церкви”,—каже Іванна. Вона відвідувала церкву й заходила сама, поки одного дня її мати не вирішила піти з нею на причасні збори. Тепер вони відвідують Церкву разом.

Приклад Каті також вплинув на життя її сім’ї. Невдовзі після того як Катя приєдналася до Церкви, з нею до церкви почала ходити її мати, а потім почав ходити й батько. Сім’ї обох цих молодих жінок помітили, які зміни відбулися в житті Каті та Іванни завдяки “Особистому розвитку” й церковним заходам. Вони

побачили, якими радісними стали дівчата, і захотіли й собі мати таку ж радість.

Увійти в дім Господа

Радість Каті та її сім’ї збільшувалася. Коли Катя долучилася до програми “Особистий розвиток”, вона помітила, що програма зосереджена на тому, щоб зрозуміти важливість храму. “Є цілий розділ, присвячений відвідуванню храму, і я справді хотіла побувати в храмі, але мої батьки були не готові”,—згадує вона.

Проте Каті вдалося відвідати храм зі своїм семінарським класом. Вона згадує: “Я робила храмову роботу вперше. Я була по-справжньому щаслива, і мені хотілося знову побувати у храмі. Мені так хотілося поїхати туди зі своєю сім’єю і запечататися на вічність”.

Сім’я Каті готувалася, і ось вони відчували, що готові поїхати у храм. Через два роки після свого першого відвідування храму Катя повернулася туди, цього разу зі своєю сім’єю. “Я зрозуміла, що дійсно є місце, де сім’ї можуть стати вічними”,—каже Катя. Вони були запечатані у Фрайберзькому храмі, Німеччина.

Іванна вважає, що саме “Особистий розвиток” допоміг їй подавати гарний приклад її сім’ї. Тепер вона та її мама відвідують Церкву разом.

РОЗВИТОК ДУХОВНОЇ СИЛИ

“Програма Товариства молодих жінок дає такий самий могутній взірць розвитку духовної сили у молодих жінок, а нам—спосіб допомогти їм. “Особистий розвиток” допомагає молодим жінкам приготуватися до отримання обрядів храму. Їм допомагає приклад матерів, бабусь та всіх праведних жінок, які оточують їх в Церкві”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Допоможіть їм на шляху додому”, *Ліягона*, трав. 2010, сс. 24–25.

Продовжувати у вірі

Катя й Іванна вдячні за Церкву, і обидві винагороджені за свої жертви, особливо тим, що мають програму “Особистий розвиток”. “Моє свідчення про програму “Особистий розвиток” полягає в тому, що вона робить нас сильнішими й допомагає нам удосконалювати кожний аспект нашого життя”,—каже Катя.

Іванна відчуває, що Товариство молодих жінок та церковні організації допомогли їй підготуватися, аби стати місіонеркою. Іванна прихильно ставиться до місіонерської роботи. Вона каже: “Не занепадайте духом, а завжди будьте прикладом того, як Церква змінює наше життя. Ми в ній щасливі, і кожна людина хоче бути щасливою. І якщо ми беремо людей і показуємо їм це щастя, тоді вони будуть брати з нас приклад. Ми завжди можемо—потроху—допомагати тим людям, служити їм, і настане той чудовий момент, коли вони будуть готові”. ■

ОДНЕ СЛОВО— І УРОК НА ВСЕ ЖИТТЯ

Хезер Ріглі

Співробітник редакції церковних журналів

Моральна чистота—це те, як ти дієш, думаючи, що ніхто тебе не бачить.

Стояла страшна спека, 115 градусів за Фаренгейтом (46°C), звична для літнього дня на фермі в Броулі, Каліфорнія, США. Я ударила ногою по шині великого автомобіля з цистерною для води; шина спустилася ось уже втретє за чотири дні. Завдяки моїй роботі влітку я мала гроші на розваги, шкільний одяг і, зрештою, для навчання в коледжі. Незважаючи на спеку, я не хотіла працювати скорочений день, але, як здавалося, мені таки доведеться це зробити.

Девід, член нашого приходу і друг нашої сім'ї, який йшов від млина, підійшов поглянути, що там з автомобілем. Виявляючи йому свій відчай, я спокусилася сказати одне слово, яке, як я чула, кажуть інші, коли їх щось дістає. За мить до того, як вимовити його, у мене промайнула думка, що я не повинна його казати, бо знаю, що слово це—погане. Але в той момент я відкинула ту думку, думаючи, що ніхто ніколи не знатиме, що я його сказала. Я вимовила те слово, однак

краще мені від того не стало.

Кинувши на мене погляд, Девід сказав, що

вони з татом полагождать автомобіль, коли у них буде час. Того дня я знайшла для себе інше заняття, яким займалася до кінця дня.

У кінці дня я застрибнула в татову вантажівку, і ми поїхали додому. Ми проїхали недовго, і тут тато подивився на мене і сказав, що Девід розповів йому про мою реакцію на те, що сталося з автомобілем, про погане слово та інше. “Девід сказав, що ніколи не сподівався почути щось подібне з вуст моєї доньки,—сказав тато.— Він надто поважає тебе, сонечко”.

Я опустила голову й залилася сльозами. Я принизила себе в очах людей, чию думку я високо ціную. Та більш за все я відчувала розчарування в самій собі і знала, що Бог відчував те саме. Я зрозуміла: ось чому вимовлене слово не полегшило мого стану.

Я пообіцяла більше ніколи не говорити того чи іншого слова, яке було б неприємним Богу, не тому, що я не хотіла, щоб татові і Девіду було соромно за мене, а тому, що те було правильно. Чесність, як я засвоїла,—це те, як ти дієш, думаючи, що ніхто тебе не бачить. ■

Президент Томас С. Монсон, “In Search of an Abundant Life,” *Liahona*, Aug. 1988, 3.

МО- РАЛЬНА ЧИСТОТА І ПОВАГА ДО СЕБЕ

“Напевно найсерйознішою перевіркою чесності людини є відмова робити чи казати будь-що, що могло б зашкодити її самоповазі”.

Я—Божеє дитя?

Валері Шенк

*Один вірш зі старого
Завіту допоміг мені зрозу-
міти свою божественну
природу.*

Тоді мені був 21 рік, я навчалася в коледжі і шукала істину та із захватом слухала послання евангелії від місіонерів. Я приймала те послання повільно, проте всім серцем. Я приєдналася до Церкви, але була єдиною в сім'ї, хто зробив це.

Пробувши членом Церкви майже рік, я зрозуміла, що моє свідчення стає щодня сильнішим, однак мені чогось не вистачало. Я не знала, чи була я дитям Бога.

Насправді я прийняла Бога як Батька всіх людей. Проте я не усвідомлювала, як близько Він знає кожне зі Своїх створінь. “Коли у цьому світі є всього так багато,— запитувала я сама себе,— то як Він може знати мене особисто? Як Він може вважати мене Своєю дочкою? Як Він може любити мене як Своє дитя?”

Маючи такі запитання в розумі, я звернулася в молитві до Небесного Батька. Невдовзі по тому під час вивчення Писань я зупинилася

на вірші 1 Хронік 28:9. Цар Давид сказав своєму сину: “А тепер, сину мій Соломоне, знай Бога, Отця твого, і служи Йому всім серцем та всією душею, бо Господь вивідує всі серця та знає всякий витвір думок. Якщо будеш шукати Його, то ти знайдеш Його, а якщо залишиш Його, Він залишить тебе назавжди”.

Жоден вірш з Писань ще ніколи мене так не наближав до мого Небесного Батька, як цей. Він свідчив мені, не лише про те, що я—дочка Бога, але й про те, що якщо я шукатиму Його, я можу знайти Його. Він свідчив мені про мою божественну природу. У своєму серці я не могла повністю збагнути, що я—дитя Бога. Я сподівалася, що це правда, але не могла досягнути це знання про Такого люблячого Небесного Батька. Я не могла зрозуміти Істоту, Яка могла знати найпотаємніші думки й прагнення. Я не могла приймати Його любов, знаючи про свої провини і про багато зроблених мною помилок.

Цей уривок з Писань багато чого навчив мене. По-перше, Давид, який зробив багато помилок у своєму житті, радить своєму сину Соломону шукати Господа і повноцінно служити Йому. Роблячи так, Соломон міг знайти Господа. Ці

прочитані слова викликали в мені велике бажання встановити особисті стосунки зі своїм Небесним Батьком. Я більше дізнавалася про шляхи, якими Небесний Батько виявляє Свою любов. Я знала, що і я, як Давид і Соломон, можу знайти Його. Наші стосунки зміцнилися. Цей уривок з Писань дав мені формулу, якої я мала дотримуватися у житті, і я зрозуміла, що вона правильна.

Я виявила, що Небесний Батько знає мене особисто. Я продовжувала вивчати цей вірш з Писань доти, доки слова “Господь вивідує всі серця” не вклалися у мій розум. Кожний раз, коли я читаю цей вірш, Святий Дух шепоче в моє серце, що Небесний Батько знає все, навіть “всякий витвір думок”. Я знала, що Він був не просто моїм Творцем, але що Він також був моїм люблячим Батьком, а я—Його улюбленим дитям. Нарешті я прийняла знання про те, що Він знає мене. Він знає мої особисті думки, прагнення, мрії, страхи, наміри і, що було найважливішим для мене,— “вितвори” моїх думок. Він знає мене, як знають мене мої батьки тут, на землі, і навіть більше. Через усвідомлення цього я здобула свідчення про те, що я—дитя Бога. ■

УЛЮБЛЕНІ ДОЧКИ НЕБЕСНОГО БАТЬКА

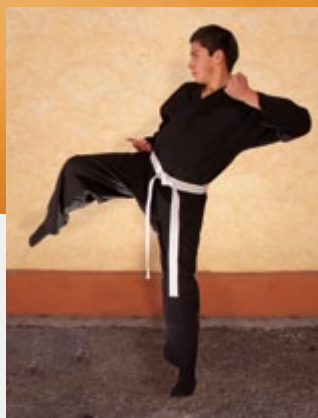
“На першій сторінці вашої книги для молодих жінок *Особистий розвиток* ви знайдете слова: “Ти—улюблена донька Небесного Батька, яку було підготовлено, щоб прийти на землю саме в цей час для виконання священної і славетної мети” [(брошура, 2009), с. 1].

Сестри, це слова істини! Вони не з чарівної казки! Хіба це не дивовижно—знати, що наш вічний Небесний Батько знає вас, чує вас, пильнує вас і любить вас безмежною любов’ю? Дійсно, Його любов до вас настільки велика, що Він подарував вам це земне життя як безцінний дар з “колись давно”, що складається з вашої власної історії пригод, випробувань і можливостей для шляхетності, благородства, сміливості й любові. І, найвеличніше з усього, Він пропонує вам дар, який не можна оцінити і збагнути. Небесний Батько пропонує вам найбільший з усіх дарів—вічне життя—та можливість і нескінченне благословення “жити довго і щасливо”.

Однак таке благословення не приходить просто так. Воно не дається лише тому, що ви його хочете. Воно приходить тільки через розуміння того, хто ви є і ким ви повинні стати, щоб бути гідними такого дару”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Жити довго і щасливо”, Ліягона, трав. 2010, сс. 124–127.

ДІЗНАВАЙТЕСЯ, ДІЙТЕ, ДІЛІТЬСЯ

Адам С. Олсон
Співробітник редакції
церковних журналів

Геламан Аяла любить “ніндзіцу” (японське бойове мистецтво). Цей священник з приходу Асієнда, кіл Текамак, що в Мехико, Мексика, провів безліч годин, тренуючись у тому, чого він вже навчився. Часто його друзі просять показати їм різні прийоми.

Він також любить музику і взяв кілька уроків гри на гітарі. “Але в мене немає багато часу, щоб вчитися грати,—каже він.— Тому я не дуже гарно вмю грати, і не

*Три слова
дають вам
ключ до вико-
нання вашого
обов'язку перед
Богом*

можу грати для інших”.

Геламан розуміє, що важливо практикуватися в тому, чого ти навчився, а потім ділитися цим з іншими. “Ви не можете просто знати. Ви повинні робити,—каже він.— Ми можемо чогось навчитися, але якщо ми це не практикуємо, то воно нам не принесе ніякої користі. А якщо ділитися тим, що засвоїв, то це допомагає тобі впевнитися, що ти таки засвоїв це”.

Тому він любить нову брошуру “Обов’язок перед Богом”. “Мені подобається ідея “дізнавайтесь, дійте, діліться”,—каже він.— Вона мені дуже допомогла. Я дізнавався більше і застосовував засвоєне; це допомогло мені зміцнити своє свідчення”.

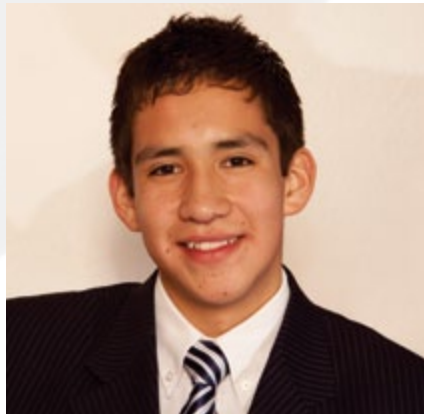
Він бере за приклад план спасіння. Це те вчення, яке він вивчав багато разів. “Вивчаючи його для самого себе, я зрозумів, що Небесний Батько має любов до кожного з нас. Святий Дух торкнувся мого серця, і я душею відчув, що це істина. Я відчув, що Він має до мене таку любов, що послав нам Свого Сина”.

Геламан, поставивши собі цілі за програмою “Обов’язок перед Богом” та працюючи над їх досягненням, високо цінує підтримку, яку отримує від своїх батьків. “Мої батьки заохочують мене працювати над своїми цілями, нагадують мені про них, коли я забуваю щось зробити, запитують мене, чи визначив я для себе цілі”,—каже він.

Його батько, єпископ його приходу, проводить багато часу,

допомагаючи йому. “Він допомагає мені зрозуміти те, що я не розумію,—каже Геламан.— Мої батько та мати удвох дуже допомагають мені в цьому”.

Геламан каже, що цілі, які “Обов’язок перед Богом” заохочує молодих людей встановлювати,—для їхнього добра. Програма “Обов’язок перед Богом” зміцнила його віру і допомагала йому не піддаватися спокусам. Вона також допомогла йому підготуватися до майбутнього. “Ця книга допомагає вам підготуватися, щоб служити в Мелхиседековому священстві,

і навчає вас багато чому з того, що буде вам потрібно як місіонеру”.

Геламан розвивав своє вміння в ніндзіцу, встановлюючи цілі, яких має досягти, застосовуючи те, що він засвоїв, та ділячись цим з іншими, і знає, що “аби розвиватися в житті, нам потрібно ставити цілі та дивитися в майбутнє”.

Застосування програми “Мій обов’язок перед Богом” та допомога батьків стали для Геламана хорощим стартом. ■

СТАРАННІСТЬ І ДОВІРА

“Кілька тижнів тому я побачив, як один недавно висвячений дия-

кон вже став на цей шлях старанності. Батько цього диякона показав мені схему, яку зробив його син; на ній було вказано кожний ряд у їхній каплиці, кількість рядів, що припадають на кожного диякона, який буде допомагати у рознесенні причастя, і їхній маршрут у каплиці під час рознесення причастя членам Церкви. Ми з цим батьком посміхнулися, подумавши, що цей хлопець, без будь-якого прохання, склав план, аби бути впевненим, що він успішно виконає своє служіння у священстві.

Я розпізнав у його старанності зразок поведінки, якої навчає нова брошура *Обов’язок перед Богом*. Ось цей зразок: дізнатися, що Господь чекає від тебе, скласти план, як це виконати, діяти за своїм планом зі старанністю, а потім розповісти іншим, як твій досвід змінив тебе і благословив інших. ...

Ви ставатимете стараннішими, коли відчуватимете велич Божої довіри, яку Він має до вас. У цій брошурі *Обов’язок перед Богом* для вас є послання Першого Президентства. “Небесний Батько дуже довіряє тобі і впевнений у тобі. У Нього для тебе є важлива місія. Він допомагатиме тобі, якщо будеш звертатися до Нього в молитві, прислухатися до підказок Духа, дотримуватися заповідей та укладених завітів” [*Мій обов’язок перед Богом: Для Ааронового священства* (брошура, 2010), с. 5]”.

Президент Генрі Б. Айрінг, перший радник у Першому Президентстві, “Діяти з усією старанністю”, *Ліягона*, трав. 2010, с. 60.

Програма “Обов’язок перед Богом” з **ТАТОМ**

Пол Ванденберге

Співробітник редакції церковних журналів
Тобі потрібна допомога у виконанні програми “Обов’язок перед Богом”? Вона поруч з тобою—у тебе вдома.

Дізнавшись минулого року на духовному вечорі про нову брошуру *Обов’язок перед Богом*, Алекс Міллер, президент кворуму дияконів приходу Норт-Шор, Ванкуверський кіл, провінція Британська Колумбія, Канада, з нетерпінням взявся до виконання програми. Вони з батьком склали розклад, за яким мали зустрічатися кожної неділі, щоб разом працювати над якимось розділом з цієї брошури.

“Ми з татом щотижня сідаємо і проглядаємо якийсь розділ з цієї брошури,—каже Алекс.— Ми розпочинаємо з молитви, а потім вивчаємо матеріал розділу і читаємо Писання. Ми відповідаємо на запитання, уміщені в тому розділі, а потім записуємо, як можна застосувати те, що ми вивчили”. Часто Алекс розповідає мамі про те, над чим вони з татом працюють. “Я розмовляв з моєю мамою про причастя й значення причасних молитов і записав деякі думки про те, як я як диякон міг би допомогти зробити для неї причастя більш значущим”.

Уже лише через один тиждень таких зустрічей, де вони з татом вивчали “Обов’язок перед Богом”,

Алекс помітив великі зміни у своєму житті. “Це допомогло мені дійсно почувати себе чудово,—каже

ВАШІ МАЙБУТНІ ОРІЄНТИРИ

“Активне служіння в Аароновому священстві підготує вас, молоді чоловіки, до отримання Мелхиседекового священства, до служіння на місії, до одруження у святому храмі.

Ви назавжди запам’ятаєте порадників ваших кворумів Ааронового священства і товаришів по кворуму. ...

Молоді чоловіки з Ааронового священства, ваше майбутнє чекає на вас; підготуйтеся до нього. Нехай Батько Небесний завжди веде вас у цьому. Нехай Він направляє всіх нас у прагненні шанувати священство і звеличувати наші поклонання”.

Президент Томас С. Монсон, “Виконуй свій обов’язок—це найкраще”, *Ліягона*, лист. 2005, с. 59.

він.— Сісти поруч з батьком не завжди було найпершим бажанням, яке Алекс відчував у неділю після обіду, “але як тільки ми починали разом навчатися й читати, мені ставало набагато радісніше і мені хотілося це робити краще”.

Алекс поставив собі нові цілі і, вивчаючи та навчаючись разом з батьком, він здобуває більше знання про євангелію. “В одному з розділів *Обов’язку перед Богом* був заклик вивчити п’ять тем з брошури *Заради зміцнення молоді*, а потім написати для кожної з них ціль, щоб ми могли краще їх застосовувати,—пояснює Алекс.— Я вибрав чесність. Тому однією з моїх цілей було казати батькам, коли я робив щось неправильно, а не затаювати це в собі”.

Ще однією темою, яку вибрав Алекс, була освіта. “Моєю метою в школі було цілий місяць поводити себе гарно у класі і виконувати всі завдання на уроках, щоб не дороблювати їх вдома. Усе в мене вийшло дуже добре, і тепер у мене є додатковий вільний час”.

Тепер Алекс заохочує всіх дияконів у своєму кворумі працювати над виконанням їхнього обов’язку перед Богом. Він також дає таку саму пораду й іншим молодим людям, які думають розкрити свої брошури і приступити до роботи: “Ви просто зробіть це,—каже він.— Якщо ви побачите, що самим вам це не під силу, зробіть, як я, і попросіть вашого тата працювати над програмою разом з вами”. ■

ПОДЗВОНІ СВОЄМУ КВОРУМУ

Марк Тенсмайєр

Я служив одній сім'ї в приході, і мені була потрібна допомога, щоб все зробити.

Якось у суботу після обіду мені зателефонував батько сім'ї, в якій я був домашнім учителем. “Я ось роздумую, чи не змогли б ви посидіти з нашими дітками, поки ми з Сінді відвідаємо її бабусю?—запитав брат Стівенс (імена змінено).— Вона не дуже добре себе почуває, і ми думаємо, що це може вже в останнє ми зможемо побачити її”.

Я запевнив брата Стівенса, що радий буду допомогти. “Чудово!—сказав він.— І якщо ви зможете, було б добре, якби ви навели порядок навколо будинку, бо сьогодні— річниця нашого одруження”.

Коли я приїхав, брат і сестра Стівенс залишили мені трохи локшини, що готується у мікрохвильовій пічці, та список того, що треба зробити по господарству. І поїхали собі. У мене виникло сильне відчуття, що треба зробити набагато більше, ніж просто доглядати за їхніми дітьми. Це був важкий для них день, і я хотів трохи його полегшити. Я вирішив,

що зроблю все за тим списком і навіть більше, у тому числі помию посуд та підстрижу траву на газоні.

Очевидно, що за три години я не зміг би впоратися з усім цим та ще й при цьому доглядати за їхніми дітьми, тому я

подумав, а чи не подзвонити комусь із мого кворуму священників. Та була одна проблема: я не дуже товаришував з хлопцями у своєму кворумі. Ми ставилися один до одного нормально, але поза Церквою у нас не було багато спільного. Ми відвідували різні школи, і я рідко коли бачився з ними, коли ми не були в церкві. Тому мені було якось незручно їм дзвонити.

Я зателефонував президенту свого Товариства молодих чоловіків і спитав, чи не може він направити кількох хлопців мені сюди на допомогу. Він по-доброму відповів, що він лише радник, і пояснив, що я повинен зателефонувати Пітеру, першому помічнику єпископа, який мав обов'язок допомагати мені у моїх обов'язках священства. Саме це я й боявся почути.

Нервуючи і з деяким сумнівом я зателефонував Пітеру і спитав, чи не може він приїхати сюди. “Звичайно, приїду, — сказав він.— У мене тут Скотт і Кевін, я і їх візьму з собою”.

Разом ми підстригли газон, вимили посуд і прибрали в домі. Брат і сестра Стівенс приїхали саме тоді, коли ми закінчили всю роботу.

Той випадок навчив мене, що кворуми священства єднаються вірою в Ісуса Христа і в служінні, незважаючи на різницю в інтересах, рисах характеру чи походженні. ■

КРАЩА МЕТА

Запрошувати інших на церковні заходи—прекрасний спосіб, що допомагає нам виконати свій обов'язок у священстві “запрошувати всіх прийти до Христа” (УЗ 20:59).

Нерейда Сантафе де Салінас

Наш кіл, кіл Сан-Крістобаль, Венесуела, вирішив організувати футбольний турнір для молоді з Ааронового священства. Цей захід мав на меті кілька цілей, серед яких—здружити і зміцнити різні кворуми священства.

Провідники колу сказали, що з кожного приходу чи філії будуть допускатися до участі у турнірі лише молоді чоловіки, а вони мають заохотити нових та малоактивних членів Церкви приєднатися до них, щоб мати повну команду для кожної вікової групи. У нашому приході, приході Таріба, було лише два диякони, один учитель і кілька священників.

Створення команди

Мій син, Хосе Франціско, якого ми любляче називаємо “Молодший”, був у складі кворуму дияконів зі своїм хорошим другом Оскаром Александро. Було очевидно, що для участі у турнірі хлопців недостатньо. Тому вони працювали з місіонерами та провідниками священства, щоб знайти всіх молодих

малоактивних членів Церкви. Щотижня вони проводили час, шукаючи цих молодих чоловіків, заохочуючи їх і завойовуючи їхню довіру. Завдяки старанням цієї пари 12-річних хлопців їм вдалося набрати в команду достатньо гравців. Одним з чудес, яке сталося завдяки їхнім зусиллям, було те, що в нашому приході на кілька активних юнаків стало більше!

Упродовж того тижня вони заїжджали за своїми новими друзями, а потім тренувалися на міському стадіоні. Було чимало роботи, і вони завжди були стомленими. Їх мало тренували й навчали, але це не зупиняло молодих чоловіків. Їм приносило радість те, що вони робили.

Початок турніру

Нарешті настав перший день турніру. Наша доблесна команда дияконів прибула у центр колу. У них не було багато вболівальників, щоб підбадьорювати, у них не було тренера, щоб допомагати, не було й форми, яка була у більшості команд. Але вони грали з ентузіазмом, в

єдності і з любов'ю.

У першій грі їх розгромили. Та вони не здалися, і весь кіл почав підбадьорювати їх, кажучи, що хлопці з приходу Таріба—дуже гарний приклад для наслідування.

“Молодший” був за воротаря. Він відбивав удари з таким запалом, що на його руках залишалися сліди від м'яча. Того вечора вдома він сказав мені, що дуже забив руки і йому потрібна пара рукавичок. Ми взяли свої заощадження, щоб купити йому воротарські рукавички. Але в магазині були тільки такі рукавички, купити які ми не могли собі дозволити, тому купили рукавички з тканини, що використовуються для роботи на городі. Він взяв їх з великою вдячністю.

Я не знаю, де його команда взяла запал продовжувати боротися у турнірі. Вони були на останньому місці, але продовжували грати.

І ось прийшов час для визначальних матчів. Через брак дияконів у колі ця доблесна команда змогла грати у фіналі, але їй довелося

грати проти добре натренованої команди, чий тренер був дуже хорошим гравцем. Він проводив багато часу, тренуючи свою команду. Вони були на першому місці; у них була однакова форма, вони грали дисципліновано, що було результатом тренувань. Здавалося, їхній тренер був упевнений у перемозі, бо команда мого сина грала не дуже добре.

Мій чоловік тільки-но повернувся з поїздки і вирішив допомогти дияконам. Він підбадьорював їх, дав їм

кілька вказівок, і вони несподівано виграли. Тому вони могли тепер зустрітися з іншою командою колу. Наші молоді чоловіки перемогли!

Коли гра закінчилася, всі зааплодували. Такій великій кількості присутніх важко було повірити, що ці молоді люди змогли зайняти перше місце в категорії дияконів і третє місце в колі серед всіх команд Ааронового священства.

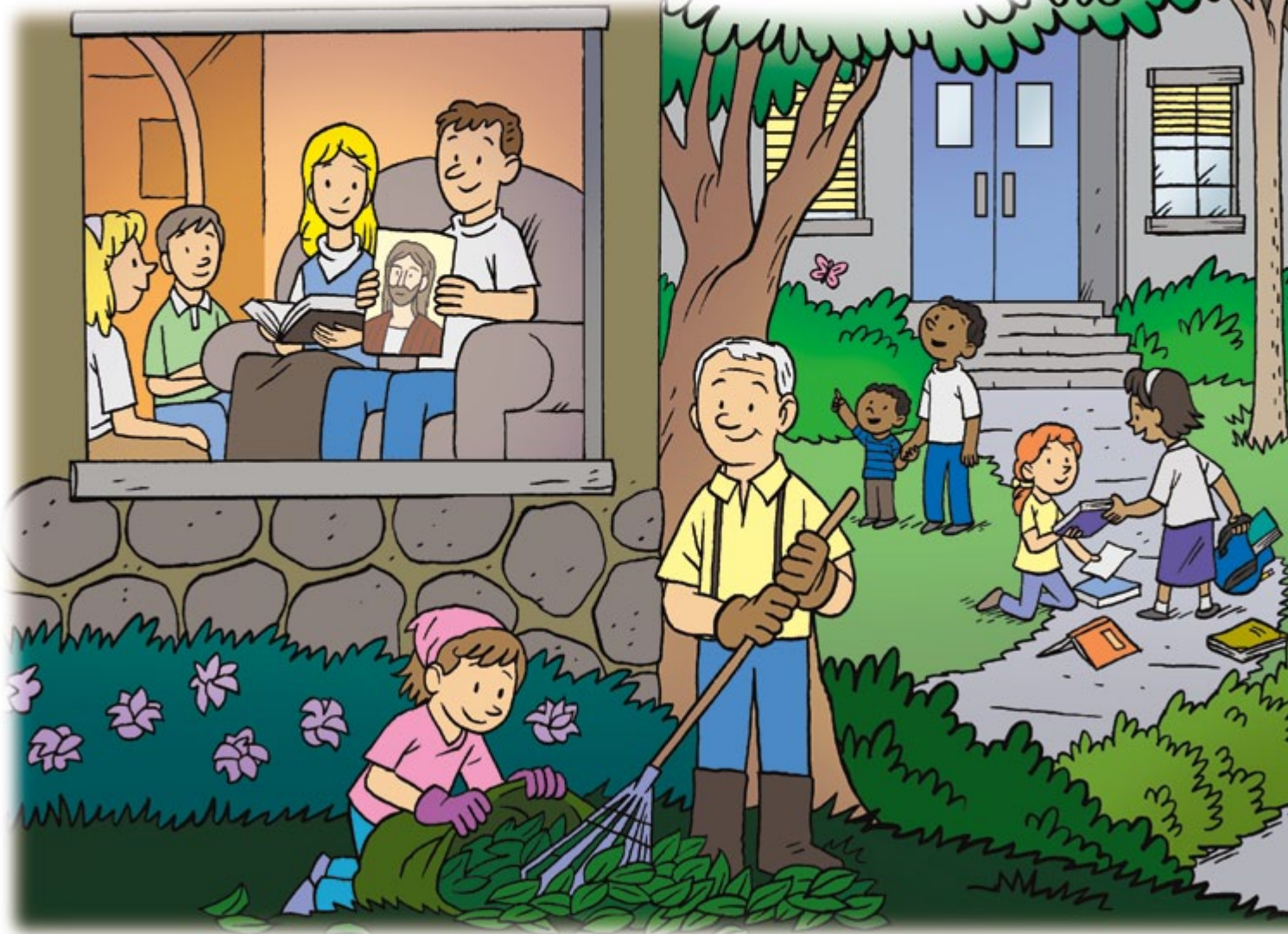
Досягнення їхніх цілей

Цей випадок навчив нас принципам та вічним істинам, які будуть корисними нам тут, у цьому житті. Молоді чоловіки з колу були прикладом любові, активності, наполегливості, ентузіазму і спільної праці командою. Вони продемонстрували справжню мету заходу. Вони створили узи дружби з іншими. ■

Бути будівельником сім'ї

Чи задумувалися ви коли-небудь над тим, до скількох сімей належите? Усі сім'ї, описані на цих сторінках, є важливими для вас і допомагають вам зростати. Для кожної сім'ї знайдіть дві ілюстрації, подані нижче, що показують, як ви можете стати "будівельниками" сім'ї.

"Я—будівельник, звозжу я дім, цей дім—моя сім'я" ("Моя вічна сім'я") Настави для проведення спільних заходів і виступу дітей на причасних зборах у 2009 році, сс. 10-11).

СІМ'Я НЕБЕСНОГО БАТЬКА

У вас є досконалі безсмертні небесні батьки, які люблять вас досконало і знають усе, що відбувається у вашому житті. Ви будете завжди належати до цієї сім'ї, так само як і всі духовні діти Небесного Батька. Це означає, що кожна людина на землі є вашим духовним братом або сестрою.

ВАША СІМ'Я

Це люди, яких ви знаєте найкраще—мати, батько, брати і сестри. Небесний Батько дав вам сім'ю, щоб у вас були люди, які любитимуть, навчатимуть і допомагатимуть вам зростати.

УСЯ ВАША РОДИНА

Дідусі і бабусі, двоюрідні брати і сестри, тітоньки і дядьки—усі вони ваші родичі. Завдяки цьому у вас є ще більше людей, яких ви можете любити!

ВАША МАЙБУТНЯ СІМ'Я

Людина, з якою ви одного дня укладете шлюб, і діти, яких ви колись будете мати, стануть частиною цієї дуже важливої сім'ї. Плануйте запечататися у храмі і жити за євангелією у своєму домі, щоб ваша сім'я могла бути разом навіки.

ВАША ЦЕРКОВНА СІМ'Я

Членів вашого приходу або філії також можна порівняти з членами сім'ї, які піклуються одне про одного і намагаються допомагати одне одному. Члени Церкви називають одне одного "брат" і "сестра", тому що їх було охрищено і вони прийняли євангелію Ісуса Христа. Усі члени Церкви по всьому світу є однією великою сім'єю! ■

Підготовка до хрищення за померлих

Елісса Дж. Керкхем

Коли тобі виповниться 12 років, у тебе може бути можливість піти в храм, щоб тебе христили і конфірмували за тих, хто помер, не маючи можливості отримати євангелію за їхнього життя на землі. Ось як ти можеш підготуватися, щоб увійти у храм і відчувти там Святого Духа.

Як готуватися

- Май віру в Ісуса Христа. Треба охреститися і бути конфірмованим членом Його Церкви. Хлопці повинні мати Ааронове священство.
- Виконуй заповіді і роби правильний вибір. Кайся, коли зробиш щось неправильне.
- Єпископ або президент філії має провести з тобою співбесіду. Якщо підтвердиться твоя гідність, тобі видадуть храмову рекомендацію обмеженої дії.
- Допомагай у виконанні сімейно-історичної роботи, щоб, якщо це можливо, подавати імена у храм.
- Вивчай Писання та церковні публікації (наприклад, *Ліягона* за жовтень 2010 р.), які допомогатимуть тобі зрозуміти, що таке храмова робота.

У той день

- Одягнися у своє вбрання, яке ти одягаєш, ідучи в церкву. Треба бути чистим і охайним.
- Почитай Писання або церковні журнали чи послухай надихаючу музику.
- Молися, щоб, перебуваючи у храмі, відчувати Святого Духа.
- Дорогою до храму не читай книжок, не користуйся електронними пристроями і не слухай музику, які не будуть допомагати тобі відчувати благоговіння.

У храмі

- Тобі дадуть біле вбрання, в яке тобі слід буде переодягтися.

Білий колір—це символ чистоти й непорочності.

- У христильній купелі ти побачиш, як христять за померлих інших.
- Очікуючи своєї черги, ти можеш молитися і роздумувати. Храм—це особливе місце, де ти можеш бути близько до Небесного Батька.
- Тебе будуть конфірмувати за людей, за яких уже виконано хрищення.
- Подумай про тих, за кого були виконані хрищення й конфірмація, та про благословення, які тепер будуть доступними для них завдяки твоєму служінню у храмі. ■

Щастя в євангелії

“Ми будемо пишатися Господом; так, ми будемо втішатися, бо наша радість повна” (Алма 26:1).

З інтерв'ю Джейкоба Фуллмера, проведеного зі старійшиною Карлосом А. Годоем, сімдесятиником

Коли ми зайшли, то побачили кількох членів Церкви, що грали у якусь просту гру. Вони мали такий щасливий вигляд, що цим привернули мою увагу. **“Чому вони такі щасливі?”**— роздумував я.

Відповідь я знайшов, коли пройшов бесіди з місіонерами і був охрищений. Щастя приходить з середини. Моє навернення змінило моє життя, життя моїх дітей і поколінь моїх предків і нащадків.

Що б ви не робили поза вченнями Церкви, ніщо не принесе вам щастя. Можливо, це дасть вам можливість посміятися або ви відчуєте миттєве задоволення, але справжнє щастя—лише в євангелії.

Навіть якщо ваші друзі іноді сміються з вас, вони все одно будуть захоплюватися вами, бо ви відстоюєте свої принципи.

Ваші батьки люблять вас. Усе, що вони просять вас робити, вони просять не тому, що суворі до вас, а тому, що хочуть захистити вас.

Завжди будьте вдячні за своїх батьків, за євангелію і за щастя, яке вона приносить у ваше життя. ■

Коли мені було 14 років, моя школа знаходилася через дорогу від каплиці святих останніх днів. Я бачив, як чоловіки у білих сорочках заходять в ту велику будівлю і виходять з неї. Мені було цікаво: що вони роблять там усередині.

Одного дня ми з друзями захопили пограти у футбол, та на нашому шкільному подвір'ї не було

достатньо місця. Хтось сказав: “А пішли грати в церкву. У них там для гри є гарний майданчик”. То було моє перше знайомство з Церквою—на подвір'ї її будівлі.

Через два роки один з друзів брата запросив мою сестру піти в Церкву СОД, і я пішов туди з нею. Було так цікаво нарешті дізнатися, що ж вони роблять усередині тієї церкви.

Наша сторінка

З МОЛИТВОЮ СТРАХИ Й СЛЪОЗИ ШВИДКО ПРОХОДЯТЬ

Якось у неділю у наш дім забрів хворий кіт. Він голосно і якимось дивно нявкав і зовсім не збирався виходити з нашого дому. Я злякався кота і вирішив, що треба помолитися. Коли я закінчив свою молитву, мамі вдалося вигнати того кота з нашого дому.

Мамі нещодавно зробили складну операцію. Я дуже молився, щоб операція пройшла добре. Коли вона приїхала з лікарні додому, я побачив, що вона плаче, і вона сказала, що їй боляче. Я спитав, чи хоче вона, щоб я за неї помолвився, і вона погодилася. Я став на коліна і попросив Небесного Батька, щоб у неї пройшов біль. Коли я закінчив молитву, моя мама усміхалася, вона обняла й поцілувала мене.

Я знаю, що Небесний Батько—люблячий і добрий, і я знаю, що коли мені страшно або щось болить, я можу помолитися Йому і страх та біль швидко минуть.

**Геламан Ф., 5 років,
Бразилія**

**Геламан і його
брат Езра,
10 років**

Мілагрос Т., 11 років, Перу

Гуо Х., 10 років, Тайвань

Діти з Початкового товариства в приході Туман, кіл Помалка, Перу, благоговійно чекають, коли розпочнеться навчання у Початковому товаристві.

Якщо ви хочете надіслати малюнок, фотографію, розповідь з життя, свідчення або листа для рубрики "Наша сторінка", надсилайте їх електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org, у рядку для теми напишіть "Our Page", або звичайною поштою на адресу:

Liahona, Our Page
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

У кожному надісланому матеріалі необхідно вказати повне ім'я дитини, стать і вік (від 3 до 12 років), а також прізвище батьків, назву приходу або філії, колу чи округу, письмовий дозвіл батьків (прийнятно і в електронному вигляді) на використання фотографії дитини або надісланих матеріалів. Листи можуть редагуватися для стислого та ясного подання інформації.

ЧУДОВА ІДЕЯ

ДІТЯМ

**“Ти ніколи не
загубишся, коли
бачитимеш храм”.**

Старійшина Гері Е. Стівенсон, сімдесятник, “Святі домівки,
святі храми” Ліягона, трав. 2009, с. 101.

Ви можете скористатися цим уроком і вправою, щоб більше дізнатися про тему місяця Початкового товариства.

Євангелію буде проповідувано ПО ВСЬОМУ СВІТУ

**Ана Марія Кобурн і
Крістіна Франко**

*“Цю євангелію буде проповідувано кожному народу, і коліну, і язичу, і людям”
(УЗ 133:37).*

Чи задумувалися ви коли-небудь над тим, що дуже небагато людей у світі мають благословення, які маєте ви завдяки тому, що належите до істинної Церкви Ісуса Христа? Багато людей не знають, що вони є дітьми Небесного Батька і що вони можуть молитися до Нього і Він відповість на їхні молитви. Вони не знають про благословення, які можуть мати завдяки євангелії. Небесний Батько хоче, щоб ми

ділилися євангелією з кожним.

Оскільки є так багато людей, яким потрібно почути про євангелію, місіонери покликаються служити у різні куточки світу. Місіонери навчають людей того, що їм потрібно знати і робити, аби повернутися, щоб жити з Небесним Батьком і Ісусом Христом.

Президент Томас С. Монсон сказав, що ви можемо готуватися уже зараз, щоб стати місіонерами,

хоч ви ще й маленькі. Ви можете запрошувати своїх друзів до Церкви, на заходи або домашні сімейні вечори. Найкращий спосіб стати місіонером зараз—це виявляти любов і бути гарним прикладом для ваших друзів.

Вправа

Приклейте сторінку 65 на цупкий папір і виріжте 16 карток. Покладіть картки зображенням вниз на підлогу. По черзі перевертайте по дві картки, намагаючись знайти картку зі словом і картку з малюнком, які підходять одна одній. Під час гри думайте про те, що ви можете зробити, щоб бути місіонером уже тепер. ■

**ЗАПРОСИТИ
ДРУГА ДО
ПОЧАТКОВОГО
ТОВАРИСТВА**

**ВИБИРАЙ
ІСТИНУ**

**“ЦЮ
ЄВАНГЕЛІЮ
БУДЕ ПРОПОВІ-
ДУВАНО
КОЖНОМУ
НАРОДУ”.**

СТАРІЙШИНИ

**СЕСТРИ-
МІСІОНЕРКИ**

ХРИЩЕННЯ

ПИСАННЯ

**ЦЕНТР
ПІДГОТОВКИ
МІСІОНЕРІВ**

“Домлячи хліб по домах, поживу приймали із радістю та в сердечній простоті” (Дії 2:46).

Гра за обідом

Рен Райдінг

Грунтується на справжніх подіях

Духмяний аромат соусу до спагетті розносився у повітрі, коли Джозеф і його сім'я сіли в неділю обідати. Тато промовив молитву, і страви почали передавати по колу.

“А давайте пограємо в “Цитати з кінофільмів”,— запропонував Джозеф.

“Цитати з кінофільмів” була улюбленою грою, в яку грали за обіднім столом. Мама Джозефа, його тато і дві сестри, Джілл і Джулія, любили цю гру також. Хтось один наводив цитату з кінофільму, який бачила вся сім'я. Тоді кожний намагався першим згадати, з якого кінофільму була ця цитата.

“А може ми пограємо в іншу гру,— сказала мама.— Оскільки сьогодні неділя, давайте пограємо у гру “Цитати з Писань”.

“А яка це гра?”— спитав Джозеф.

“Я називатиму цитату з Писань, а всі ви будете старатися вгадати, хто це сказав”,— відповіла мама.

“Та це ж буде нудно,— сказав Джозеф.— Я ж ніяких цитат з Писань не знаю”.

“Я буду першою!— сказала Джілл.— “Я піду і зроблю те, що Господь наказав”.

Джулія швидко підняла руку.
 “Нефій це сказав!”
 “Джулія, ти вгадала. Тепер твоя черга придумати”,—сказала Джілл.
 “Дай подумати. ... Добре, відгадай це, якщо зможеш: “Це Мій Улюблений Син, Слухай Його!”

Цього разу тато підняв руку. “Це сказав Небесний Батько Джозефу Сміту у священному гаю”.

“Так, це правильно,—сказала Джулія.— Молодець, тату!”

Джозеф повільно почав випрямлятися на своєму стільці.

“Я хочу назвати справді важку цитату,—сказав тато.— Як вам така: “Відпусти народ Мій”.

Несподівано Джозеф підняв свою руку. “Так це ж сказав Мойсей. Це просто”.

“Правильно. Тепер ти називай цитату”,—сказав тато.

Джозеф оберся підборіддям на руку. Потім на його обличчі промайнула посмішка, коли він згадав урок у своєму Початковому товаристві, що відбувся раніше цього дня. Сестра Морріс розповідала про час, коли учні Ісуса намагалися утримати дітей, щоб вони не підходили до Нього. “Пустіть діток до Мене приходити”,—сказав Джозеф.

Джулія знову підняла свою руку. “Це сказав Ісус”.

“Ти вгадала!”

Так вони грали, поки всі не закінчили обідати.

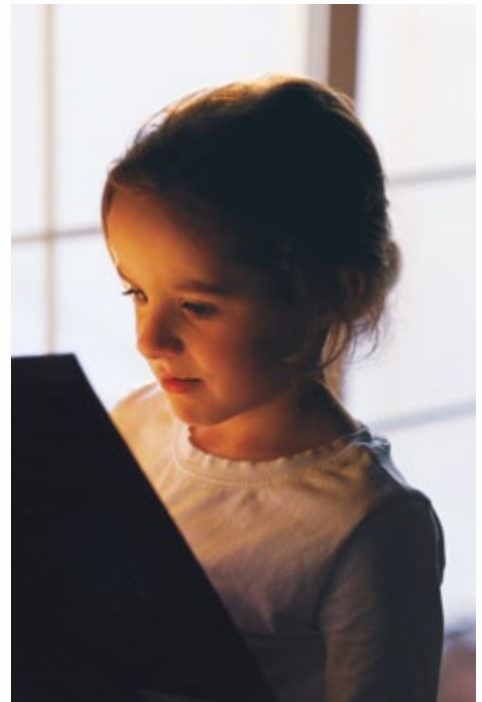
Пізніше того вечора, коли мама вкривала Джозефа в ліжку ковдрою, він сказав: “А знаєш, ця гра виявилася не такою й нудною”.

“Ти сьогодні назвав дуже гарну цитату”,—сказала мама.

“Дякую. А можна ми будемо грати в неї наступної неділі?”

“Думаю, це дуже хороша ідея”,—сказала мама.— Вона обняла й поцілувала його та й пішла з кімнати.

Джозеф, посміхаючись, зручно вмостився у своєму ліжку. Нова недільна традиція тільки-но почалася. ■

“**О**знайомтеся з уроками, яким вчать Писання. ... Вивчайте їх так, наче вони звертаються до вас, бо так воно і є”.

Томас С. Монсон, “Будьте найкращими”, Ліягона, трав. 2009, с. 68.

ЯК ГРАТИ У ГРУ “ЦИТАТИ З ПИСАНЬ”

Ось три різні способи грати у гру “Цитати з Писань”:

- Спробуйте зіграти так, як грала сім’я Джозефа, називаючи ім’я особи, яку цитують.
- Спробуйте вгадувати книгу Писань, в якій знаходиться цитата. Наприклад: цитата “Я піду і зроблю те, що Господь наказав” знаходиться в книзі 1 Нефій.
- Називайте книгу Писань, а потім нехай інші скажуть цитату або розкажуть історію з цієї книги. Наприклад, книга Етера містить історію про яредійців, які перетнули океан.

Ісус навчає, як ставитися до інших

САМАРЯНИ

Народ Самарії жив у місцевості на захід від річки Йордан. Вони успадкували частину того, що і юдеї. Самаряни поклонялися Єгови, але вони змінили деякі заповіді. Юдеї вважали себе кращими за самарян.

Даяна Л. Мангум

Юдеї і самаряни не спілкувалися між собою. Юдеї не любили людей, які жили в Самарії. Вони вважала себе кращими за **самарян** і старалися не ходити їхньою землею. Якщо вони бачили самарян, то не говорили до них.

Але Ісус навчав, що ви повинні ставитися до людей так само, як би ви хотіли, щоб вони ставилися до вас. Чи означає це, що необхідно ставитися до людей по-доброму, навіть якщо ви не знаєте їх або якби вони були самарянами?

Ісус сказав, що люди повинні любити своїх ближніх. Але хіба ближнім може бути лише той, хто живе неподалік, або лише той, хто схожий на вас? Ісус розповів історію, щоб допомогти людям зрозуміти, як вони повинні ставитися до інших.

У цій історії сказано, що один юдей ішов дорогою з Єрусалима до Єрихона. Це була небезпечна дорога, що пролягала серед крутих пагорбів. Розбійники часто ховалися між великими каменями, а потім перестривали подорожніх та грабували їх.

Розбійники напали на цього чоловіка і дуже побили його. Вони забрали собі його одяг та й лишили обіч дороги помирати.

Ішов тією дорогою **священик**, побачив він зраненого чоловіка. Але поспішив перейти

СВЯЩЕНИКИ І ЛЕВИТИ

Священники і левити—це юдейські чоловіки, які служили у храмі.

Вважалося, що вони повинні бути праведними і подавати гарний приклад іншим.

ЗОЛОТЕ ПРАВИЛО

Ісусове вчення: роби те, що ти хочеш, щоб робили тобі, називається золотим правилом. Якщо ми дотримуємося цього правила, то будемо щасливі і будемо допомагати іншим також бути щасливими.

на протилежний бік дороги та й пішов собі далі.

Наступним проходив тією дорогою **левит**, побачив він зраненого чоловіка. Але й він перейшов на протилежний бік дороги і поспішив далі, не зупинившись, щоб допомогти.

І ось проходить тією дорогою самарянин. Побачивши юдея, на якого напали злодії, він відчув співчуття і зупинився, щоб допомогти.

Самарянин обмив і перев'язав рани того чоловіка, посадив його

на свого мула та й повів його до заїжджого двору, де б той міг відпочити та поїсти. Самарянин дав господарю цього заїжджого двору грошей, щоб той турбувався про зраненого чоловіка, поки той не одужає.

Самарянин виявив до зраненого чоловіка доброту і милість. Він поставився до нього, як до свого ближнього.

Ісус хоче, щоб ми ставилися до інших, як цей добрий самарянин. ■

Лука 10:25–37.

Запрошення Джейкоба

Чед Е. Фарес

Ґрунтується на справжніх подіях

*“Отже, якщо ви маєте бажання служити
Богові, вас покликано до роботи” (УЗ 4:3).*

3. Ерік і Джейкоб гарно провели в церкві час. Вони дізналися, як слід молитися, і співали пісні під час спільних заходів. Ерік був радий, що запросив Джейкоба.

4. Наступного тижня Ерік подзвонив Джейкобу знову.

5.

6.

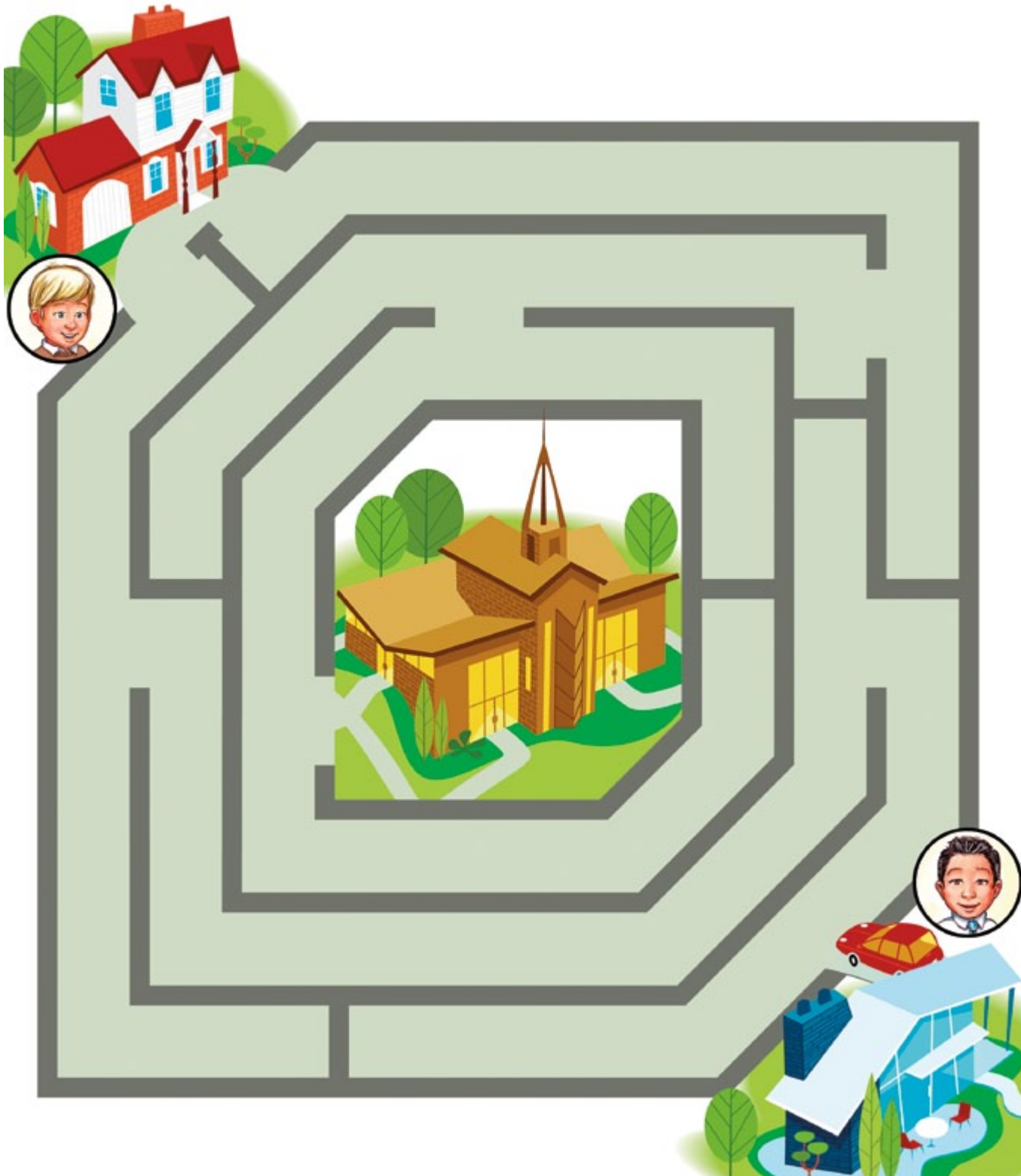
7. Наступного тижня Ерік подзвонив Джейкобу знову.

8. Ерік був радий, що Джейкоб пішов з ним до церкви. Ерік знав, що Джейкоб може вибирати самостійно, іти йому до церкви чи ні, але він вирішив завжди запрошувати Джейкоба, щоб дати йому шанс.

Їдемо до церкви

Ерік і його сім'я збираються заїхати за Джейкобом і поїхати разом з ним до церкви.
Допоможіть Еріку знайти дорогу до дому Джейкоба, а потім до дому зборів.

Знайти нового друга

Вел Чедвік Беглі

Хлопчик на цьому малюнку запрошує іншого хлопчика погратися з ним та його друзями. Подивися, чи зможеш ти знайти на цьому малюнку такі предмети: липкий пластир, банан,

годинник, гребінець, розбите яйце, кольоровий олівець, чашку, конверт, рибу, вудку, драбину, сонечко, пензлик, вила, тенісну ракетку, зубну щітку, хробака і наручний годинник.

Покликані на служіння: **ВИ**

Хезер Уїтл Ріглі

Співробітник редакції церковних журналів

Перше Президентство Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів попросило всі підрозділи Церкви відзначити 75-річчя Церковного плану благополуччя проведенням в 2011 р. свого дня служіння.

У листі від Першого Президентства написано, що таке служіння може бути проведене у будь-який час до кінця цього року і його тривалість може бути різною в залежності від характеру служіння.

Заклик послужити прозвучав наприкінці виступу президента Генрі Б. Айрінга на ранковій суботній сесії генеральної конференції, що пройшла у квітні.

“Почуття єдності примножать гарні наслідки служіння, яке ви надаєте,—сказав президент Айрінг, перший радник у Першому Президентстві.—І ті почуття єдності у сім'ях, у Церкві і в громадах зростатимуть і залишатимуться надійним спадком ще довго після завершення проекту” (“Можливості чинити добро”, *Ліягона і Ensign*, трав. 2011, с. 25).

Перше Президентство дало настанови членам Церкви стосовно планування проектів служіння, у т.ч. запрошувати членів громади і місіонерів повного дня залучатися до проектів служіння, а також брати участь в їхньому плануванні, аби в них могли брати участь сім'ї й окремі люди. Заохочується також оприлюднення цих проектів, щоб про них знали і до них виникав інтерес.

Багато приходів, філій, округів та колів уже відгукнулися на цей заклик. Під час служіння одні надівали жовті футболки з написом “Руки допомоги мормонів”, а інші просто засукували свої рукава, але яке б не було за характером служіння—від задачі крові до прибирання громадських будівель—бажання членів Церкви було величезним.

Старійшина Уолтер Ф. Гонсалес, з президентства сімдесятників, керує церковними справами у Південно-східній території Північної Америки. Він першим закликав кожную церковну громаду у своїй території виділити у 2009 році день для служіння.

Відтоді щороку члени Церкви у південній частині

Сполучених Штатів організовували проведення щорічного дня служіння. Старійшина Гонсалес каже, що він радий бачити, що цього року таку можливість матимуть церковні громади по всій Церкві.

“Ми служимо тому, що так ми наслідуємо Христа, і це нагода ставати трошки більше схожими на Нього, розвивати в собі *рису* служіння—цю звичку служити, яка є природною для людини,—сказав він.—Коли ми служимо, не зважаючи ні на релігію, ні на віросповідання, ні на расу, наші руки допомоги ставатимуть руками єднання, допомагаючи встановленню стосунків у громаді”.

У Джексонвіллі, Флорида, США, 11 церковних громад відповіли 16 квітня на заклик служити, жертвуючи харчі та здаючи кров. Кілька будинків зборів СОД були використані як місця, куди зносили харчі, в інших же були тимчасові пункти для задачі крові.

14 травня члени Церкви з приходу Джоунсборо, Джорджія, США, озброївшись бензопилами, зібралися в Stately Oaks Plantation, легендарній місцевості, де знімали фільм *Віднесені вітром*, щоб прибрати відламані гілки дерев.

В останній тиждень квітня святі в Каліфорнії та на Гавайях разом з волонтерами від громади провели день “Руки допомоги мормонів”, який проводиться щороку.

У Сан-Дієго, Каліфорнія, США, 150 волонтерів допомогли привести до ладу 3000 надгробків у Fort Rosecrans Memorial Park, де знаходиться цвинтар ветеранів.

Святі останніх днів у Палос-Вердес, Каліфорнія, США, у партнерстві з неприбутковою організацією, що називається Clean San Pedro вимели і прибрати вулиці й тротуари у центральній частині Сан-Педро, зібравши майже тонну (900 кг) сміття та всього небагато.

Керівник Clean San Pedro, Стів Клейнджен, сказав: “Нам подобається працювати з цією церквою. У них завжди хороші волонтери”.

Члени Південного колу Шарлотта, що у Північній Кароліні (США), відповіли на заклик Першого Президентства провести день служіння в 2011 році, взявши участь у місцевій благодійній акції збирання необхідних речей для сімей, що переїзять у їхню місцевість.

Більше 2 000 паперових мішків зі списком найнеобхіднішого було роздано у всій громаді. Через тиждень

Від редакції: Церковний відділ благополуччя збирає історії про членів Церкви, які, відгукнувшись на заклик Першого Президентства, беруть участь у дні служіння в 2011 році. Щоб поділитися досвідом, зайдіть на сайт providentliving.org, клацніть на **75 Years of Self-Reliance and Service**, потім на **Day of Service** на лівому полі, потім на клавішу **share** під "Share your Service Activity".

приблизно 130 волонтерів провели 150 годин, збираючи ці мішки і передаючи необхідне сім'ям безпритульних, які перебираються у нові помешкання.

Діти з Початкового товариства приходу намалювали для цих сімей таблички зі словами "Раді вас вітати вдома".

У Джорджії, США, члени приходу Гріффін зібрались 21 травня разом для генерального прибирання зовні і всередині місцевого притулку для безпритульних, що називається "Дім надії".

У Клінтоні, Міссурі, США, святі останніх днів зустрілися, щоб прибрати в зоопарку Джексон, привести до ладу клумби з квітами, пофарбувати та відремонтувати обладнання.

Старійшина Гонсалес наголосив на тому, що служіння членів Церкви буде благословляти і тих, хто в Церкві, і тих, хто не є її членами.

"Існує так багато різних способів служити і створювати ланцюжки з місцевою громадою,— сказав він.— Служачи іншим, ми також будемо бачити Господню руку в житті наших членів Церкви". ■

Члени Церкви в Каліфорнії, США, прибирають своє місто.

Церква відновлює місце, де було відновлено священство

Перше Президентство оголосило про плани відновити історичну місцевість, раніше відому як Гармоні (біля нинішньої Сасквеганні), Пенсільванія, США, де пророк Джозеф Сміт переклав більшу частину Книги Мормона і де Іван Христитель відновив Ааронове священство в 1829 р.

Проект передбачає відновлення історичних будівель та ферми в Гармоні, а також побудову монументів на честь відновлення Ааронового та Мелхиседекового священства у 1829 р. Очікується, що служба, присвячена початку будівництва, буде проведена у 2012 р., проект має завершитися приблизно за два роки.

Саме в Гармоні, Пенсільванія, Джозеф Сміт у період між 1827 і 1830 роками переклав більшу частину Книги Мормона. Там Пророк отримав 15 найперших одкровенень, що увійшли в Учення і Завіти.

У цій же місцевості, як написано в Джозеф Сміт—Історія 1:66–75, у 1829 р. Джозеф Сміт і Олівер Каудері отримали від Івана Христителя Ааронове священство. Невдовзі по тому Петро, Яків та Іван надали їм

Мелхиседекове священство у місці, що було неподалік.

Марк Стейкер, старший науковець групи відділу історії Церкви, що займається дослідженням історичних місць, сказав, що цей відділ вже розпочав археологічне дослідження, щоб визначити місцезнаходження деяких з первісних будівель на цій території.

“Ми сподіваємося відновити дім, де Джозеф і Емма жили в Гармоні, а також місце народження Емми Сміт і дім її сім’ї”, — сказав він.

Скульптура, що відображає отримання Джозефом Смітом і Олівером Каудері Ааронового священства, вже стоїть на ділянці, площа якої 90 акрів (36 га). Складаються плани щодо зведення нових монументів. Також планується побудувати на цій ділянці Центр для відвідувачів.

Провідники Церкви запросили членів Церкви, які цим зацікавляються, зробити невеликий разовий внесок для здійснення цього проекту. Для цього потрібно у квитанції про сплату десятини вказати “Місце відновлення Священства” у графі “Інше”; квитанцію можна взяти в єпископів та президентів філій. ■

Ділянка площею 90 акрів (36 га) в Пенсільванії відновлюється на відзначення відновлення священства і перекладу Книги Мормона.

Увічнювання історії Церкви по всьому світу

Кілька церковних відділів працює з істориками, архітекторами, археологами, правниками, умільцями, будівельниками, землекопами, щоб зберегти місця, які мають для Церкви історичне значення. Такі місця розділяються на три категорії:

Історичні місця—це місця, де відбувалися події великого значення для історії Церкви, наприклад: ферма Джозефа Сміта чи історичний Кертленд. Майже два десятки історичних місць розкидано по Сполучених Штатах, і одне місце знаходиться за межами Сполучених Штатів—це каплиця в Гедфілд-Елм, Вустершир, перша каплиця Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів в Англії.

Історичні пам’ятні місця, яких нараховується майже чотири десятки, серед яких: храми, скінні та будинки зборів, які мають велику архітектурну чи естетичну цінність.

Нарешті, оскільки не кожне важливе місце може бути відновлено, **історичні пам’ятки**, яких більше 100, є тими іншими місцями, які Церква бажає зберегти в серцях та розумі святих останніх днів. Історичними пам’ятками також можуть бути території (наприклад, ділянка храму Фар-Уест), про які є недостатньо інформації, щоб їх відновити в точності. Десятки історичних пам’яток існують в інших країнах.

Ширший доступ до Ліягони в он-лайні

Церква працює, щоб поліпшити доступ до матеріалів, перекладених на інші мови, крім англійської, особливо *Ліягони*, міжнародного журналу Церкви.

Мета—щоб на кінець 2011 року *Ліягона* щомісяця видавалася на конкретній мові і члени Церкви мали доступ до всього номеру в он-лайні у форматі PDF, а окремі розділи журналу—лише в текстовому форматі. Це буде стосуватися лише журналів, надрукованих з квітня 2011 р. і далі.

Церква також працює над тим, щоб регулярно друкувати Послання Першого Президентства та Послання візитного вчителювання в он-лайні 80-ма мовами. Ці послання традиційно включаються в *Ліягону* або друкуються окремо мовами, якими *Ліягона* ще не перекладається.

Починаючи з номера за червень 2011 р., буде робитися аудіозапис усіх матеріалів, надрукованих в *Ліягоні*, і виставлятися в он-лайні іспанською та португальською мовами. Крім того, перші чотири номери за 2011 р. також будуть записані. Аудіоверсії *Ліягони* іншими мовами

будуть також скоро доступні.

Кількість перекладених матеріалів генеральних конференцій, доступних в он-лайні, також зростає. Виступи на генеральній конференції, що відбулася у квітні 2011 р., перекладалися 92-ма мовами. Аудіоверсії всіма цими мовами є в он-лайні на сайті conference.lds.org. Друкована версія *Ліягони* видається 33-ма з цих мов. Ці мови вказані на сторінці зі змістом номеру *Ліягони* за травень 2011 р. на сайті liahona.lds.org.

Розробляється проект, за яким планується подати в он-лайні матеріали генеральних конференцій, починаючи з 1990 р. і до нинішнього часу 25-ма мовами. Починаючи з 1990 р., якщо матеріали сесії генеральної конференції були надруковані в церковних журналах однією з тих 25-ти мов, вони будуть скануватися і поміщатися в он-лайні у форматах PDF та HTML. ■

Логотип Церкви друкується 100-ма мовами

Разом з недавно випущеними логотипами боснійською, македонською, чорногорською, перською, чілуба і япійською мовами, назва Церкви тепер друкується більше ніж 100-ма мовами.

Цей проект розпочався у грудні 1995 р., коли Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) вказав на те, що має бути прийнятий новий логотип Церкви. Логотип було розроблено так, щоб ім'я Спасителя чітко вирізнялося на офіційній назві Церкви і було

перекладено та набрано різними мовами.

Оскільки назва і логотип Церкви є важливими ідентифікаторами—і тому що вони є зареєстрованими торговими знаками чи іншим чином захищені по всьому світу—Церква встановила правила для належного використання назви й логотипу Церкви.

Місцеві підрозділи можуть використовувати письмову назву Церкви (не логотип), якщо задовольняються всі з вказаних далі умов:

- Захід або діяльність, з якими ця назва пов'язана, офіційно організовується цим підрозділом, наприклад, програма причасних зборів.
- Назва місцевого підрозділу використовується перед назвою Церкви.
- Гарнітура шрифту не імітує і не схожа на шрифт офіційного логотипу.

Офіційний логотип Церкви повинен використовуватися лише для матеріалів, схвалених відділом кореляції у Головному управлінні Церкви, наприклад, для:

- Офіційних церковних видань і канцелярського приладдя
- Місіонерських іменних табличок
- Вивісок на домах зборів

Логотип не можна використовувати як декоративний елемент або екранну заставку у комп'ютері. Також його не можна використовувати в будь-яких особистих, комерційних чи рекламних цілях. ■

Веб-сайт наближає церковний магазин до членів Церкви по всьому світу

Разом з додатковими трьома мовами для store.lds.org, доступ до церковних матеріалів для тисяч членів Церкви став набагато легшим. Цей веб-сайт, який замінює ldscatalog.com, був спочатку запущений англійською, російською та іспанською мовами, тепер він також доступний французькою, німецькою та італійською.

Євангельські матеріали—додаткові навчальні матеріали, музика, медіа, мистецтво, храмовий одяг, храмове вбрання та інше—доставляються безкоштовно будь-куди, де є доступ до цього сайту.

Є плани зробити сайт store.lds.org у майбутньому доступним китайською, японською, корейською та португальською мовами.

Випущено доповнення до Gospel Library App

Церква випустила доповнення до Gospel Library app для Android, iPad та iPhone на сайті mobile.lds.org.

Оскільки попередній Android app пропонував лише кілька ключових публікацій, нова версія надає доступ до церковних журналів, посібників і т.д.

Оновлення доповнень для iPad та iPhone дозволять користувачам синхронізувати анотації писань між доповненням до мобільного app і My Study Notebook на LDS.org, що дає можливість продивитися примітки, виділення і теги і в он-лайн, і в мобільному пристрої. ■

Храм в Атланті, Джорджія

Члени Церкви святкують 50-річчя Церкви на Філіппінах

Щоб відзначити 50-річчя з дня переосвячення Філіппін для проповідання євангелії, тисячі святих зібралися в Квесон-Сіті, щоб взяти участь в ювілейній культурній програмі, що відбулася 30 квітня, і в територіальній конференції, що пройшла 1 травня.

Дев'ятнадцять колів разом у суботу відзначали піснями й танцями багату культурну спадщину та зростання Церкви на Філіппінах. У суботу, 8 травня, члени Церкви зібралися на загальнонаціональній конференції з місцевими провідниками та генеральними авторитетами, зв'язок з якими здійснювався через супутник.

USNS Comfort пропонує допомогу в 12 місцях

У квітні USNS *Comfort*, корабель, команда якого надає всебічну медичну допомогу, взяв курс до 12 місць в Карибському морі, Центральній Америці та Південній Америці для надання медичної допомоги та проведення навчання серед медпрацівників.

Волонтери від Церкви, Військово-Морського флоту Сполучених Штатів Америки та інших організацій, місія яких надати допомогу, будуть зайняті гуманітарним служінням та навчанням тих, хто має допомагати самим собі після того, як цей корабель відпливе.

Храм в Атланті відчиняє двері після святкування і переосвячення

Після святкової культурної програми наприкінці тижня та двох сесій переосвячення в неділю, проведених Президентом Томасом С. Монсоном, храм в Атланті, Джорджія, 3 травня 2011 р. відкрив свої двері для продовження своєї регулярної роботи. Крім Президента Монсона, на сесіях переосвячення були присутні старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, і старійшини Уолтер Ф. Гонсалес та Уільям Р. Уолкер, обоє сімдесятники.

Цей храм було спочатку освячено в 1983 р., потім зачищено 1 червня 2009 р. для великої реконструкції. ■

Випущено DVD “Старий Завіт” багатьма мовами

Став доступним наочний посібник—DVD 11-ма мовами, матеріали скоро будуть перекладені ще 10-ма мовами.

Зараз DVD доступне американською мовою жестів, англійською, іспанською, італійською, кантонською, мандаринською, німецькою, португальською, самоанською, українською та французькою; а голландською, датською, індонезійською, норвезькою, російською, тагальською, тайською, тонганською, фінською, шведською—у період відтепер і до кінця року.

Набір з трьох DVD містить

більше 300 візуальних матеріалів і 54 відео, призначених допомагати членам Церкви в їхньому вивченні Старого Завіту; він доступний через церковні розподільчі центри або на сайті та store.lds.org.

Трикнижжя Писань тепер є самоанською мовою

Самоанське видання трикнижжя Писань—Книги Мормона, Учення і Завітів, Дорогоцінної Перлини та Путівника по Писаннях, додатковий навчальний матеріал,—все це об'єднано в один том—тепер є доступним через розподільчі центри і на сайті store.lds.org. ■

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому сімейному вечорі. Далі подано кілька прикладів.

“Як знайти спокій в час неспокою”, с. 12: Перш ніж прочитати

статтю, ви можете попросити вашу сім'ю скласти список з конкретних труднощів, з якими вона стикається. Потім використайте пропозиції старійшини Малма, щоб обговорити, як знайти мир у важкі часи.

“Храмові обряди можуть запечатати вашу сім'ю разом навічно”, с. 16: Перш ніж прочитати

цю статтю, ви можете попросити свою сім'ю обговорити, що означає слово *обіцяння*. Можна прочитати Учення і Завіти 82:10 і поговорити про те, чому це так важливо укласти з Господом завіти і дотримуватися їх. Читаючи цю статтю разом, ви можете свідчити про те, як дотримання завітів благословило ваше життя.

“Програма “Обов'язок перед Богом” з татом”, с. 54: Отримавши натхнення з цієї статті, ви можете

почати працювати над якимось заходом із програм “Обов'язок перед Богом” або “Особистий розвиток”, навіть якщо у вас немає дітей-підлітків (ви можете знайти матеріал на сайтах DutyToGod.lds.org та PersonalProgress.lds.org). Якщо у вас є діти-підлітки, які вже почали працювати за цими програмами, батьки можуть виконувати роботу з дочками, а матері—із синами.

“Євангелію буде проповідано по всьому світу”, с. 64: Крім того, щоб грати у цю гру на

запам'ятовування з меншими членами вашої сім'ї, ви можете співати гімн “Нас Господь покликав на служіння” (Гімни, № 149). Можна скласти сімейний місіонерський план, поставивши перед собою певні цілі, наприклад, запросити якусь сім'ю на церковний захід або написати листи місіонерам, які служать з вашого приходу. ■

ВІДГУКИ

Безмірне благословення

У місті, де я живу, немає філії Церкви, і важко цілий тиждень жити без спілкування з іншими членами Церкви. Почуття, яке у нас виникає, коли ми читаємо статтю чи виступ в *Ліягоні*, таке, що людина, яка це написала, говорить особисто до нас. Мати слова пророка у своєму домі—це безмірне благословення. Так ми відчуваємо міцний зв'язок з Церквою, навіть незважаючи на те, що ми фізично перебуваємо на далекій відстані від будинку зборів.

Фабіо Андре Ааб, Бразилія

Порада дає силу і зміцнює віру

Дякую за прекрасне благословення мати цей журнал—кожний місяць я знаходжу послання, які зворушують моє серце. Порада,

яку ми отримуємо від членів Кворуму Дванадцятьох Апостолів, дає мені силу і сповнює мій дух вірою.

Дорріс Сантор, Гондурас

Канал для відповідей

Одна з моїх цілей—читати *Ліягону* щомісяця. Кожна частина цього журналу допомагає мені ставати більш схожим на Ісуса Христа. Журнал—один з каналів, яким Господь відповідає на мої молитви. ■

Гілберто Хуніор де Паула Родрігес, Бразилія

Будь ласка, надсилайте свої відгуки або пропозиції на адресу: liahona@ldschurch.org. Листи можуть бути відредаговані для більш стислої і ясної подачі інформації.

ХРАМОВІ БЛАГОСЛОВЕННЯ ТЕПЕР І У ВІЧНОСТІ

Стейсі Вікері

Я пам'ятаю, що бачила зображення храму ще змалку. І хоч була надто маленькою, щоб розуміти, що є храмові благословення, я знала, що хочу одного дня туди увійти. У Товаристві молодих жінок я почала розуміти благословення, які приходять через храм. У той час моя сім'я була малоактивною, і я молилася кожного дня, щоб ми могли бути запечатані як вічна сім'я.

Восени 1993 року, за два місяці до того, як мені виповнилося 18 років, моя сім'я таки відправилася у храм. Я пам'ятаю, які почуття я мала в храмі в Прово, Юта, коли ми стали вічною сім'єю з моїми батьками та рідними братами і сестрами. Залишаючи того дня храм, я думала, що розумію благословення, які він приніс мені.

Через два роки, улітку 1995 року, відбулися мої заручени, і я пішла у храм, щоб отримати власний ендаумент. Як чудово отримати ще одне благословення храму! Через три дні після отримання ендаументу я була запечатана до свого чоловіка на час і на всю вічність у храмі Ментай, Юта. Я зрозуміла ще одне благословення, яке я до цього ще не отримувала—мій чоловік і я могли бути вічною сім'єю. І знову я подумала, що отримала вже всі благословення храму.

Через шість років після одруження виявилося, що наша сім'я збільшиться. Ми були в захваті від того, що зможемо виховувати нашого сина і навчати його євангелії. Але наш хлопчик народився, коли йому було 24 тижні, і боровся за своє життя. Всього через вісім тижнів він знову повернувся до

*Моє
розуміння
храмових
благосло-
вень зросло,
оскільки
зросла моя
потреба в
них.*

Небесного Батька. Тримаючи його востаннє на своїх руках, я зрозуміла ще одне благословення храму: наш син був народжений у завіті, а тому він буде нашим вічно.

Через півтора роки після смерті нашого сина нам подзвонили зі Служби з питань сім'ї СОД і сказали, що одна молода мати вибрала залишити своє дитя нам. Знаючи, що не можемо більше мати власних дітей, ми зраділи новині так, що й сказати не можливо.

Коли нашій маленькій дівчинці було шість місяців, ми остаточно офіційно удочерили її і повезли до храму, щоб запечатати до нас. Через чотири роки після того, як наша маленька дівчинка увійшла

в нашу сім'ю, інша молода мати вибрала нас бути батьками її чудовому маленькому хлопчику. Знову у нас було благословення взяти з собою у храм шестимісячне дитя. Я ніколи не забуду своїх почуттів, коли бачила своїх дітей у храмі в білому з моїм чоловіком і зі мною, щоб бути запечатаними на вічність.

Тепер я усвідомлюю, що ні перебуваючи в Товаристві молодих жінок, ні коли була запечатана зі своїм чоловіком і навіть коли помер наш син, я не розуміла всіх благословень, які може принести храм. І хоч я бачу набагато більше благословень, ніж це було у минулі роки, я тепер розумію, що храм є місцем *вічних* благословень, благословень, які прийдуть до нас у цьому житті і у вічності. Деякі з них ми можемо легко усвідомити сьогодні, а інші будуть навчати нас, зміцнювати наше свідчення та допомагати нам одного дня досягнути свого вічного дому.

Храм—це місце миру і спокою, радості й новизни. Я тепер вдячна за храм більше, ніж будь-коли, і молюся, щоб повертаючись туди, я могла й далі навчатися і цінувати благословення храму. ■

Кертлендські пейзажі, художник Ел Раундс

Великодньої неділі, 3 квітня 1836 року, Джозеф Сміт і Олівер Каудері підійшли до кафедри у щойно освяченому Кертлендському храмі й у молитві стали на коліна. Після цього їм явився Ісус Христос і сказав:

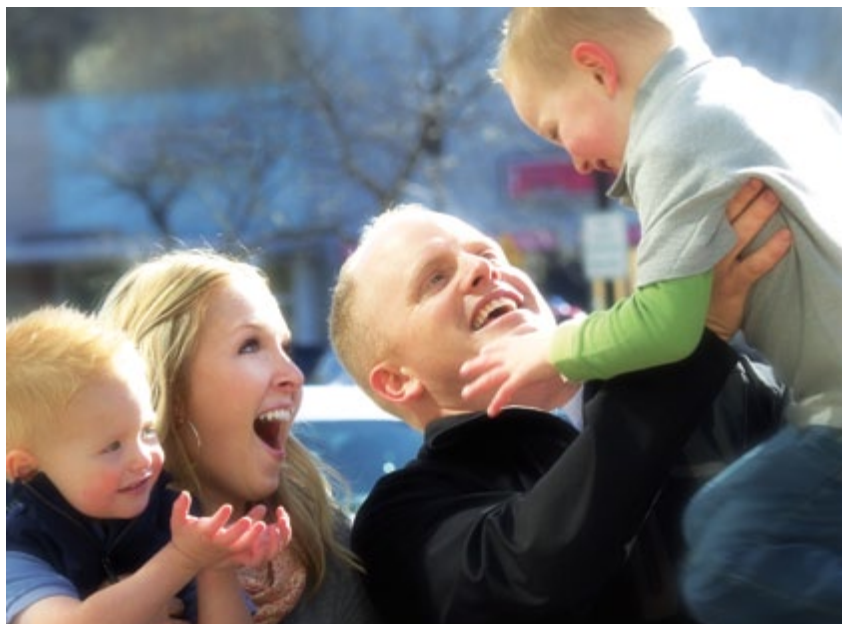
“Я перший і останній; Я Той, Хто живе, Я Той, Кого було вбито; Я ваш заступник перед Батьком.

Ось, ваші гріхи прощено вам; ви чисті переді Мною; отже, підійміть свої голови і радійте.

Нехай серця ваших братів радіють, і нехай радіють серця всього Мого народу, який силою своєю побудував цей дім у Моє ім'я.

Бо ось, Я прийняв цей дім, і Моє ім'я буде тут; і Я являтимуся Моїм людям в милості в цьому домі. ...

І слава цього дому дійде до іноземних країн; і це початок благословення, яке буде пролито на голову Мого народу. Саме так. Амінь”
(УЗ 110:4–7, 10).

“Якщо ми живемо за законами цілестіального шлюбу, тоді ми, разом із своїм подружжям і сім’єю, зможемо мати клаптик небес на землі,—навчає старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів.— І живучи за тими законами, ми застосовуємо ті самі закони, за якими живуть на небесах”. Див. “Клаптик небес на землі”, с. 22.